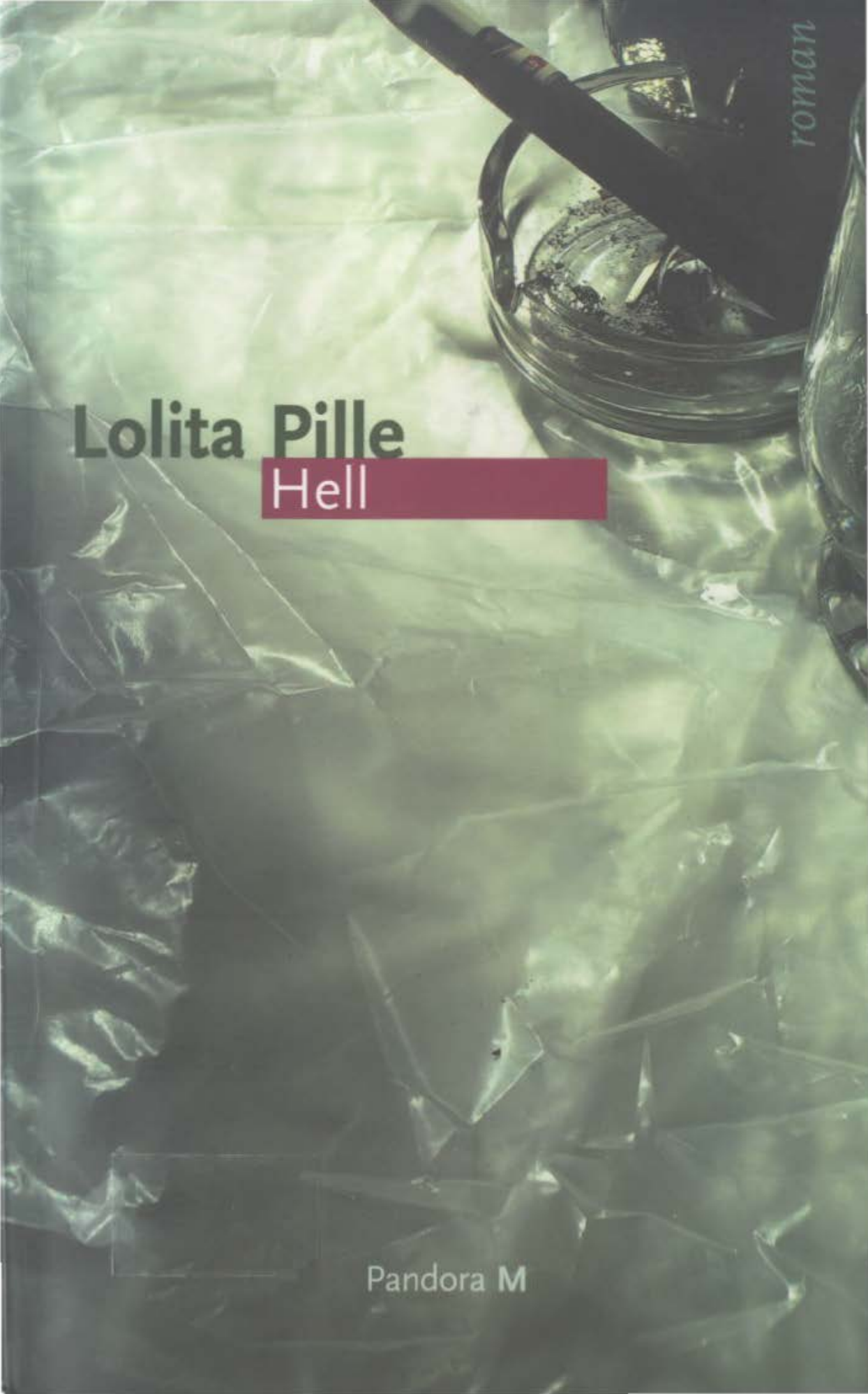
roman
Lolita Pille
Hell
Pandora M

Lolita Pille s-a născut la 27 august 1982. La vârsta de 19 ani, descoperind romanul lui Frédéric Beigbeder *99 F* (*« 199.000 lei »*), abandonează studiile și se apucă de scris. În mai 2002, îi apare primul roman, *Hell*, la editura Grasset. Vinde 40.000 de exemplare în primele șase luni. Romanul urmează să fie adaptat pentru marile ecrane. Printre controversele iscate la apariție, o acuzație de impostură : *Hell* ar fi fost scris de Beigbeder care s-ar fi folosit de numele Lolitei Pille... În 2004, editura Grasset îi publică un al doilea roman, *Bubble-gum*. Printre autorii ei preferați de literatură se numără Charles Bukovski, William Burroughs, Balzac, Hemingway, dar în primul rând Proust. Muzica preferată : Radiohead, Leonard Cohen, Lou Reed, White Stripes, Eminem.

Lolita Pille

HELL

Această carte a fost editată cu sprijinul
MINISTERULUI FRANCEZ AL AFACERILOR EXTERNE
ŞI AL AMBASADEI FRANŢEI ÎN ROMÂNIA

LOLITA PILLE

Hell

Traducere din limba franceză de
MARIE-JEANNE VASILOIU

Prefață de ALEXANDRU MATEI

Pandora M

Editura **Pandora M**

• **Târgoviște**, C.P. 68 – O.P. 1, cod 130170
Tel./Fax: 004/0245/216 531

• **București** - Tel./Fax: 004/021/778 73 56

E-mail: pandora@minisat.ro
www.pandora-m.ro

Director editorial: *Magdalena Mărculescu-Cojocea*
Tehnoredactare: *Laurențiu Brojbă*
Procesare text: *Loredana Dinescu*
Editor: *Ion Mărculescu*

Coperta: Faber Studio - *Silvia Olteanu & Dimi Dumbrăvician*

© Éditions **Grasset & Fasquelle**, 2002.
HELL
© Editura **Pandora M**, 2005.
Pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PILLE, LOLITA
Hell / Lolita Pille ; trad.: Marie-Jeanne Vasiloiu. -
Târgoviște : Pandora-M, 2005.
ISBN 973-8330-61-0

I. Vasiloiu, Marie-Jeanne (trad.)

821.133.1-31=135.1

Un jet de literatură

Je le pousse. Il échoue sur le fauteuil avec un râle de plaisir et il éjacule partout. Sur le tapis, sur la table basse, sur lui-même surtout, et sa pitoyable nudité maculée par le jet de sa propre saleté me donne envie de hurler de dégout.

Lolita Pille, *Hell*,
Bernard Grasset,
p. 218-219

Avertisment:
A nu se lăsa la îndemâna copiilor sub 16 ani. Această carte nu este o jucărie. Conține limbaj vulgar, imagini explicit violente, incită la comportament antisocial. Dăunează grav bunelor maniere, bunului gust burghez și sănătății sociale în general. A se consuma moderat.

Stau și mă gândesc, însă, ce s-ar fi ales de roman în absența burgheziei. Mai ales de romanul franțuzesc. Ce l-ar mai fi mânat pe el în luptă și pe cine ar

mai fi epatat el? Îl ştiţi pe Frédéric Beigbeder, băiatul acela cu privirea fixă de drogat, cu veleităţi de dezaxat, plin de bani, antiamerican, antiburghez, de un egoism feroce şi de un cinism muşcător? Ei bine, vestea bună sau rea, în funcţie de opinia pe care o aveţi despre autorul *best-seller*-ului *199.000 de lei*[1], este că tipul are discipoli. Unul dintre ei, foarte fraged şi aflat, aici, la debut, se numeşte Lolita Pille, are mereu o ţigară în colţul gurii şi numai 18 ani. Oferă cititorului masculin câteva, foarte puţine, scene de sex tari, cinice, epatante. Cititoarelor, le serveşte rima la *nici nu mă saluţi şi deja vrei să mă...* (*courtesy* **Cream ft. C.R.B.L.**). Printre atâtea deja celebre autoare de autoficţiuni, cu familie, copii „şi tot tacâmul", Lolita Pille face figură de răţuşca cea urâtă, japiţă, pramatie, paraşută sau mai ştiu eu cum a găsit de cuviinţă traducătorul să redea într-o limbă română fără perdea cruzimea unui lexic şarjat. Maestrul ei cel mai la îndemână, cum spuneam, este Beigbeder. Mult mai tânăra, dar nu şi neexperimentata romancieră care acum, în 2005, are deja 23 de ani şi două romane la activ, prezintă, în plus faţă de maestru, spirit analitic. Hell îşi ia în serios misiunea de *trouble-fête* al complacerii pasive într-o societate nedreaptă, dar intenţiile iconoclaste se domolesc pe drum. Ceea ce rămâne în spatele sloganului *Fii frumoasă şi consumă!* – deviza protagonistei – este povestea de dragoste a unei fete sensibile care descoperă, sub nisipul îmbelşugat al propriei garderobe, oceanul insondabil al iubirii. Faţă de Beigbeder, Lolita Pille deţine un bagaj cultural mai restrâns, care nu-i permite raliurile intertextuale ale maestrului. Ea face însă parte din marea familie a noilor scriitori

1. Editura **Pandora M**, 2004. Traducere de Marie-Jeanne Vasiloiu, prefaţă de Lucian Georgescu.

francezi pentru care stilul înseamnă să ai ceva de spus – vorba lui Houellebecq.

Libertate şi autenticitate
Uman, natural, inuman
Eşecul visului francez

Dacă încercăm să privim cu seriozitate acest fruct literar al eşecului proiectului *think pink* din anii '90 – faliment declarat cu ocazia tragicului eveniment de la 9/11WTC – trebuie să avem în vedere două concepte cu o activitate excepţională în gândirea modernă franceză: *libertatea şi autenticitatea*. Deşi primul aparţine eticii şi al doilea esteticii, contează (1) care sunt interpretările de autoritate în spaţiul francez şi (2) cum au fost cele două concepte, *via* interpretările în chestiune, asimilate de curentul *trash*, la modă în Franţa prin nume ca Virginie Despentes, Vincent Ravalec, Yann Moix, Maurice G. Dantec şi, desigur, Michel Houellebecq[1].

În primul rând, gândirea modernă franceză s-a format la şcoala Revoluţiei. De la Sade la Sollers, francezii cad de acord în privinţa importanţei revelaţiei laice numită *prise de conscience* (sau „luciditate" la Lolita Pille) pentru orice individ care ştie că există ca individ – autosuficient, autarhic, iar nu ca o clonă a frunzelor identice de pe ramurile unui copac numit arbore genealogic. Nu e vina francezilor că cel care a teoretizat primul această revelaţie n-a fost francez. Oricum, în secolul XX, intelectualii parizieni

1. Pentru o scurtă prezentare a curentului, răsfoiţi prefaţa subsemnatului la Marie Darrieussecq, *Schimbarea la trup*, Editura **Pandora M**, 2003.

şi-au asumat sarcina de a-i ţine flacăra aprinsă, când oameni curajoşi, ca Alexandre Kojève, au preluat-o cu superbie din mâinile lui Hegel. Omul este liber numai dacă ştie că e liber, cam asta vor să spună conaţionalii lui Descartes. Tot ei adaugă: nu poţi şti că eşti liber decât dacă te revolţi în prealabil, pentru că societatea are grijă să te alieneze de la naştere. Ultimul amendament vine târziu, în urma unor experienţe istorice terminate prost: ai grijă să nu te revolţi în grup pentru că sigur o vei da în bară. Nu trebuie să salvezi societatea, las-o, confruntarea cu tine e suficientă. La fel spune şi o tradiţie sceptică la care gândirea franceză a fost mereu sensibilă, mai ales în perioade în care prestigiul Franţei nu se simţea foarte bine – ca la începutul secolului al XVII-lea, prin vocea deistului Voltaire sau acum, de pildă. Ultimul avatar al ideii de libertate, unul estetic, este autenticitatea. Autenticitatea poate fi definită ca reprezentare a libertăţii de a fi tu însuţi, în deplină cunoştinţă de cauză, dincolo de social şi dincoace de orice metafizică. Francezii nu s-au afirmat primii nici în teoria autenticităţii. Dar, mai târziu, un Lyotard, de pildă, şi-a asumat la rându-i responsabilitatea de a duce mai departe ceea ce formulaseră deja Kant şi Nietzsche. Autenticitatea ca *mimesis* spune următorul lucru: în măsura în care arta trebuie să reprezinte adevărul, ea trebuie să aibă în centru odiseea libertăţii (ca *eliberare*, dar şi ca *libertate*).

În acest punct, însă, anglo-saxonii, oameni pragmatici şi calmi de felul lor, au avut şi ei ceva de spus. „Libertatea autodeterminată cere ca eu să renunţ la orice obligaţie exterioară şi să decid doar pentru mine de unul singur", „nu pot găsi un model de viaţă în altă parte decât în mine însumi", dar „dacă explorarea propriului eu ia forma unor raporturi temporare, atunci ceea ce explorez nu este identitatea mea, ci o

modalitate de plăcere" opinează cu bun simţ canadianul Charles Taylor. Ultima propoziţie, însă, nu ţine seama, de pildă, de postulatele freudiene care identifică plăcerea cu fericirea. „Programul principiului de plăcere este singurul în stare să formuleze finalitatea vieţii", dar „omul culturii a schimbat o parte din posibilitatea lui de a fi fericit pe o parte de securitate" scrie psihiatrul vienez, influenţat la rându-i de un Schopenhauer sau de un Nietzsche. Principiul plăcerii se asociază, însă, nefericit, cu pulsiunea morţii, cu pornirile autodistructive. Câtă plăcere, atâta durere sau, dacă vreţi, în logica voinţei de putere, *orice naş îşi are naşul*. Dilema autenticităţii este aşadar următoarea: poţi aspira la o existenţă autentică (în mod manifest liberă) în absenţa unor repere morale, ca de pildă dragostea de *aproape* (ca substantiv, dar şi ca adverb), sau a dialogului cu semenii tăi? Charles Taylor crede că nu, şi vede în cultul contemporan al autenticităţii o degradare a substanţei umane din om. Freud, dimpotrivă – şi cu mult înaintea generaţiilor *flower-power*, *ye-ye*, *punk*, *X*, *pro* sau *think pink* –, vede în cultura occidentală un interdict care trebuie transgresat pentru regăsirea originii naturale a omului, definită ca inconştient (versiunea psihanalitică), milă (versiunea rousseauiană) sau libertate (versiunea umanist-existenţialistă). Această ultima versiune apare cel mai frecvent îmbrăţişată de scriitorii francezi, de Lolita Pille care, la şapte ani, scrie primul său poem despre libertate.

Or, conştiinţa acestei transgresiuni face ca, odată realizat, acest act să transforme repede umanul în inuman. E limpede că animalic şi inuman nu înseamnă acelaşi lucru. În zadar încercăm să le punem în balanţă, omul nu poate fi decât sau uman sau inuman. Cel care a constatat recent, prin ilustraţii ficţionale discutabile, dar nu mai puţin persuasive, eşecul visului

francez de libertate şi autenticitate – în avatarul său şaizecişiopt-ist – este Michel Houellebecq, mai ales în succesul său internaţional *Particulele elementare*[1]. Fiul unui hippiot american, rămas orfan, băiat frumos, cu bani, dar lipsit de talent, care visează în zadar la prestigiul unui *rock star*, intră, prin anii '80, în industria *snuff movie*-urilor unde se dedă la acte de o inedită cruzime, umane doar dacă înţelegem că bestialitatea lor depăşeşte net ferocitatea *naturală* şi *utilitară* a animalelor. Scăpat ca prin minune de la scaunul electric, se refugiază şi se îngroapă în America de Sud. Destinul acestui tânăr american întruchipează punctul terminus al emancipării sociale, economice, culturale (şi sexuale) începute în anii '60. Punctul terminus, de fapt, al ideii de libertate autodeterminată impusă de Revoluţia franceză. Mormântul ei nu mai are, însă, cruce.

Lolita Pille pare să aibă intuiţia acestei istorii recente. În romanul ei nu se urmăreşte destinul unei generaţii, ci se surprind instantanee ale acesteia. Ca şi Beigbeder, ca şi Houellebecq în primul său roman, *Extension du domaine de la lutte* din 1994, ea scrie la persoana întâi. Personajul narator se numeşte Ella, i se spune Elle dar ea preferă Hell – un omofon, ştiut fiind că *h*-ul este mut în limba franceză. Referinţele ei culturale se întind, majoritatea, până la vecinul ei mai vârstnic de bancă, Beigbeder, evocat, de altminteri, în roman. Pe traseul acestui telefon fără fir al ideologiei literare franceze *trash* (neo-realiste, neo-naturaliste, mizerabiliste, etc.) Lolita Pille, ultima venită, are avantajul prospeţimii şi naivităţii. *Gothica* Hell împarte cu purcica din *Schimbarea la trup*[2] a Mariei Darrieussecq ura faţă de însemnele vizibile

1. Editura **Nemira**, 2001. Traducere de Emanoil Marcu.
2. Editura **Pandora M**, 2003. Traducere de C. Constantinescu.

ale Puterii masculine, revolta, expresia groasă şi cinismul reprezentărilor „ireprezentabilului" (*i.e.* obstinaţia de a scrie ceea-ce-nu-se-scrie de către o femeie, curajul sau poate doar superbia scatologicului, sadismului, putrescenţei, amoralităţii).

Hell este o fată de bani gata. Nu face nimic bun, face doar rău: sieşi, în primul rând (bea, se drogheză, pierde nopţile, nu-şi respectă părinţii), dar şi altora (manechinelor, băieţilor, prietenelor ei din marea burghezie a societăţii de consum). Relaţia ei cu moda este identică cu cea a lui Marc Marronnier, personajul lui Beigbeder, cu publicitatea, ea însăşi copie a atitudinii sociale a nepotului lui Rameau: aceea a sclavului care îşi urmează de nevoie stăpânul, acumulând astfel resentimente a căror explozie va însemna începutul revoltei. Putem vorbi cu îndreptăţire astfel despre eroismul *linguşirii* (*Die Schmeichelei*[1]) care ar caracteriza toate aceste personaje aflate pe drumul cel bun, dar anevoios, al realizării conştiinţei de sine. Linguşirea are virtutea de a putea numi – de a pune în limbă – ceea ce serveşte, trezind astfel conştiinţa la aversiune faţă de numele prin care lucrul numit accede la conştiinţă ca Celălalt. Să mă explic. Hell notează maniacal onomastica mărcilor de produse care definesc profilul social şi psihologic al celor care le întrebuinţează. Numind mereu – *Prada*, *Nike*, *Dolce&Gabbana*, *Porsche* etc. – ceea ce utilizează dar disprețuieşte, vocea naratoare ajunge să-şi fixeze profilul duşmanului faţă de care nutreşte

1. Conceptul îi aparţine lui Hegel. Filozofic vorbind, literatura *trash* este o literatură hegeliană în măsura în care tematizează eşecul dialecticii spiritului. Este, de asemenea, o literatură marxistă în măsura în care acest eşec nu vine atât dintr-o «inconştienţă» a individului, cât din inexpugnabilitatea determinismului social post-industrial. Soluţia unei existenţe «estetice» se dovedeşte invariabil o iluzie.

o ură crescândă. Exact ca sclavul care, pronunțând mereu apelativul stăpân, ajunge să nu-şi mai suporte condiția socială care-l obligă la sclavie. Încet-încet, ura față de Celălalt duce subiectul în fața unei alternative: revolta sau auto-anihilarea. Ura față de sine presupune, desigur, dedublarea. Există, aşadar, ca în orice ficțiune gnosticistă, o parte bună şi o parte rea în acelaşi individ; o Elle solară, dornică de fericire şi dragoste (care, spre deosebire de unul dintre romanele, traduse deja, ale lui Beigbeder[1], nu durează trei ani, ci doar şase luni) şi o Hell neagră ca smoala, cinică, laocoonianã, sarcastică şi, ce-i drept, cam vorbăreață. Cei doi versanți se articulează într-o personalitate liberă şi autentică - atunci când suferă, atunci când se extaziază, când iubeşte dar lasă, sau când face amor în plin club de noapte. Hell nu are profilul criminal al *rock star*-ului ratat houellebecquian, tocmai pentru că îşi conştientizează - dramatic - condiția de ființă liberă: o tânără care n-a ajuns să ucidă sau să se sinucidă pentru că, dându-şi porecla diabolică reluată în titlul romanului, îşi camuflează şi refulează aici pulsiunea morții. Avem imaginea şocantă a scriitorului ca ucigaş ratat. Istoria occidentală a cunoscut însă şi reciproca, de criminali ca scriitori rataţi.

O viziune feminină a capitalismului sexual

Nu trebuie uitată dimensiunea realistă a romanului. Societatea lui Hell se întâlneşte în baruri şi restaurante scumpe. Fac parte din ea odrasle de VIP-uri,

1. Frédéric Beigbeder, *Dragostea durează trei ani*, **Pandora M**, 2004, traducere de Marie-Jeanne Vasiloiu.

manechine din Europa de Est, negri din familiile prezidențiale africane, bogătași arabi sau, în cel mai rău caz, diverși parveniți care își vând imaginea pe bani frumoși. O societate superficială de indivizi mascați, obosiți sau pur și simplu plictisiți de a-și purta masca în lume. Indivizi adesea umani sub masca lor cinică și indiferentă, obligați la schizoidie și de aceea „precari" (cuvântul îi aparține lui Alain Ehrenberg), depresivi, care au de ales între cocaină și Prozac dar, indecișii, consumă și una și alta. Desigur, față de societatea asemănătoare a romanelor lui Beigbeder sau ale lui Houellebecq, la Lolita Pille, ființele care au cel mai mult de suferit de pe urma Sistemului, complexe și complexate, suferinde – umane – sunt femeile. Ele se mulțumesc cu condiția de obiecte sexuale și, pentru a intra în grațiile cutărui mascul, îndură fel de fel de umilințe. Iată așadar o revanșă pe care cititoarele dezamăgite de misoginia *trash-writer*-ilor francezi și-o pot lua acum, citind *Hell* și descoperind aici câteva exemplare masculine lipsite de finețe, de inteligență, inconsistente, salvate de visteria familiei sau de naivitatea unor tinere femei îndrăgostite. Dacă la Houellebecq, în *Extension du domaine de la lutte*, bărbatul suferă tocmai pentru că, neputându-se abstrage pulsiunilor naturale care-l împing spre acuplare, trebuie să îndure rigorile nemilosului capitalism sexual (arăți bine, te acuplezi cu cine vrei; ești urât, rămâi singur), în *Hell* victima aceluiași sistem este femeia, în iluzia ei de a putea reconcilia ființa animală cu ființa morală din om. Ideea ei, potrivit căreia actul sexual ar fi preludiul unei iubiri nu este niciodată împărtășită de partener. Avem, așadar, în *Hell*, punctul de vedere asupra eșecului societății spectaculare / de consum complementar celui expus în literatura houellebecquiană.

Cartea Lolitei Pille se citeşte adesea, ca şi ziarul, printre rânduri. Să vedem, în urma unei lecturi culturaliste, care îi sunt motivele. În primul rând, să punctăm intertextualităţile. Hell citeşte Albert Cohen, Bataille, Baudelaire, Beigbeder (are Antoine Compagnon o teorie a *B*-ilor reacţionari din cultura franceză...), Sade, şi ascultă Brassens, Léo Ferré: o cultură franceză de viţă (sau *fiţă*?) nobilă, străină de imaginarul nivelator al mărcilor de produse. Hell nu e născută ieri, sugerează autoarea; este diferită de grupul căruia îi aparţine prin oximoronul cultural care o defineşte: Vuitton plus Baudelaire, Swarowski plus Bataille, etc. Se întrezăreşte, în această simplă enumerare onomastică, motivul antiamericanismului. Într-un club „e prea cald şi toată lumea vorbeşte în engleză", iar un personaj secundar „fumează Marlboro Lights, ţigări americane". Hell consumă în silă cultura mărcilor de produse, în lume, păstrând pentru uz personal cultura mărcilor literare şi muzicale. Mai departe, vitalismul luciferic al lui Bataille, preluat probabil tot pe filiera Beigbeder: „am înţeles că suferinţa nu e decât un mijloc de a scăpa de platitudine şi de a accede la sublim" scrie naratoarea, heterodiegetic, pentru că, în italice, într-un *Intermezzo*, Alain Besançon citează, la un moment dat, o judecată estetică a lui Kant, pentru care „ziua e frumoasă, dar noaptea e sublimă". În mod clar, pentru Lolita Pille ziua nu are nici o valoare, cu atât mai mult cu cât nici un personaj de-al ei nu se trezeşte înainte de prânz, iar „acţiunea" se petrece în noiembrie... Imaginarul romanului este nocturn, dar poate nu e cazul să-l convocăm aici pe însuşi Durand. E mai corect să spunem că noctambulismul lui Hell e ceva firesc la majoritatea adolescenţilor. Există apoi motivul selecţiei naturale, preluat mai degrabă de la Houellebecq. „Posed două arme infailibile pentru a-mi exercita arta,

se spune în *Hell*, prima este superioritatea mea fizică, intelectuală, financiară şi socială de netăgăduit, cu care îmi zdrobesc, din capul locului, adversarul şi care mă face invulnerabil la orice atac, a doua este faptul că mi se fâlfâie de toate şi că n-am nici o ruşine" (capitolul 11). Sunt o fiinţă naturală, cu alte cuvinte, curăţată de tot ceea ce, numit omenesc, s-a dovedit în timp o pecingine. La Houellebecq, aceeaşi selecţie naturală era privită din cealaltă parte, a fiinţei dezmoştenite de natură.

Numai că întreagă această filosofie de budoar – în sensul în care e spusă, ritualic de la sfârşitul secolului XVIII încoace, *în budoar* – are parte de o ilustraţie destul de monotonă. Aceeaşi viaţă fără căpătâi se deapănă pe un ton de superioară lehamite, iar spunerea poveştii respiră acea satisfacţie juvenilă a adolescentului care îşi poveşteşte prima beţie sau prima noapte de dragoste. Deasupra stârvului care este viaţa inutilă a lui Hell fâlfâie la un moment dat aripa de albatros a iubirii. Un cuplu tip Bonnie şi Clyde trăieşte intens, dar puţin, într-o frenezie vecină cu aceea a protagoniştilor din *Luni de fiere*, romanul lui Pascal Bruckner. Numai că, aici, Bonnie şi Clyde sunt nişte puşti. Hell şi vlăstarul scăpătat al unor nobili italieni – Andrea di Sanseverini, o replică masculină a lui Hell, sadic cu femeile şi nonşalant cu bărbaţii – nu au împreună decât vreo patruzeci de ani. Împreună, ei îşi sunt unul altuia oglindă, dar tot astfel, prin iubire, întrevăd sfârşitul crizei adolescentine prin care trec. Ori poate realizează ireductibilitatea individului contemporan la statutul de aproape, de seamăn, destinul lui de individ solitar incapabil în urma cuceririi libertăţii şi în numele autenticităţii, de a-l primi pe Celălalt. Cedează Lolita Pille tentaţiei *happy end*-ului sau ne pregăteşte vreo surpriză? Nu vă spun nimic, nu insistaţi, citiţi romanul, vorbim după.

Promisiunile unei ejaculări precoce

Din punct de vedere literar, romanul, croit după ficțiunile fierbinți care vor să întărâte, să excite, să omoare, poate fi perceput ca o *ejaculare precoce*. Ejaculare, adică „lansare", declanşare a unui jet ilocuționar spre creierul cititorului şi spre subconştientul lui. Precoce, adică *precox*, supus unei maturizări forțate. Ejacularea precoce apare evocată la modul denotativ înspre finalul romanului (vezi *motto*). Plăcerea autorului ejaculării este opusă aici dezgustului spectatorului ei, dar numai la prima vedere. Hell, căci ea e spectatorul, încearcă, umilindu-şi amantul de ocazie prin aducerea lui în stadiul strict animalic, să repurteze o victorie în plan uman, suferind „sufleteşte" în vreme ce el se bucură „animalic". Nu e însă decât o victorie de palmares. Astfel, *Hell*, şi o dată cu ea întreaga literatură *trash*, consfinţeşte supremația animalicului asupra umanului din om. Numai dacă eşuezi ca animal încerci să câştigi pe terenul umanului: o lecție predată bine de Sade, pe care nu încetează s-o învețe fiecare nouă generație de scriitori francezi.

Sadismul înnăscut al cititorului va fi satisfăcut de curtea violentă pe care i-o face cartea Lolitei Pille. Ea (cum care ea, ce contează?) place, furnică, înfioară cu măsură, căci inflexiunile voit răguşite ale vocii naratoare se primesc adesea cu un zâmbet condescendent. Hell este o Lolită care aşteaptă de la cititor

să fie răpită și inițiată. Printre rânduri, *Hell* este un *Bildungsroman*. Pistolul pe care îl pune la tâmpla cititorului e plin cu parfum. Dacă acest exercițiu literar are mai puțin conotații militare decât cosmetice, nu înseamnă că nu precede o artă – hedonistă – de a trăi și de a scrie. Acum, desigur, rămâne ca Lolita Pille să-l citească și pe Aristip sau pe Epicur. Are vreme.

ALEXANDRU MATEI

Capitolul 1

Sunt o japiță. Una de-aia pe care n-o poți înghiți; de cel mai rău soi, o japiță din arondismentul al XVI-lea[1], îmbrăcată mai bine decât amanta patronului tău. Dacă ești chelner într-un local „di granda" sau vânzător într-un magazin de lux, fără îndoială că, în sinea ta, îmi urezi: „Vedea-te-aș moartă, cu alelalte ca tine, cu tot!" Dar nimeni nu omoară găina cu ouăle de aur. Așa că stirpea mea neruşinată creşte şi se înmulțește...

Sunt strălucitul simbol al persistenței schemei marxiste, încununarea Privilegiilor, emanația capitoasă[2] a Capitalismului.

---

1. Arondismentul al XVI-lea din Paris este locuit de familii sus-puse, bogate şi rafinate (*n.tr.*).
2. *Capitos/oasă* – amețitor/oare (*n.tr.*).

Ca demnă urmaşă a unor generaţii întregi de femei de lume, eu îmi pierd mai mult timp aranjându-mi unghiile, prăjindu-mi şoriciul în bătaia soarelui, stând cu curul în fotoliu, cu capul în mâinile lui Alexandre Zouari, şi zgâindu-mă la vitrinele de pe Rue du Faubourg Saint Honoré[1], decât vă petreceţi voi muncind ca să legaţi două-n tei.

Sunt cel mai pur produs al generaţiei Think Pink şi crezul meu este: fii frumoasă şi consumă.

Absorbită de vâltoarea pluriturbionară a tentaţiilor ostentative, sunt muza zeului Prefăcătorie, pe altarul căruia jertfesc zilnic, într-o veselie, echivalentul salariului vostru lunar.

Într-o bună zi, o să-mi sară în aer dressing-ul.

Sunt franţuzoaică şi pariziană, dar n-are a face, eu nu aparţin decât unei singure comunităţi: preacosmopolitul şi preacontroversatul trib Gucci Prada, iar monograma îmi este emblemă.

Parcă aş fi o caricatură. Hai, mărturisiţi, mă luaţi drept supertâmpită, cu look-ul meu în totalitate Gucci, zâmbetul măscuit şi genele fluturate.

---

1. *Rue du Faubourg Saint Honoré* – stradă pariziană pe care se află buticurile celor mai mari case de modă (*n.tr.*).

Dar greşiţi când mă subestimaţi, pentru că astea sunt nişte arme de temut; mulţumită lor o să dibui mai târziu un soţ cel puţin la fel de bogat ca tăticuţu', condiţie sine qua non pentru a-mi continua existenţa atât de delicios şi de exclusiv frivolă. Fiindcă dorul de muncă nu se află pe lista numeroaselor mele talente. O să fiu întreţinută şi gata. Aşa cum au fost mama şi mam'mare, înaintea mea. Acestea fiind zise, de câteva decenii, pe piaţa matrimonială de mare lux, concurenţa este aprigă. Partidele bune sunt solicitate, din toate părţile, de o armată de manechine, secretare şi alte subrete ambiţioase, ai căror dinţi albi sunt lungi de ajung să se târâie pe parchet, şi care nu se dau în lături de la nimic pentru a-şi lua partea leului. Partea leului = apartament pe malul drept al Senei + maşină clasa A + un dulap cu boarfe ţopârlăneşti, de firmă + două căpşoare blonde + privire de sus adresată fostelor colege cu o baftă mai puţin porcească decât a lor.

Ei, da, în Paris Vest, toţi suntem frumoşi, toţi suntem bogaţi.

Chestia cu bogăţia o credeţi fără greutate; având în vedere preţul pe metrul pătrat, dacă n-am fi bogaţi, n-am locui aici! Dar, la treaba asta, cu frumuseţea, simt că vă îndoiţi! Gândiţi-vă puţin! Într-o lume în care promovarea

socială obținută dând din cur e la mare preț, de generații întregi, familiile urâte au fost epurate prin mezalianțe care, unind un burduhănos plin de supă și de milioane cu o arivistă plină de vino-încoace, au ajuns, în general, la progenitura perfectă, dotată cu fizicul mămicii și cu contul bancar al tăticului. Bineînțeles că nu câștigi întotdeauna și, dacă tăticul este tras pe sfoară de omul său de afaceri, iar genele mămicii nu reușesc să se impună, copilul se poate naște, la fel de bine, urât ca tăticu' și sărac ca mămica. Este ceea ce se cheamă neșansă, dar să n-o mai lungesc cu acest subiect! N-am luat pana ca să vă descriu oamenii săraci și urâți; în primul rând, n-am nici cea mai mică idee despre ei și, în al doilea, nu-i un subiect dintre cele mai vesele.

Știți, lumea e împărțită în două: sunteți voi și, apoi, suntem noi. Este o chestie sibilinică, sunt de acord...

Să mă explic. Voi aveți o familie, un job, o mașină, un apartament pe care încă n-ați terminat să-l plătiți. Ambuteiaje, slujbă, nani, de asta aveți parte, dacă sunteți norocoși. Metroul, ANPE[1], insomnia datorată problemelor bănești le sunt hărăzite celor mai puțin răsfățați de soartă. Viitorul vostru se mărginește să

1. Agenția Națională pentru Forțele de Muncă (*n.tr.*).

repete prezentul. Copiii voştri poate vor locui, dacă se vor descurca, într-un spaţiu mai mare cu cincizeci de metri pătraţi şi îşi vor tapisa cu piele scaunele de la magazinul familial *Safran*. Veţi fi mândri de ei. În vacanţă, îşi vor aduce prichindeii în casa pe care o să v-o cumpăraţi în sudul Franţei, după ce o să vă pensionaţi, ajunşi la capătul puterilor.

Sunteţi burghezi din clasa de mijloc, ştiţi să reparaţi un televizor, iar doamna găteşte bine. Norocul ei, altfel i-aţi face vânt pentru una la fel, dar mai tânără, dat fiind că de douăzeci de ani vă tot face figura cu durerea de cap! Ultima oară când aţi atins-o a fost pe vremea ultimului meci Franţa-Italia; atunci aţi apucat-o înfrigurat de braţ, fiindcă Franţa marca cu treizeci de secunde înainte de final: „Scuză-mă, scumpo!"

În acest moment, aveţi unele griji; trebuie să reparaţi maşina de spălat, Jennifer şi-a vopsit părul în roşu şi se arată a fi mai degrabă adepta piercing-ului decât a catehismului, Kevin a adoptat un vocabular de periferie dintre cele mai neplăcute. Amândoi sunt mediocri şi urâţi. La mijloc, trebuie să fie ereditatea. Nevasta, frustrată, lasă să zacă pe biroul dumneavoastră, intenţionat, exemplare din *Men's Health*. Vă surprindeţi visând-o pe secretară

în tanga, pe nepoată în tanga, pe toată lumea în tanga. Viața nu vă mai satisface.

Ar putea fi şi mai rău. Aţi putea locui la periferie, într-un apartament cu trei camere plus bucătărie, fără televizor şi fără maşină de spălat vase. Versiunea cu televizor ar fi şi mai rea, pentru că cei şase copii ai voştri l-ar pune în permanenţă să urle, mai ales la emisiunile de Real TV.

Aţi putea trăi în stradă.

Aţi putea fi şi printre ai noştri...

Dar cine suntem noi?

Suntem pur şi simplu cei care îi moştenim pe *domini* din Roma Antică, pe suzeranii din Evul Mediu, pe nobilii de spadă din Renaştere, pe marii industriaşi din secolul al XIX-lea, infima fracţiune de privilegiaţi care deţin în ghearele lor, împodobite cu bijuterii Cartier, 50% din patrimoniul francez.

Proprietatea stă la originea inegalităţii dintre oameni. Noi nu ne plângem de ea.

Noi putem face totul şi avea totul, pentru că putem cumpăra totul. Născuţi cu stea în frunţile noastre de VIP-uri, încălcăm într-o veselie toate regulile, căci legea celui mai bogat este întotdeauna cea mai bună[1].

---

1. Aluzie la fabula *Lupul şi mielul* de La Fontaine (*La raison du plus fort est toujours la meilleure*) (*n.tr*).

E bestial să vârâm în nasul sărăciei țepene și virtuoase abundența și decadența noastră: Prada benchetuiește pe la sediul Partidului Comunist, J.-M. Messier însuși, care e stăpânul lumii, își arată șosetele găurite, Galliano se inspiră după boschetarii din Bois de Boulogne pentru a-și concepe colecția de iarnă 2000... Nu o facem dinadins. Ni se urăște să tot fim bogătași care se dau bogătași. Gucci scoate brățări de forță, băieții „de familie" se rad cât mai rar posibil, căciulile mișună pe Avenue Montaigne, Helmut Lang trântește niște vopsea pe un jean murdar și-l vinde cu două sute de bătrâne...

În rablele pe care le mânăm cu peste două sute la oră pe străzile Parisului - unde nu-i prea bine să arzi gazul când suntem noi la volan - amestecăm alcoolul cu canabisul, canabisul cu cocaina, cocaina cu ecstasy, gagiii regulează - fără cauciuc - curvele și după aia juisează în amicele surioarelor lor, care oricum se poștesc din noapte până-n zori. Suntem în plin delir, purtați într-o cursă deșănțată, de risipă gargantuescă, de dezmăț luxos. Luăm Prozac așa cum luați voi Doliprane; ne vine să ne sinucidem de fiecare dată când ne uităm în extrasul de cont bancar, pentru că e cu adevărat rușinos, când te gândești că în

alte părți crapă copiii de foame, iar noi ne vârâm cu ghiotura și pe sub nas, și în nas! Toată povara nedreptăților din lume apasă pe umerii noștri șubrezi de foști copii plăpânzi. Iar victimele, voi, voi sunteți, însă nu vi se poate reproșa asta!

În orice caz, cum ai da-o, cum ai întoarce-o, este rușinos!

Da, noi ne fâlfâim pe plajele din Pamplona și ne turnăm pe beregată conținutul sticlelor de șampanie din cele mai celebre podgorii și din cei mai buni ani. Păi, atunci, ce mai aveți de zis? Nu sunteți voi ăia care plătesc nota? Pe urmă, vara trecută, am observat că plaja publică de pe lângă Voile Rouge nu se mai golea. Se sunbath[1]-eau acolo frații într-o veselie și, când trecea câte un Porsche, chiar și un banal Boxster (numit, între noi, Porsche-le săracului, din cauză că prețul nu-i trece de trei sute de miare), intrau toți în fierbere, care își pierdea gologanul, care își scăpa chifla sau gogoașa din mână, care își lepăda walkman-ul. Vă picau brațele, vi se tăia răsuflarea, iar oh-urile și ah-urile voastre acopereau duduitul motorului... Dar, dacă mai trecea și un Ferrari, atunci chiar că vă lovea infarctul în masă. Nu vă mai osteniți să negați, că eram chiar eu în el, v-am

1. *Sunbath* (engl.) – baie de soare, plajă (*n.tr*).

văzut cât se poate de bine... Ochii voştri strălucitori, mâinile voastre întinse..., năduşeaţi invidie prin toţi porii, escaladaţi până şi gardul despărţitor, doar-doar să puteţi zări un căpeţel de string, un profil nedesluşit de star, doar-doar să adulmecaţi miresmele rafinate ale unui Dom Pérignon 85, care se usca pe un costum de baie Erès, şi o piele aurie de fufă fiţoasă... Aţi fi dat orice să fiţi în locul nostru.

Vă faceţi sânge rău.

Plini de parapon, ne condamnaţi conduita. Vreţi să ne faceţi să ne punem cenuşă în cap fiindcă dăm de-a azvârlita cu nişte bani pe care voi n-o să-i pupaţi niciodată. Dar n-aveţi nici un spor.

Vă semnalez totuşi că şi noi plătim nişte impozite, că jumătate din roadele munculiţei noastre istovitoare - care constă în a da ordine altora - nici nu o zărim măcar, căci statul ne uşurează de ea ca să vă trimită vouă copiii la şcoală. Aşa că, mai slăbiţi-ne!

Dar, în fine, n-am eu apăsarea asta, la ora actuală. Singura mea grijă este ce ţoale o să port astăzi.

La prânz, mănânc la *Flandrin*, cu Victoria, şi ar fi trebuit să fiu deja acolo, dar, cum este la fel de punctuală ca şi mine, îmi pot permite să plec peste o jumătate de oră, ba aş putea

pune pariu pe geanta mea Gucci că, şi aşa, tot o s-o aştept mai bine de zece minute.

Va să zică, am trei sferturi de oră ca să mă îmbrac, ceea ce nu-i treabă uşoară. Îmi inventariez conţinutul dressing-ului şi al celor două şifoniere. Abundenţa nu e un avantaj, vă spun eu, problema fiind chiar multitudinea posibilităţilor de alegere. Toate hanţele astea, şi eu n-am cu ce să mă îmbrac! Rămân proţăpită în mijlocul camerei, cu stringul pe mine şi cu un chiştoc în plisc, aproape bocind de neputinţă. Asta mă ENERVEAZĂ. Până la urmă, îmi pun - fără prea mare tragere de inimă - o rochie Joseph roz pal, pe care am purtat-o deja la Saint Tropez în Duminica Paştelui, şi mai îmi i-a o oră să dibuiesc o eşarfă asortată.

Papucii Prada îmi sunt la intrare, evident, că doar aici nimeni nu face ordine.

Îmi înhăţ geanta Gucci susmenţionată şi noroc că tocmai mi-am cumpărat nişte ochelari Chloé ultimul răcnet, fiindcă acest fapt mă face să fiu iar în toane bune. Frumoasă, bronzată şi monogramată, ies din casă ţopăind, cu inima uşoară.

Celularul începe să-mi ţârâie.

Număr privat.

— Da?

— Ce faci, scumpo, pe unde eşti?

Tipul ăsta nu-i decât o cunoştinţă vagă; de unde până unde îşi permite să-mi spună *scumpo*!?

— Plec de acasă, mă duc să iau masa la *Flandrin*, cu Victoria.

— Aşteaptă-mă, că sunt prin zonă, trec să te iau.

— Ok, zic, dă-i zor.

După trei minute, apare, se dă rotund, conform obiceiului, în Porsche-le lui, eu vorbesc la telefon cu Victoria, care e tot în baie, mă aşteptam la asta, dar zbier la ea totuşi, ca să bage la scăfârlie. Aia moare de râs, o doare-n pix.

O tăiem ca din puşcă pe Avenue Henri Martin, băgăm până la 150 km/h şi doar că nu storcim un ciumete...

Peste cinci minute ajungem la *Flandrin*. Terasa este deja arhiplină, dar n-are a face, dacă nu mai este nici o masă, chelnerii or să-mi scoată una din pământ.

Ah, *Flandrin*!...

În Parisul cenuşiu al metroului şi al inşilor anonimi există undeva o insuliţă de veselie luxoasă şi dătătoare de pace. Liman al liniştii, loc al regăsirilor, sediu al comunităţii noastre, Saint Tropez în plin septembrie.

Aici, razele de soare nu mor niciodată.

Una dintre ele cade peste cosiţele de aur ale acestei fete superbe, cu nasul acoperit de un pansament chirurgical, îşi schimbă apoi direcţia pentru a mângâia sclipitoarea bară de protecţie a Bentley-ului de un albastru noptatic, ce aparţine unui frumuşel puriu care îşi ia masa, reverberează, după aceea, pe literele aurii ale unei genţi Dior şi face să scânteieze cu mii de focuri ştrasurile inimioarei de pe ochelarii mei Chloé, dă viaţă, cu strălucirea ei, unei catarame de cordon Gucci, apoi se joacă în cerceii Chaumet ai unei libaneze care citeşte *Points de Vue*, se ciocneşte de bricheta mea Dupont şi se pierde printre bulele cupei de şampanie care îmi stă dinainte...

Victoria tocmai a sosit. Se aşază, comandă roşii cu mozzarella şi începe să-i linşeze pe toţi cei prezenţi. Să vezi şi să fii văzut? Nuuu! Să linşezi şi să fii linşat! Dincolo de calitatea serviciului şi a bucătăriei sale (lăsând deoparte deserturile care sunt infecte, după cum ştie toată lumea), *Flandrin* este târgul mondenităţilor. Locul de întâlnire al cremei Parisului şi un inepuizabil câmp de acţiune pentru nişte limbi de viperă ca ale noastre. De altfel, nu sunt singurele. Ar trebui să le vedeţi pe aceste fete în floare şi în total look de sezon, cu părul lor de un castaniu auriu, cu membrele lor

grațioase, cu coatele lor lipite de corp, în timp ce mănâncă delicat, cu un aer de prefăcută inocență.

Apropiați-vă... încă puțin... și ascultați-le vocile răguşite şi tonul răstit...

Ia uite-o, că şi-a refăcut nasul... dar ştoarfa aia, cu care stă la masă Julien, cine mai e? Una din est, a cumpărat-o de la Vittorrio... Habar n-aveam că Vittorrio face trafic cu fete din est... Da' tu cum crezi că-şi plăteşte sticlele, doar ştii prea bine că familia lui n-are nici un sfanț, gagiul ăsta e adunat de pe apă... Ai văzut-o pe Cynthia, are o geantă Chanel de douăşpe miare... Umblă cu Benji, diliul, face cu el scufundări, îi plăteşte ăla toate cele... Şi ăsta de unde-şi scoate tot paraiu'? A cumpărat noua M3?... De la Bursă, dar, fii pe pace, că mult n-o să-i meargă... Nu te întoarce, în spate e amorul vieții tale... Cu cine e? Cu amorul vieții *mele*!... Îi zic amândoi bonjur Cynthiei... Alo, mda, bine... La *Flandrin*... nobody interesting... Vii şi tu. Ok, pupici, iubita... Vă rog, mi-ați putea aduce o cremă de zahăr ars? Mersi... Al cui e acest Ferrari? Cum adică pleci? Stai jos... Cred că la Marbella, am un amic venezuelean, care a închiriat un iaht de cincizeci de metri... Sau, dacă nu, în Bali, cu babacii, să mă deconectez un pic de toate astea, totul e atât de

găunos... O avere, la cazinou... Pe gagiul ăsta să nu-l mai văd în ochi... Sunt absolut chiaună, ieri am trecut pe la Chris şi ne-am îndesat cu prafuri în aşa hal... Ochelarii tăi Chanel sunt supertrăznet... Mersi, mi-am luat şi eu un Smartcab... Nu ştii cu cine mi-am tras-o aseară?... Mergem?

În taxiul care mă aduce acasă, îmi plesneşte capul de atâta fumat şi, lucru curios, am impresia că mi-am irosit vremea.

Ce-am făcut azi? La prânz, am mâncat foarte bine; am luat nişte roşii cu mozzarella, o limbă de mare - pe care am trimis-o înapoi la bucătărie, prima dată ca să mi-o prepare şi a doua oară fiindcă se răcise în timp ce mi-o preparau - şi o farfurie de pricomigdale prea dulci.

I-am făcut cinste Victoriei: opt sute de marafeţi pentru un prânz între amice este prea la fix.

Un bou ne-a trimis o sticlă de Bollinger, pe care am golit-o. Din politeţe.

Au venit să ne vadă Julien, David şi David, respectiv fiul unui cântăreţ foarte cunoscut, cu care mi-am pus-o, fiul unui PDG foarte important, cu care mi-am pus-o, şi fiul unui fost ministru cu care nu mi-am pus-o, fiindcă e foarte nasol.

M-am salutat cu patruzeci şi două de persoane, dintre care şase îmi erau necunoscute şi mi-au fost prezentate.

Un Ferrari Maranello, înmatriculat în Luxemburg, mi-a reţinut atenţia. Din păcate, proprietarul lui nu s-a arătat.

Fiul ex-ministrului, care e foarte nasol, s-a dus să-şi atingă o linie la căcăstoare, iar fiul cântăreţului foarte cunoscut şi cel al PDG-ului foarte important au luat-o în pleaznă, cu multă vervă, pe mama fiului de ex-ministru, pe care respectivii lor taţi o dăduseră cu roatele în sus de nenumărate ori.

Înzăpezit şi înzdrăvenit, fiul ex-ministrului, întors de la căcăstoare, profită de faptul că fiul cântăreţului foarte cunoscut se îndepărtează ca să facă albie de porci - prin intermediul celularului - garajul Porsche, care nu mai termina cu reparatul cutiei lui de viteze, masacrată în timpul unei curse, de altfel pierdută, împotriva unui oarecare Andrea, pe o şosea de centură, la trei dimineaţa, cu două zile în urmă, aşadar, în acel moment, fiul ex-ministrului îmi dă de veste că foarte cunoscutul cântăreţ nu mai avea nici o leţcaie.

— Şi totuşi fii-su nu se mai dă jos din Porsche!?

— Semn exterior şi elementar de bogăţie.

Abia dacă reprezintă ceva mai mult decât un 8210.

— Ah!

Şi voi, care visaţi la opulenţa noastră izbitoare şi strălucitoare... asta nu-i decât o faţadă. Lovele, tărtăreţe, amici, case unde vrei şi unde nu vrei, relaţii peste tot... Dar n-ai niciodată nimic de făcut. Şi te scuipi în gură cu toată lumea.

Adevărul este că nu simţim decât o profundă lehamite, fiindcă nu mai avem ce să ne dorim.

Lumea e prea mică; la opt ani, ai înconjurat-o deja de două ori, în business class...

Capitolul 2

Se înserează şi, când se înserează, Parisul îşi schimbă culoarea şi sensurile.

Sunt într-un taxi care merge de-a lungul cheiurilor; am coborât geamul, ca să pot fuma. În câteva clipe, voi sta într-un loc precum *Avenue*, Hotel *Costes*, *Maison Blanche*, *Nobu*, *Xu*, *Man Ray*, *Korova*, *Chez Diep*, *Market*, *Tanjia*, *Stresa* sau chiar *Plaza*, unde voi lua, la cină, pateu de crab şi, bineînţeles, un vin demi-sec sau nu voi cina deloc, ci voi bea un Cosmo sau o votcă simplă, voi fuma ţigară de la ţigară şi voi schimba saluturi cu oamenii.

Sibylle este în Courrèges din cap până-n picioare, iar Chloé îmi arată, beată de încântare, noua ei geantă Dior. Amândouă sunt blonde şi inteligente. Toate trei împreună cântărim mai puţin de o sută patruzeci de kile.

Le aduc la cunoştinţă ultimele răutăţi ale lui B.

B, mai cunoscut de prietenele mele sub porecla de Ticălosul B sau sub aceea de Omul-Care-Mi-a-Frânt-Inima.

B are ochii plini de stele şi un zâmbet îngeresc, care îi disimulează relele intenţii.

Într-o seară de beţie la *Queen*, îmi terminam alene a şaptâşpea votcă, întrebându-mă de ce eram acolo, tot acolo, mereu acolo, când, deodată, în mijlocul mizeriilor am zărit Seninul. Seninul de la ora cinci dimineaţa.

B, bineînţeles.

Am scăpat paharul.

Am cerut să-mi fie prezentat mintenaş şi, chiar din week-end-ul următor, ne mozoleam vârtos.

După aia, am ţinut-o toată săptămâna într-o radioasă plenitudine, fiecare întâlnire dezvăluindu-mi o nouă perfecţiune al lui B.

1. - B era băiat frumos.

2. - B avea un Aston Martin DB7 Vantage...

3. - B era haios, inteligent, ştia să poarte o conversaţie şi nu mă freca la melodie cu problemele existenţiale care muncesc creierii unui fiu de bani-gata nătântol: „Audemars Piguet sau Jaeger? Audi TT sau Boxster? Gri, cu interior roşu, ori neagră, cu interior bej?

Cum să faci rost de o masa la *Bains*, în timpul zilelor *Fashion Week*? Da' de ce jenţile de la TT, care sunt cele mai frumoase, sunt cele *mai puţin scumpe*?!"

4. - B citea... cărţi!

5. - B mi-a pus-o şi m-a pus pe picioare.

Ei da, pentru prima şi ultima oară m-am lăsat prinsă în laţul acestui truc vechi de când lumea şi port în mine durerea seculară a Virtuţii Trădate, pe care noi, femeile, o îndurăm de secole, din pricina acestor monştri ahtiaţi după coituri fără viitor.

Dar ăsta nu era decât preludiul chinurilor cu care Ticălosul B avea să-mi copleşească inima curată şi ego-ul încă intact.

Aseară, B se afişase fără cel mai mic scrupul, la *Bains*, cu o rusoaică de un metru nouăzeci, un manechin cu picioare ireproşabile, dar cu o faţă toantă şi porcină, iar dispreţul mi-a gonit imediat decepţia, fiindcă cine ar mai vrea un gagiu atât de bou încât să-i prefere o idioată nasoală sub pretext că o întrece cu trei capete şi că vorbeşte rulând *r*-urile ca un ţăran din Urali?

Aparenţă... Totul este numai aparenţă...

Având ca zgomot de fond acea melodie melancolică *How unsensitive* a lui Sun Trust, le împărtăşesc prietenelor gândurile mele

amare, le povestesc despre eleganța lui B, în costumul lui gri, despre cheful pe care îl aveam de a face chisăliță, cu sticla, mutra curvei ăleia împuțite, despre lacrimile vărsate în dimineața aia, în fața oglinzii, despre decizia mea de a pune cruce poveștii asteia, fiindcă e mai bine să fii indiferentă și demnă, decât nefericită și vrednică de milă.

Sosesc paharul de Martini al lui Sibylle, Evianul lui Chloé, votca mea și două amice ale lui B, care mă întreabă, cu ipocrizie, cum îmi merge treaba cu el; din fericire, chiar în acel moment îmi sună celularul și mă scutește de a le face albie de porci. E o cunoștință din Monaco; ăsta mă invită la o petrecere, într-un apartament de la *Bristol*, iar eu nu pricep nimic din cauza accentului său care-mi zgârie timpanele și nu știu cum să fac să-i refuz propunerea, fiindcă nu vorbesc italiana, apoi închid telefonul pretextând că trec printr-un tunel. Chloé îi povestește lui Sibylle că, alergând după un taxi, pe Avenue Gabriel, era cât pe ce să-și rupă călcâiul, și, atunci, Sibylle și cu mine o întrebăm, îngrijorate: „Care, ăla de la pantofii tăi Gucci?" Dar ea ne-o-ntoarce, foarte agasată: „Nu, călcâiul piciorului meu!" Venindu-ne inima la loc, dăm din cap, iar eu o întreb pe Chloé ce învârtea pe Avenue Gabriel,

că doar pe acolo nu-s buticuri, dar ea se face că plouă, prin urmare mă întreb dacă nu cumva îmi ascunde ceva, fiindcă pe Avenue Gabriel stă B. E mult de când nu ne-am mai văzut, aşa că avem să ne spunem o grămadă de chestii; le vorbesc de o amică de-a mea, manechin, pe care ele n-o înghit şi care este în paginile *People* din *Gala*, iar Sibiylle mă întreabă dacă o cunosc cumva pe una, Gudrun, apărută, luna asta, pe coperta lui *Vogue*, o târâtură care, în trei săptămâni, şi-a pus-o cu tot Parisul, oare fostul Sibyllei s-o fi numărând şi el printre ăia sau nu? Apoi ne exprimăm acordul în privinţa plăcerii cu care am masacra toate manechinele ce bântuie prin Arondismentul al VIII-lea al Parisului, iar eu le liniştesc spunându-le că fetele din est au doar nişte oase frumoase şi că fac mai mult muie decât poze.

Chloé îmi ţine isonul, afirmând că „ei" le regulează, dar că „ei" nu le iau de neveste pe alea, iar eu spun că, până una-alta, nici pe noi, însă nimeni nu face haz. Nu cădem de acord asupra problematicii unui scandal politic ce umple ziarele în acest moment şi, atunci, ca să le dovedesc că am dreptate, scot din geantă articolul unde *Paris Match* prezintă afacerea incriminată, dar Chloé îl sună pe fiul unuia dintre principalii protagonişti, care ne dezvăluie

adevărul, aşa că, suntem atât de uluite, încât rămânem fără cuvinte timp de cinci minute. Sibylle îmi arată textul mesajului pe care i l-a trimis gagiului ei în toiul nopţii, iar eu o bălăcăresc fiindcă sunt împotriva textelor trimise la patru dimineaţa; după mine, să înşiri nişte cuvinte care defilează pe ecran, cu majuscule, înseamnă o dovadă de slăbiciune: SĂ-ŢI ADUCI AMINTE DE MINE CÂND COPIII TĂI SE VOR DROGA ŞI SE VOR PROSTITUA. Eu i-aş fi sugerat mai degrabă: AI SĂ CRĂPI SINGUR ŞI DOAR DIN VINA TA! Sau mai bine cântecul lui Aznavour *Mais où sont passés mes vingt ans?*[1], pe robotul lui. Ne hotărâm să-i zgâriem Mercedesul cu două locuri, când vom pleca de la crâşmă. Celularele noastre sună în acelaşi timp. Sunt nişte prieteni care ajung în câteva minute, exact atât cât avem nevoie ca să vorbim de fetele încornorate care au obiceiul să-şi radă în cap rivalele, şi în mintea mea încolţeşte o idee diabolică, dar n-o aprofundez.

Îi observ pe oamenii din jurul nostru, avantajaţi de lumina lumânărilor - sub neoanele din metrou n-ar mai fi atât de frumoşi -, privesc o Avenue Montaigne imaculată: văd

1. *Mais où sont passés mes vingt ans?*(fr.) - Unde s-a dus vremea când aveam douăzeci de ani? (*n.tr.*)

străini, buticul *Fendi*, văd nişte Porsche cu numere de Monaco şi nişte Ferrari în toate culorile, văd ambasade, dar nu văd nici o brutărie; şi îl mai văd pe unul dintre foştii mei iubiţi, pe trotuarul din faţă. În noaptea care se lasă, pluteşte un fel de muzică de fond; văd dealeri care seamănă cu nişte adevăraţi oameni de afaceri, îi văd şi pe fiii lor, care seamănă a dealeri. Un Porsche negru, cu numărul 750NLY75, trece încet, ca şi cum ar aluneca, iar eu îmi amintesc că, mâine dimineaţă, am de făcut un avort.

Taman în momentul ăsta, tipul de la masa alăturată, care nu-i deloc urât, intră în vorbă şi ne întreabă, pe Sibylle şi pe mine, dacă suntem angajate la vreo agenţie; noi rânjim mânzeşte, apoi ne luăm nişte mutre nespus de tâmpite şi de interesate şi ne punem pe discutat înălţimi, greutăţi, parade, forografii. În cele din urmă, ne dă cartea lui de vizită, pe care figurează logo-ul unei importante agenţii de manechine, un nume italian şi titlul de „recrutement director", în timp ce pufnim toate trei într-un râs nebun, întretăiat de ţipete nestăpânite, adică râsul nostru obişnuit, iar Sibylle îşi scoate portvizitul din geanta Courrèges şi ia o carte de vizită din portvizit, pe care i-o întinde, zâmbind insolent:

— Iată adevăratul logo al agenţiei tatălui meu; cât despre directorul de recrutare, ia masa la mine acasă, o dată pe săptămână. Şi nu eşti tu ăla.

Impostorului îi cade falca, apoi pe chip i se lăţeşte un surâs enigmatic, iar eu îmi spun că are un aer de mârlan, de brută, dar că, într-adevăr, nu-i deloc, dar absolut deloc urât, el se uită la Sibylle, care zâmbeşte şi ea, dar nu ca mai înainte, şi înţeleg de ce Vittorrio (fiindcă Vittorrio îl cheamă) nu dezarmează, ci o întreabă, în cele din urmă, pe Sibylle, dacă numărul de pe cartea de vizită e al ei sau al lui taică-su, iar ea îi răspunde că-i aparţine, după care el declară că poate pleca şi chiar pleacă, pe când toată lumea îl urmăreşte, cu privirea, în timp ce traversează sala.

— Trebuie să te fereşti de tipii care poartă ceasuri Daytona şi împart cărţi de vizită false, glăsuieşte Chloé.

— Şi de fetele care se fâlfâie pe Avenue Gabriel cine ştie de ce (acesta e răspunsul meu, pe care îl consider muşcător).

Celularul îmi sună din nou: număr anonim. Vorbesc. Dar, la capătul celălalt, nu scoate nimeni nici un cuvânt.

E timpul să plecăm la *Cabaret*.

Plecând, dăm peste doi-trei amici iranieni şi miliardari, care merg în acelaşi loc; ei se lăfăie în două Bentley, în timp ce noi ne înde-săm, de bine de rău, şase persoane într-un TT şi într-un Boxster şi socotim că bogăţiile sunt tare prost împărţite.

În faţa locantei, zăresc maşina lui B şi mă întreb dacă nu mi-ar fi mai bine în patul meu, terminând *Frumoasa Domnului* sau ascultând CD-ul lui Buddha şi fumând substanţe ilicite.

Intrăm iute şi în forţă; coborâm în goană scările. Dugheana e arhiplină şi am impresia că toată lumea poartă mască pe faţă, cu două găuri decupate în dreptul ochilor; numai B are chipul descoperit.

Preţ de zece minute trebuie să schimbăm saluturi; după aia o să mă pot refugia la masa mea, întorcând spatele către Suferinţa în pulover portocaliu, cu mânecile suflecate. Desfăşor o strălucită strategie, pentru a saluta pe cine trebuie, fără să mă apropii de B; sunt aceleaşi manechine ca aseară, la *Bains*, şi aceiaşi bookeri sau aşa-zişi bookeri îmbrăcaţi uşchit, e normal, doar e *Fashion Week*, iar în aer pluteşte o idee care îi obsedează pe oameni în aşa hal, încât este de-a dreptul perceptibilă...

FUCK ME I'M FAMOUS!!![1] Şi e prima oară când aud zbierătele lui Marilyn Manson aici, dar ce contează; toată lumea pare năucă şi ştiu, ŞTIU că, de dimineaţă, când s-au trezit, toate fetele s-au socotit ORIBILE şi că toate aşteaptă un telefon pe care nu-l vor primi niciodată. Şi mă întreb încă o dată ce fac eu acolo, când aş fi putut sta liniştită acasă, uitându-mă la *Ally Mc Beal*, dar, pe urmă, mă simt mai bine când îmi dau seama că, dacă le-ai întreba pe toate persoanele prezente ce învârtesc acolo, jumătate dintre ele ar izbucni pe dată în lacrimi. Cealaltă jumătate ar răspunde, agasată: „Păi, doar e *Fashion Week*!?!" sau chiar: „Because it's *Faaashion Week*!", dar astea sunt manechinele, nu trebuie să le pui prea multe întrebări, bietele de ele sunt sleite, au defilat toată ziua şi, oricum, peste două zile pleacă la New York şi n-or să ne mai calce pe nervi până la sezonul viitor.

Este din cale afară de cald şi toată lumea vorbeşte englezeşte, nu contează, trei votci şi câteva complimente tratate cu sictir mai târziu, nimic numai contează. Decât „pe cine are el" şi să-mi reziste, în umezeala înconjurătoare,

1. FUCK ME I'M FAMOUS (engl.) – Fir-aş al dracu', sunt faimos! (*n.tr.*).

bretonul pe care l-am tuns, la *Tony and Guys*, azi dimineaţă, la ora şaişpe. Şi câmpul de vedere al lui B care cuprinde prea mult masa noastră; îi cer lui Sibylle să-mi semnalizeze când şi cu ce frecvenţă îşi întoarce B capul spre mine, pentru că aş vrea

1. - să nu mă bucur degeaba,

2. - să-i arăt o indiferenţă regală, dar să ştiu totuşi dacă se uită ŢINTĂ SAU NU la mine.

— Stai, a apărut tipul de adineauri, îmi spune ea, încântată.

— Aşa-zisul booker de la taică-tu?

Răspunsul e afirmativ şi trebuie să ne dăm complet drogate, deşi nici măcar n-avem prafuri; facem tot circul acesta pentru a justifica zecile de drumuri dus-întors la toaletă, ca să trecem pe lângă masa lui Vittorrio, căci don'şoara Sibylle ar vrea să repereze mutra amicilor şi numele de pe sticlă, este oare numele lui Vittttorrio? Absolut deloc; Vittorrio chiar n-are profilul unui gagiu care face cinste cu o sticlă. De altfel, cu fata care vorbeşte el are ea ce are; e drăguţă? Dacă da, e mai drăguţă decât ea? Ah, da, şi de ce, mă rog? Da' ce tot îi povesteşte aşa, ore în şir? Însă eu îi spun lui Sibylle să nu-şi facă sânge rău pentru boarfa aia, fiindcă, dacă dezbate cu el procentul din câştigurile ei fabuloase, pe care i-l va da,

după ce o va face super top model, proiectul nu are nici un spor, căci Vittorrio NU este booker, şi, pe deasupra, tipa n-are nici măcar geantă de firmă. Sibylle se linişteşte, iar eu pot, în sfârşit, să mă întorc la masă, să mă aşez şi să-l urmăresc pe B după pofta inimii. Între timp, s-a şi făcut de patru, iar Cassandre soseşte de cine ştie unde şi-mi zice că e timpul să ne topim din locul ăsta, care s-a golit deja pe jumătate.

Ies de la *Cabaret* cu părul vâlvoi, având poftă de orice, numai să mă întorc acasă nu, în ciuda indignării manifestate de Sibylle, Chloé, Julien, David şi David, care se duc la căşile lor din arondismentele al XVI-lea, al VII-lea şi al VIII-lea, şi nu înţeleg cum de mai pot rezista: „Nu ţi-e lehamite să mai ieşi?... Nu ţi s-a luat de *Queen*?... Ce naiba, nu eşti obosită?..."

Dar nu sunt prea convingători, aşa că o iau pe Cassandre de braţ şi, în ultima clipă, ne înghesuim într-un Ferrari ce aparţine celui mai bun amic al lui unchi-su, care încă se mai ţine de crailâc, în ciuda celor cincizeci de ani şi a celor două fiice, care au vârsta noastră, şi pe care nu le iubeşte. Până la *Queen*, facem mai puţin de un minut, ţinând cont de iuţeala vehiculului şi de vecinătatea celor două crâşme.

Parcăm pe Champs, maşina are numărul 456GT75. Azi este o seară *Ministry of Sound*, pare-se; în faţa intrării e coadă de cincizeci de metri, la care este evident că nu stăm. Conform obiceiului, muzica este atât de tare, încât ai zice că se cutremură pereţii; arunc un ochi prin sala pătrată şi constat că „e toată lumea".

Punem stăpânire, în câteva secunde, pe boxa centrală; pe cele patru mese care ne înconjoară, şaizeci de persoane, agăţate de plasă, se strivesc, ţopăie şi urlă când se fac auzite primele note din acest genial cântec al lui *Silicon Soul*.

Dau de Victoria, deja dusă, care îmi face cunoscut că are prafuri; îmi arunc geanta pe banchetă şi mă duc în goană la toaletă. Victoria măsoară un metru optzeci, mă-sa e prinţesă, iar ea e dotată cu cea mai puternică personalitate cu care am avut vreodată de-a face, aşa că îmbrânceşte pe toată lumea, zbierând că e o very important person şi că very important persons nu stau la coadă ca să se pişe, îl pupă pe gagiul de la căcăstoare, gheruindu-i torsul, apoi mă împinge după o uşă şi îmi strecoară un pachetel, care trebuie să conţină chiar o linie, iar eu fac ceea ce am de făcut.

La celălalt capăt al sălii, un ciumete fără importanță o fixează pe Cassandre cu prea multă insistență, îmi dau seama că e un gagiu cu care s-a regulat acum un an, înainte de a se duce la Londra, pentru studii; îi spun despre el, i-l arăt, dar, ce să-i faci, nu-l recunoaşte.

Eu mă întreb din nou ce naiba învârtesc pe acolo, când aş fi putut sta liniştită la mine acasă, să, cine ştie, să dorm, de exemplu, când, deodată, mă înhață cineva de mijloc; mă întorc, este A, A în persoană, cu un zâmbet încremenit pe chipul alterat din pricina exceselor, poate de cinşpe ori mai dus decât mine, mai dus decât toți câți se aflau la *Queen*, la un loc. Îi zic „bună", îl privesc cum părăseşte sala clătinându-se, acum aud muzica house în modul minor. Mă aşez brusc pe locul meu şi îmi golesc cupa dintr-o sorbitură. Cassandre mă întreabă ce am, îi spun de prezența lui A, ea mă înțelege fără altă explicație, dar e prea burduşită cu prafuri ca să mă poată consola şi, oricum, aş trimite-o la plimbare.

A s-a întors; după toate semnele, a fost să se îndese cu prafuri până la refuz, masa lui este - de departe - cea mai overcrowded[1] din *Queen*, iar eu nu izbutesc, în ciuda tuturor

1. *Overcrowded* (engl.) - supraaglomerată (*n.tr.*).

eforturilor, să-i disting silueta electrizată printre manechinele, cretinii şi fleoarţele care îl înconjoară şi îl maschează; sunt silită să urmăresc Reverso, de după plasă. A este o epavă, se dă la tot ceea ce are fustă şi trece pe lângă el, iar chipul lui aproape că nu mai exprimă nimic uman. Se regulează, literalmente, pe banchetă, cu o individă abjectă, adunată de pe la periferie, şi îmi spun că e jalnic, atât de jalnic, încât nici nu-mi mai pasă de mutra lui. Timp de o secundă. Pentru că, după aceea, A se ridică şi dialoghează prin semne cu unul dintre prietenii lui, schiţând acel zâmbet radios care îi luminează tot chipul şi îi îngustează colţul ochilor; îmi dau seama cât de mult continuă să însemne pentru mine şi, mai bine de două minute, nimeni din local nu-şi dezlipeşte privirea de acest fenomen, iar toate „fostele" lui îl fixează cu un aer ciudat. Şi alte fete se holbează la el, deşi abia se ţine pe picioare, iar eu înţeleg că A va fi mereu câştigător, orice ar face, în ciuda detractorilor şi a mârşăviilor lui.

Nici n-am habar de ce mai vin să sufăr
pe aici,
În ăst tractir instituţional, ce face dragostea fărâme.

Aici, tu nu vei însemna nimic şi pentru nimeni.
Nu-nsemn nici eu nimic, în faţa lui.

Mă duc la toaletă, să isprăvesc prafurile.

Întoarsă în sală, mă îndrept spre A. Le ocolesc pe putorile adunate ciorchine, A este prăbuşit pe banchetă, cu ochii rătăciţi, îmi întinde braţele, mă aşez lângă el, îl întreb ce mai face, nu-i înţeleg răspunsul alcătuit din sunete nearticulate, bâiguie că trebuie să stăm de vorbă, că nu ne-am mai văzut de mult, că să mergem la el să tragem nişte prafuri, să discutăm, îmi vine să-i spun nu, dar nu pot. Plecăm împreună - o dată în plus - de la *Queen*.

Mergem, unul lângă celălalt, spre staţia de taxi, el nu-şi ia niciodată maşina când merge la petreceri, ştie că nu va putea conduce; eu sunt cea care îi indică şoferului itinerariul şi îi întinde o bancnotă şifonată.

Mireasma familiară din apartamentul lui, peste tot poze cu nenumăraţi prieteni, peisaje din ţări îndepărtate, chipuri drăguţe, de idioate, icoane - fragmente din viaţa lui de sibarit monden, în care nu am loc. Ne întindem pe canapeaua atât de bine cunoscută mie, scoate din buzunar „bile de zăpadă" învelite în foiţă, le pisează cu un card de parcare şi le împarte

în zece linii atât de albe, încât, în ciuda întunericului, se disting cât se poate de bine. Trage câteva şi-mi întinde bancnota de un pol, iar eu iau ceea ce mi-a lăsat. Apoi, dă drumul combinei muzicale, pune Brassens şi Léo Ferré, ca de obicei, şi mă priveşte, în timp ce şuşoteşte cuvintele cântecelor.

Mereu aceeaşi profesiune de credinţă a eternului celibat, aceeaşi apologie a libertinajului, toate astea pentru ca să înţeleg... ştiu deja.

Ore în şir, până mă va fura somnul, nu mă voi gândi la nimic, voi trage drogul pe nas şi fumul pe gură şi nu voi fi conştientă decât de braţul lui, care mă cuprinde, de umărul lui, pe care mă odihnesc, nu-mi mai simt nici măcar trupul istovit, nici măcar capul, din pricina căruia ar trebui să urlu de durere.

Acasă la A, timpul nu mai există; la ora şase dimineaţa, clepsidra, răsturnată pe o parte, zace inertă, imobilizată de vocea poeţilor, de cântecele altor vremuri, de cocaina atemporală, iar, pe canapea, fata va avea mereu douăzeci de ani.

Îmi privesc umbra portocalie, care dansează pe perete; ar putea fi umbra oricui.

A face parte dintre acei oameni pierduţi, agăţaţi de paradisurile artificiale şi de păcatul

neînsemnat, îndrăgostiți de toate cele pe care încă nu le-au avut, şi care vor sfârşi singuri.

Tot acest timp, toate aceste chipuri, toate aceste țipete de plăcere, aceste îmbrățişări fără iubire, în zori, când noaptea e pe ducă, şi ziua încă n-a venit, orgasmul ia sfârşit, ochii ți se limpezesc, camera nu mai e decât un bordel, Baudelaire e mort, iar în brațe nu ai decât o curvă...

În jacuzzi, mi se face frig. Iar şampania nu o beau. Lumânările luminează carnea noastră umedă, cenuşie, în clar-obscurul zorilor care se strecoară prin jaluzele, sinistru decor, mereu acelaşi.

El mă sărută, dar ochii îmi sunt deschişi şi, de aici, disting fire blonde într-un pieptene şi ambalaje de prezervative, zăcând, golite, pe jos.

Sunt obosită.

Iar el îmi pune *Viață de artist* a lui Ferré şi îmi declară că ăştia suntem noi, că asta e povestea noastră; ochii săi, goliți datorită exceselor, se adâncesc în ai mei şi încerc să regăsesc în ei lacrimile mele, dar nu zăresc nimic. Notele chinuitoare, care tulbură zorii şi tăcerea, spun chiar povestea noastră eşuată, râsetele uitate, sentimentele care n-au fost spuse, regretul de a simți că totul s-a sfârşit şi că nu mai poți face nimic.

„Ce mi se fâlfâie!", zice Ferré, în şoaptă. Şi A îmi spune că, într-o zi, i-aş putea scrie acest cântec.

Îţi cauţi fericirea, dar treci pe lângă ea
Şi nu te mulţumeşti să ştii că eşti iubit....
Zadarnic vrei, sub viciu, s-ascunzi o jale grea,
Căci boala de iubire e greu de lecuit...
Dar asta nu mai este vina ta.

Din taxiul care mă duce acasă, privesc Parisul, care defilează în sens opus, şi fumez un chiştoc de care nici n-aveam chef. Concorde Lafayette se înalţă deasupra mea şi îmi amintesc o seara din iarna trecută, când aşteptam să intrăm la cinema, stând pe o bancă din faţa hotelului, înfăşuraţi în paltonul tău: „*Ne vom întâlni toată viaţa*", tu ai spus asta.

De fiecare dată când trec pe acolo, mi se pare că văd siluetele noastre îmbrăţişate, dar pe bancă nu e niciodată nimeni.

Trecutul...

Mă revăd aşteptându-te răbdătoare, pe Rue du Faubourg Saint Honoré, în faţa lui Hermès, tu te întorceai din călătorie şi voiai să mă vezi, întârziaseşi, era ora două noaptea, dar nu-mi era frig.

Şi când cutreieram Parisul pe scuterul tău, după ce îţi fusese luat permisul de conducere, întâlnirea de la sfârşitul verii, şi cina aceea, de la Saint Germain, când băusem prea mult vin de Sancerre şi nu mai puteam înghiţii nimic.

Şi toate acele nopţi, lângă tine, în patul tău, cu care mă obişnuisem în asemenea măsură, încât puteam visa în el, ca în patul meu.

Şi Sinatra, Pavarotti, Léo Ferré, Paris Dernière şi Baudelaire...

Acum, ştiu că le citeşti versuri şi altora, de aceea s-a sfârşit totul.

Am spus asta de atâtea ori, dar, acum, o fac pentru ultima oară, tu ai ales.

Tu ai preferat să duci viaţa asta de tâmpit, fericirea ne-ar fi plictisit. Vom crăpa fiecare de unul singur.

Acum, aud din toate părţile poveşti despre tine, în care nu mai sunt eu vedeta, aud de insuccesele sau de cuceririle tale, iar când vorbesc eu despre noi, la trecut, îmi râd toţi în nas...

Pentru că zic „noi".

Au dreptate.

Încep să devin conştientă de ceafa şoferului, de zgomotul motorului şi de ţârâitul ploii pe acoperişul maşinii. Stopul se schimbă, devenind verde, iar eu simt doar o nesfârşită oboseală...

Străzi pustii, cu trotuarele ude, ieşi în oraş, te culci târziu, toată lumea asta, senzaţia asta de arsură în piept, picioarele care ţi se înmoaie. Mi-e greu să respir.

Nu am chef de nimic, nu ştiu ce să fac, nu vreau să dorm, nu vreau să rămân trează. Nu mi-e foame. Nu vreau să fiu singură, nu vreau să văd pe nimeni. Am impresia că mă aflu suspendată. Sunt doar complet dusă.

Adevărul iese încet la lumină şi mă lasă pustiită... A... chiar A... Ce mi se fâlfâie!

Capitolul 3

Plec singură de la spital. Mama m-a adus azi dimineaţă şi, după aceea, a plecat la reuniunea pe care o avea. Ar fi trebuit să mai stau, dar le-am aiurit pe infirmiere şi am întins-o pe şest. Mă doare burta. Am întâlnire cu Sibylle la barul de la *Plaza* şi nu găsesc taxi.

Sunt îmbrăcată cu pantaloni negri, de in, cu un pulover negru, pe gât, cu jacheta mea de piele şi m-am încălţat cu pantofi negri, Nike. Ochelarii de soare îmi ascund faţa pe jumătate. Nu plâng. Aş vrea doar să găsesc un taxi.

Îi spun şoferului să oprească cum intră pe Avenue Montaigne, am chef să merg pe jos. Nu mă gândesc la nimic. Oamenii aleargă, grăbiţi, şi dau peste mine. Intru în hotel, portarul

mă recunoaşte şi îmi zâmbeşte. In hol, stă un saudit care citeşte un ziar în arăbeşte, mă întâlnesc cu o cunoştinţă, am impresia că mă trezesc dintr-un vis urât, azi e o zi ca toate celelalte.

Sibylle e deja aici; poartă bascheţi Yojhi Yamamoto, creaţi pentru Adidas, un mantou de vizon şi două inimioare Perrin în urechi. Citeşte *199.000 lei*, pe după ochelarii de soare.

— Ai întârziat, ce-ai învârtit?

— Mi-am făcut un avort.

Nu m-a auzit ori nu m-a ascultat; îşi închide, cu un gest brusc, cartea şi încearcă să aprindă o ţigară cu Dupont-ul, care nu merge.

Trebuie să iau un Di-Antalvic, îi apuc paharul, crezând că e suc de fructe, şi mă înec.

— Ce-i asta?

— Bellini Martini.

Sibylle n-are obiceiul să-şi înceapă ziua la ora şase seara; comand aceeaşi chestie ca ea şi o întreb ce nu merge.

— Taică-meu, ca întotdeauna.

Şi-a pierdut mama la vârsta de trei ani. Sinucidere. Stă singură, cu taică-su, prototipul fustangiului de cincizeci de ani, mare sculă, drogat, terminat.

Sibylle îşi scoate ochelarii şi îşi arată ochii înroşiţi, îmi spune că nu mai poate suporta toanele, violenţa lui taică-su, toţi tipii ăia burduşiţi cu heroină, din salonul lor, în toiul nopţii; nu mai poate să-şi ia micul-dejun cu manechine rusoaice de cinşpe ani şi cinele în doi cu bătrânul, la care n-au ce să-şi spună; nu mai îndură să vină de la şcoală şi să găsească apartamentul pustiu, să-şi sune babacul pe celular şi să i se răspundă că e în Bali sau la Rio pentru o săptămână, să stea zile întregi singură, doar cu servitoarea filipineză; nu mai vrea să ştie de iahtul de la Ibiza, cunoscut ca fiind cel mai deocheat loc de petrecere din Baleare, de scandalurile prezentate pe larg în presă.

Nu ştiu ce să-i spun; de fapt, îmi este absolut perpendicular.

Ea îi dă înainte cu jelania, trăgând, nervoasă, dintr-un Marlboro Light american:

— Mi-a dat iar lovele ca să mă duc prin prăvălii, mă doare-n cur de lovelele lui, mi-e geanta plină cu lovele, dar nu mă-ncălzesc cu nimic, iau Prozac de la şaişpe ani, iau hapuri ca să adorm, ies în fiecare seară, trag la măsea, mă îndes cu prafuri, fac crize de isterie, bocesc, zbier şi el îmi dă lovele, lovele şi iar lovele, na, uită-te şi tu!!!

Şi scoate pumni de bancnote din geantă, izbucnind în plâns.

— Stai de vorbă cu o asistentă socială; o să te declare independentă, ai să locuieşti singură şi scapi de el.

Celularul ei sună, rupând o tăcere apăsătoare; Sibylle se smiorcăie şi răspunde; conversaţia nu durează decât câteva secunde.

— Era Vittorrio.

— Poftim?

— Da, Vittorrio m-a sunat ieri, când pleca de la crâşmă; era cinci dimineaţa, eu mă umflasem de plâns, închisă în camera mea, fiindcă toată casa era plină de boi purii şi de putori care o mai puseseră de o băută, mai să intre şi peste mine, cu muzica - nişte rock-uri din anii '70 - răcnind, cu tati dus de tot cu pluta. I-am spus lui Vittorrio să vină, aş fi chemat pe oricine să vină, am găsit prafuri pe o masă, le-am tras pe nas şi, până la urmă, ne-am regulat. A fost foarte drăguţ, foarte înţelegător, am vorbit mult despre mine, despre taică-meu, despre viaţă în general. Nu regret absolut nimic, a fost bine.

Oftez:

— Dacă ţi-e bine cu el, atunci cu atât mai bine...

— Oh, ştii, la început, am vrut doar s-o punem, dar, până la urmă... O să văd...

— Sigur, spun, încurajând-o.

— Vine, mă anunţă ea, te las.

Afară, strălucirea soarelui mă orbeşte; îi spun la revedere lui Sibylle şi hotărăsc să dau o raită prin câteva buticuri. Traversând pe alea opusă, cât pe ce să fiu călcată de Vittorrio în persoană, la volanul unui 993, care, cu siguranţă, nu-i aparţine, şi, cu inima strânsă, o văd pe Sibylle urcându-se în maşina ce dispare înspre Place de l'Alma, cu o zvâcnitură nervoasă.

Nu pot face nimic, cu atât mai rău pentru ea.

Sărăcuţa Sibylle, prea frumoasă, prea bogată, micuţa de care nu-i pasă nimănui.

Aseară am ieşit; am fost la *Cabaret* şi la *Queen*, apoi m-am „înzăpezit", împreună cu A, până la şapte dimineaţa, am dormit trei ore şi, după aia, m-am dus să-mi fac avortul.

Mă temeam de ce va fi după aceea, dar după aceea n-a fost mare lucru, am băut ceva cu o amică depresivă, iar acum mă duc prin prăvălii; astăzi e o zi ca celelalte.

Traversez ca să mă duc la Dior, privirea mea îndreptată spre orizont se opreşte asupra Pieţii François Ier şi mă gândesc la o poveste

terminată înainte de a fi început şi la nişte cărţulii de Georges Bataille, pe care le-am împrumutat şi nu mi-au mai fost niciodată înapoiate, spre marele meu regret.

Am impresia că vitrina cu lux calm şi moarat nu-mi reflectă imaginea. Astăzi sunt incapabilă să-mi joc rolul pe scena luminată a lumii. Sunt la Dior şi par foarte pasionată de catalogul de Accesorii, dar, în realitate, dau paginile fără să le privesc şi rătăcesc. Rătăcesc printre hanţe extravagante, genţi ca o şa de cal, D-uri, I-uri, O-uri, R-uri; în dugheana asta absurdă nu-i greu să deosebeşti reuşita de eşec. Eşecul, întruchipat de o fiinţă îmbrăcată în uniformă neagră, stă în spatele casei şi verifică limita cifrei urmate de zerouri de pe cardul auriu al unui bărbat cu care s-ar fi putut căsători. Eu pipăi ţesătura zebrată a unui costum de baie, care, la anul, nu va mai avea nici un chichirez; îl iau. Trec printre libanezele împopoţonate, urmez şirurile de etichete cu preţuri, cum îşi urmărea Degeţel pietricelele.

Pe braţul meu marmorean se îngrămădesc umeraşele pe care atârnă, ca nişte spânzuraţi, zdrenţe luxoase pe care nici măcar nu le voi purta. Totuşi le cumpăr. Ies din butic fără să ştiu încotro s-o iau. Avenue Montaigne

străluceşte plină de o imaculată seninătate, pe care eu nu o simt. Sunt ca prostită, ochii îmi sunt deschişi, dar nu văd nimic. Fac câţiva metri. O altă vitrină. Şi privirea îmi cade pe o salopetă anormal de mică. Nu înţeleg. O examinez. Prin cracul minuscul nu mi-ar trece nici măcar mâna. Continuu s-o privesc, uluită. Şi constat că toată vitrina are modele de aceeaşi mărime, papuci micuţi, cămăşi mititele, un minuscul mantou *so smart*[1], cu năsturei purtând sigla firmei... Revin la suprafaţă. Mi se taie răsuflarea, de parcă aş fi încasat un pumn între ochi; o durere atroce mi se răspândeşte în tot corpul, o durere pe care nici o vorbă, nici un gest nu o poate consola şi care face ca obrajii să-mi şiroiască de lacrimi amare, lacrimi adevărate, al căror sens îl uiţi când le tot verşi pentru fleacuri, lacrimi care îmi plâng pruncul pe care îl aveam în pântece şi care nu se va naşte niciodată...

Suspin, plină de jale, pe Avenue Montaigne, în faţa vitrinei lui Baby Dior. Mâinile, cu care îmi strivesc buzele, tremură, capul mi se pleacă, picioarele de abia mă mai ţin, am scăpat pe jos preţioasele mele sacoşe cu cumpărături...

---

1. *So smart* (engl) – atât de elegant (*n.tr.*).

Mi se întinde o batistă. Ridic capul. Prin perdeaua de lacrimi care îmi înceţoşează privirea abia desluşesc un necunoscut. Mă şterg la ochi, îmi suflu nasul ca o fetiţă cuminte. Acum, ochii mei sunt în stare să-l vadă pe îngerul milostiv. Chiar are un chip de înger. Ochii lui umbriţi de gene imense scânteiază; este trecut de douăzeci de ani, îmi zâmbeşte:

— Ţi-e mai bine?

Îmi întinde sacoşele. În cealaltă mână ţine alte sacoşe. Întind mâna.

— Nu, astea sunt ale mele. Cred că ne cunoaştem, de-aia mi-am permis să te deranjez. Pot să te conduc până acasă sau să-ţi găsesc un taxi, dacă n-ai chef de prezenţa mea. Nu eşti în stare să mai umbli prin magazine.

Dau din cap fără să scot un cuvânt şi mă întorc pe călcâie. Deja m-am îndepărtat de el. Acum câteva secunde, credeam că nimic nu mă va mai putea ridica, picioarele încă îmi tremură, nu mai ştiu de ce, nu e momentul potrivit pentru o dragoste la prima vedere.

Păşesc încet. Ştiu că, măcar de data asta, n-am să plâng în taxi. Îmi place acest soare de pe pielea mea, mirosul de curat al părului meu, această atmosferă nonşalantă şi veselă. Mi-e foame de viaţă; încercările te încovoaie, dar nu te doboară. Viaţa continuă. După câţiva metri,

mă întorc zâmbind, exact la timp, ca să-l văd urcând într-un Porsche negru şi trântindu-şi cumpărăturile pe scaunul pasagerului; sunt orbită de soare şi, la început, nu-i pot distinge placa de înmatriculare. El demarează şi, în sfârşit, îi văd numărul: este 750NLY75.

Apoi, dispare în vuietul motorului... Îmi aprind o ţigară.

Atât timp cât pe Avenue Montaigne va mai rămâne o rază de soare, o să am chef să cred în fericire...

Capitolul 4

Încă nu m-am prezentat. Părinții mi-au pus numele Ella, dar am urât întotdeauna prenumele ăsta de fetiță cuminte și alintată, așa cum eu nu sunt. Pentru prieteni, eram Elle, dar nu-mi plăcea nici să mă cheme ca pe fata care trece pe stradă sau ca pe o revistă feminină, ca pe un super top model ori ca pe cea care a făcut o prostie.

Și, atunci, m-am botezat din nou, pentru mine însămi și pentru cei ce vor înțelege.

Mă numesc Hell; sunt predestinată.

Am iubit întotdeauna suferința. Mă complăceam să-mi exacerbez decepțiile, reflexiile amare; comunicarea defectuoasă cu părinții, lipsa de înțelegere a celorlalți copii, cruzi și mărginiți, cu toții, și de care nu puteam avea pretenția să mă apropii, distanța la

care am fost ținută până la sfârșitul adolescenței, când am înțeles că era mai bine să mă prefac că știu mai puțin decât ceilalți și, la urma urmei, să fac pe proasta..., cam atunci am început să presimt că viața este absurdă, lucru confirmat de numeroasele mele lecturi, atunci am atins cu degetul pustiul sufletesc, de atunci mi-am pus tot mai des întrebarea „la ce bun?" și mi s-a părut intolerabilă, de atunci am văzut că ființa umană, în care voiam să cred, era pervertită în fel și chip, am văzut gaura neagră a viitorului, care avea să aducă, inevitabil, moartea și adevărata gaură neagră, de atunci am început să fiu muncită și de alte gânduri asemenea, pe care nici măcar nu mă mai chinuiam să le alung.

Apoi, am făcut avortul.

La început, n-am simțit nimic altceva decât un soi de satisfacție abjectă, văzând că intuiția, care mă făcuse să prevăd suferința, se confirma.

Și o uimire: că nu sufeream.

Această conștientizare a avut loc în fața magazinului cu hăinuțe pentru copii, la câteva ore după operație. Atunci, mi s-a tăiat respirația, am avut senzația că în țeasta mea exploda o jerbă de scântei...

Criza care a urmat m-a speriat chiar și pe mine...

Nu prin violența ei, ci datorită faptului că mi-era imposibil s-o controlez.

Printr-un straniu paradox, contemplarea propriilor emoții mă pusese la adăpost de suferințele pe care le voi numi tangibile, pentru că au o origine definită; eram o mașină programată să simtă, plângând când voiam să plâng, râzând când voiam să râd.

Dar durerea pricinuită de pierderea acestui copil nu era controlabilă și nu puteam înțelege modul ei de manifestare; de exemplu, lucrul care mă îndurerează cel mai mult, când mă gândesc la el, este că nu știu unde să mă uit și, atunci, mă uit spre cer.

În acel moment, când am înțeles că suferința nu era decât un mijloc de a scăpa de platitudine, de a atinge sublimul, aveam șaptesprezece ani. Și totuși, nu această încercare și nu durerea pe care mi-a pricinuit-o și încă mi-o pricinuiește au făcut din mine ceea ce sunt.

Nu știu nimic despre deznădejdea care urlă în mine și împotriva căreia nu pot face nimic.

Capitolul 5

În noaptea asta, în triunghiul de aur, a explodat o bombă. Avenue George V, Champs Elysées, pe latura cu numere impare, şi Avenue Montaigne sunt parţial distruse, asfaltul este presărat cu modele *haute couture* sfâşiate, moloz şi leşuri. Parisul nu mai este decât o amintire. Şaizeci şi trei de mari patroni, afacerişti de seamă, politicieni şi-au pierdut câte un copil în catastrofă; o parte din familia princiară a Arabiei Saudite descinsese la *Four Seasons*, ministrul Afacerilor Externe lua cina la nişte prieteni, în Rue du Boccador, când jumătate din ambasadele Parisului au sărit în aer. Franţa, paralizată, a fost cuprinsă de panică, lumea întreagă a intrat în fierbere şi pe bună dreptate, căci „AM MURIT TOŢI ÎN EXPLOZIE".

— Bip! Bip! Bip!

Tresar. Mâna mi se descurcă dintre cearşafuri şi apucă afurisitul ăla de celular:

— DORM! urlu, înainte de-al închide, plină de draci.

După zece minute, mă dezmeticesc. Adică, încep să gândesc limpede. În seara asta e duminică, iar eu urăsc duminicile. Zic în seara asta şi nu astăzi, pentru că e deja ora cinci după-amiază, pentru că tocmai m-am trezit şi pentru că e NOAPTE, căci suntem în noiembrie, luna în care zilele se sfârşesc înainte ca a mea să înceapă. Prin urmare, am pierdut o zi din viaţă, asta mă sâcâie, pe lângă faptul că, duminica, n-ai nimic de făcut, iar în noiembrie e FRIG; asta este, sunt cu fundul în sus.

Încerc să mă dau jos din pat, tentativă infructuoasă, căci toate părticelele corpului meu se coalizează pentru a cere îndurare. Aseară, după ce am plecat de la *Maison Blanche*, m-am lăsat atrasă într-o paranghelie de toată jalea şi m-am întors acasă la opt dimineaţa. Atunci, am trântit sărăcia aia de vază din porţelan chinezesc, care îmi pocea holul, şi care, de acum, nu-l mai poceşte, fiindcă s-a făcut mii şi milioane de cioburi; nenorocirea este că valora foarte mult, iar tot tămbălăul ăsta i-a trezit pe babaci, care au zbierat din cauza orei, a

ochilor mei înfundaţi în orbite şi a vazei, dar le-am spus că o să vorbim mâine şi m-am dus să mă culc, căci aveam mare nevoie de somn.

Prin urmare, sun la telefonul părintesc, având grijă să maschez identitatea numărului meu, ca să verific dacă sunt acasă şi dacă o să se lase cu şucăr, dar după douăşpe ţârâieli, intră tâmpenia aia de robot. Nu-mi mai rămâne decât să mă duşuiesc în *speed*[1] şi s-o tai, înainte să se întoarcă ei şi să înceapă panarama.

Este ora opt, sunt gata, în sfârşit, şi am baftă, mare baftă, fiindcă ei încă nu s-au întors. Port un jean Guess, cizme Prada, un tricou negru, pe care scrie „GLAMOUR", cu cristale Swarowski, şi jacheta mea de piele; sunt nemachiată, fiindcă n-am avut timp de asta, şi dau năvală pe culoar, căci taxiul mă aşteaptă jos de zece minute.

În seara asta, luăm cina la *Coffee*, iar întâlnirea era fixată la ora opt.

Intru în restaurant. Sunt ultima, iar Victoria, Lydia, Laetitia, Chloé, Sibylle, Cassandre şi Charlotte se reped la mine în acelaşi timp, pentru că mă aşteaptă de o jumătate de oră şi mor de foame; mi-au comandat deja un club, dar eu nu sunt mulţumită, să-mi fie de bine, n-aveam decât să vin la timp, ce mama dracu'!?!

1. *Speed* (engl.) - viteză (*n.tr.*).

Mă aşez, minţind că babacii ar fi încercat să mă sechestreze, ca să mă pedepsească pentru vaza spartă, însă am ieşit pe fereastră, cu ajutorul cearşafurilor înnodate unul de altul.

Nu mă crede nimeni şi, oricum, se face mare linişte, căci chelnerul ne aduce mâncărurile; eu constat că Chloé s-a îmbrăcat exact ca mine, cu acelaşi tricou „GLAMOUR", ceea ce mă calcă pe nervi, din fericire ea are o geantă plic cu monograma *Vuitton*, în timp ce a mea este din piele întoarsă.

Vocea Cassandrei mă smulge din această elevată meditaţie; cu gura plină de crostini, le povesteşte fetelor despre memorabila petrecere *after*, pe care au ratat-o aseară. Noi am aterizat, la patru dimineaţa, în splendidul penthouse de pe Avenue George V, ce aparţine unui amic de-al lui unchi-su, decorator de mare vază, care îşi sărbătorea aniversarea; sindrofia începuse la zece seara şi, când am picat, cincizeci de persoane trăscănite şi „prăfuite" se fâţâiau prin hogeac, cu câte o sticlă în mână şi, cu celebrul decorator în frunte, făceau praf totul. Beat mort, acesta nu se oprea din zbierat: „Nu trebuie să construieşti, trebuie să nimiceşti!".

Pe urmă, am dat de Benji, diliul, fără Cynthia, de tac-tu, Sibyille, cu Vittorrio, de

Chris, de A şi de new-yorkezul ăla de treizeci şi cinci de ani, supermişto, Julian. Erau într-un hal... ne-am tras deoparte, într-un salon, iar Julian a pus pe masă două grame. Au tras cîteva linii, după aia, Hell s-a ridicat şi a suflat peste prafuri, zbierând că nu e bine, şi, în două secunde, nu mai rămăsese nimic. Toţi voiau s-o omoare şi mai multe nu, dar s-a băgat tac-tu, Sibylle, şi n-a mai zis nimeni nimic, iar Hell se prăpădea de râs pe canapea, după care s-a ridicat şi ne-a făcut morală, l-a tratat pe Vittorrio de sforar şi de huidumă tâmpită, lu' Benji i-a zis c-o să ajungă la Sainte Anne[1], că fufa lui e o curvă, care dăduse muie prima oară la paişpe ani, pe zece miare, lu' Chris că o să crape de pe urma unei supradoze, lu' Julian că tot Parisul ştie că-şi cumpărase paţachina şi că toţi sunt groteşti, la două'ş'cinci de ani ai lor, cu jachetele alea de piele, cu ochelarii ăia de soare, şi cu petrecerile alea la care se duc seară de seară, o tot ţinea lae, repetând „pustiire, pustiire" şi „o să crăpaţi singuri, aşa cum şi sunteţi", iar tac-tu, Sibylle, ne-a luat de-acolo şi ne-a dus acasă.

— Adică, mai nou, cu taică-meu mergeţi voi la „aftere"?

1. Sainte Anne - clinică psihiatrică (*n.tr.*).

— Nu, Sibylle, îi zic eu, nu cu tac-tu, cu tac-tu şi cu gagică-tu.

Sibylle se băşică şi nu mai zice nimic.

Apoi, Cassandre o întreabă pe Sibylle ce treabă are cu Vittorrio, împuţitul ăla de gigolo, care o s-o jumulească şi de ultima para.

— Stai puţin, îi taie macaroana Victoria, că doar nu i-a furat nimic...

— Lasă-mă să termin, Sib, nu ţi-a furat nimic până acum, nici banii, nici televizorul, nici tablourile, el se mulţumeşte să fie invitat la cină de patru ori pe săptămână, să conducă ML-ul lui taică-tu, iar tu nu i-ai oferit decât o îngrozitoare jachetă Dolce&Gabanna, pentru care te-ai scărpinat în pungă doar de douăzeci de miare.

— Era ziua lui.

— Ei şi, i-o întorc eu, pe mine mă cunoşti de zece ani şi nu mi-ai făcut niciodată un cadou de douăzeci de miare, să ştii că sunt foarte supărată.

— Ăla aleargă după mălaiul tău, Sib, intervine Chloé, e clasic, n-are un sfanţ, dar curge luxul de pe el, i-ai văzut ceasul?

— Apropo, ia uitaţi-vă la noul meu Boucheron, zice Lydie, haioasa, dar nu-i dă nimeni atenţie.

— Am un *scoop*[1], continuă Cassandre, ştiţi cine i-a oferit acel Daytona oribil, plin de diamante? Gabrielle di Sanseverini!

— Ştiu, zice Sibylle, era combinat cu ea, dar a lăsat-o fiindcă l-a decepţionat mult.

— Cred şi eu că a fost decepţionat, cu ceasul ăla de o sută de mii de parai!

— Nu se poate, are ea atâta trecere la Rolex, încât să-i facă reducere?

— Era un cadou de adio.

— Nici n-ai nas să te compari, tu, cu nenorocita aia de jachetă de douăzeci de mii.

— Ia nu mă mai frecaţi la melodie, izbucneşte Sibylle, până una-alta, eu am un gagiu!

— Ba, mai pardon, că încă n-am ajuns să cotizez la tipi, i-o întoarce Victoria.

— De altfel, continuă Sibylle, care începe să se enerveze pe bune, prefer să-mi spânzur banii pe Vittorrio, decât să alerg după toţi sonaţii, cum face Hell, sau să fiu o amărâtă de nimfomană ca tine, Lydie, cât despre tine, Cassandre, care faci pe deşteapta, hai să vorbim despre familia Sanseverini, că, dacă Gabrielle cadoriseşte Rolex-uri în dreapta şi-n stânga, frate-su, Andrea, te-a regulat şi, după aia, te-a azvârlit ca pe o curvă!

---

1. *Scoop* (engl.) – ştire „bombă" (*n.tr.*).

— Ce-i cu povestea asta, Cassandre, o întreb eu, nu mi-ai vorbit niciodată de acest Andrea! Nu ştiam că Gabrielle are un frate!

Toate se holbează la mine, fără să-şi creadă ochilor.

— Nu-l cunoşti pe Andrea di Sanseverini?!?

Asta spun cele şapte guri, într-un glas.

— Ei, poftim, Hell, zice Victoria, pe un ton mâhnit, că tot mergând seară de seară la paranghelii şi având de-a face numai cu împuţiţii, ai ajuns să nu mai fii la curent cu nimic, nu mai ştii decât de *Cabaret*-ul şi de *Queen*-ul ăla al tău, de moşii ăia scârboşi, „care te amuză", de A, de B, şi de toţi fârtaţii ăia, de trag prafuri pe nas. Andrea este exact gagiul ăl mai frumos şi mai proaspăt din al XVI-lea , gagiul pe care îl visează toate junincile alea tâmpite, şi pe care nu l-a avut şi n-o să-l aibă nimeni niciodată.

— Da' de ce?

— Pentru că e într-o dungă, îmi răspunde Victoria, chiar mai într-o dungă decât tine. Am auzit nişte poveşti demenţiale despre el; cică le-ar fi făcut chestii incredibile unor gagici...

— Povesteşte!

— Într-o seară, la crâşmă, o agaţă pe Cynthia, o conduce acasă, urcă la ea şi nici

măcar n-o atinge. Ea nu pricepe, se duce să facă un duş, îi zice s-o însoţească, el refuză, ea iese de sub duş goală puşcă, sare pe el, încearcă să-l dezbrace, dar n-are nici un spor; după o oră, el îi zice că trebuie să plece şi o lasă ţuţ. A doua zi, o sună şi-i spune că, de fapt, l-a intimidat, că i-a căzut cu tronc şi că vrea să cineze cu ea. Îi dă întâlnire la *Barfly*, care, la acea vreme, tocmai se deschisese şi, ca să n-o ia de acasă, zice că şi-a paradit Porsche-le. Rezultatul: nici măcar n-a venit; cina la *Stresa* cu amicii lui, în timp ce biata fată l-a aşteptat ca o tâmpită până la miezul nopţii, după care s-a dus la *Bash*, să vadă dacă n-o fi acolo. Era, bineînţeles, şi ea a început cu panarama. El a făcut pe niznaiul, vezi Doamne n-o cunoştea, şi, chiar sub nasul ei, a luat-o pe Tatiana Roumanov de-o aripă şi s-au cărat amândoi. Biata Cynthia s-a ţinut după ei până în faţa crâşmei, rugându-l, înlăcrimată, pe Andrea să-i explice de ce făcea toate astea; se pare că s-ar fi agăţat pe bune de portiera maşinii şi că ar fi căzut atunci când el a demarat.

— Nemernicul!

Eu sunt în al nouălea cer. Ador chestia asta.

— Dar stai, că n-am terminat, continuă Victoria. În maşină, îi explică Tatianei că ia

Prozac, prin urmare are probleme cu libidoul şi îi trebuie un anumit context ca să i se scoale. Boarfa aia de Tatiana îi promite că o să facă tot ce vrea el, numai să i-o pună. Atunci, Andrea o duce la *Chandelles*, coboară în salon, o motivează, o atinge cu ceva zăpadă şi îi cere să şi-o tragă în faţa lui, ca s-o privească, doar-doar i s-o scula, apoi o lasă în toiul partidei şi se cară înapoi la *Bash*. Pe tipă au apucat-o pandaliile.

Tatiana Roumanov e un soi de bombă atomică, refăcută prin toate părţile, care se fâţâie în Porsche şi se îmbracă exclusiv la *Galliano*. O destest.

— Ei, spune Chloé, dar fata aia, pe care a lăsat-o legată cu cătuşele de calorifer un întreg week-end, cine era?

— Ce?! exclam eu.

— Era Isolde, sora lui Chris; aia era nebună după el şi zicea că face şi pe dracu', doar ca să i-o pună. Şi, într-o seară, o sună, o cheamă acasă, o drăgăleşte, apoi îi zice că nu i-o pune decât legată în cătuşe, de calorifer; ea acceptă, până la urmă, iar el îşi dă seama că nu mai are papiroase şi pleacă la drugstore. În drum, îl întâlneşte pe un amic care pleca la Deauville.

— Şi?

— Şi a plecat la Deauville, unde şi-a petrcut tot week-end-ul. Isolde a rămas încătuşată de calorifer două zile, în curu' gol şi nemâncată; abia luni dimineaţă a găsit-o servitoarea filipineză.

— Şi nu l-a reclamat?

— Nu, asta-i mai rău, că era îndrăgostită de el şi n-a vrut să-l dea pe mâna poliţiei.

— Şi Chris?

— Chris umbla după el, să-l ia la omor; l-a prins la înghesuială în Place Vendôme, cam în dreptul lui *Fred*, dar tot Andrea i-a spart faţa lui Chris.

— Dar, de ce face chestiile astea?

— Eram într-o zi cu el, la *Fidas*, intervine Laetitia, şi ce crezi că mi-a spus? Citez: Nu iubesc pe nimeni şi nu mă îndeletnicesc cu nimic; nu încerc să mă sustrag sau să-mi ascund adevărul, viaţa e o porcărie, iar fiecare secundă de luciditate e un supliciu.

Zâmbesc.

— Şi ţie, Cassandre, ce ţi-a făcut? La urma urmei, te poţi socoti fericită că te-a regulat, asta nu-i este dat oricui.

— Refuz să vorbesc despre imbecilul ăsta. Îl urăsc, vedea-l-aş mort!

Apoi schimbă vorba; ne comparăm „clingul" Dupont-urilor, dezbatem moda ciorapilor reţea care, după Charlotte, era complet

has-been[1] - ceea ce o băgă în boală pe Laetitia, care abia cumpărase nişte Wolford cu ochiuri mari - şi ce ceas ar fi mai potrivit să cerem de la babaci, ca dar de aniversare a vârstei de douăzeci de ani. Mantoul de blană, semn exterior de cruzime, nu trebuia purtat decât cu un dezgustător yorkshire[2], la Gstaad nu mai mergea nimeni, iar pe Rue Pierre Charron tocmai se deschisese un hotel nou, decorat de Andrée Putman.

— Bun, ce facem? se impacientează Victoria.

Am terminat cina de o jumătate de oră şi am golit trei sticle de rosé, e timpul să ne hotărâm ce-o să facem în seara asta; jumătate dintre noi înclină către cinema, ailaltă ar merge mai degrabă să ia un păhărel. După zece minute de ciorovăială fără nici un rezultat, Victoria decretează că mergem la cinema şi APOI să luăm un păhărel, aşa că toată lumea leagă căţeaua.

Ne înghesuim toate opt în ML-ul tatălui lui Sibylle, înmatriculat cu CRY75, pe care ea îl conduce fără permis, o luăm pe Avenue Victor Hugo, cântând şi zbierând, cu *Bel Amour* pus la maximum, şi ne ducem să vedem *Toamnă*

---

1. *Has-been* (engl.) - trecut, învechit, răsuflat (*n.tr.*).
2. *Yorkshire* (terrier) - căţeluş de companie, de rasă englezească (*n.tr.*).

la New-York, după ce Sibylle parchează maşina pe Champs.

Acolo, e o coadă de zece metri, dar noi ne-am rezervat locurile prin telefon, aşa că nu ne mai rămâne decât s-o luăm înaintea tuturor şi să plătim cu cardul. Când intrăm în sală, tocmai se terminau reclamele, lumina se aprinde iar şi toată lumea se întoarce, zicând „şşşt", fiindcă facem prea mult zgomot.

Când să ne aşezăm, Cassandre îmi arată, pufnind în râs, un rând din fundul sălii; mă întorc şi îi zăresc pe A, cu o blondă nu prea grozavă, pe Benji, diliul, pe biata Cynthie, pe Julian, pe Chris şi toată gaşca înmărmurită, uitându-se la mine chiorâş, cu excepţia lui A, care n-are nici un motiv de râcă. Îi fac un semn cu mâna, îl întreb ce mai face, iar el zâmbeşte.

Apoi, ţâşnesc chemări din toate părţile, cunoştinţele se ridică şi vin să ne salute, iar cei ce nu se ridică ne sună pe mobil, suntem în sectorul R3, Cassandre se ia la harţă cu fostul ei tip, Victoria azvârle cu floricele într-o fată care nu-i place, îi băgăm în răcori pe profani (profanii sunt ăia care nu fac parte din lumea noastră şi nu înţeleg că, într-un cinema - sală de spectacole, unde se proiectează filme cinematografice cu scop distractiv şi nu

social –, treizeci de persoane se pot cunoaşte. Ei nu pricep nimic din socialul nostru, nu au habar că Dumnezeu este Social, n-ar fi trebuit să vină la un cinema de pe Champs), care se ridică, la rândul lor, fac „şşşt", strigă „gaşcă de puţoi tâmpiţi", se aşază din nou, apoi forfota se potoleşte şi fiecare se duce la locul lui.

— În viaţa mea n-o să mai calc într-un cinema duminica, îi spun Victoriei, care este de acord, şi constatăm că filmul a început de cel puţin cinci minute.

La douăşpe jumate, ies din cinema năpustindu-mă asupra unei ţigări, filmul era un vacs oribil, suntem toate de acord, în afară de Lydie, care e topită după el. Normal, doar e o vacă. Nimeni n-are chef de dormit; ne hotărâm să luăm un păhărel la *Pershing Hall*, hotelul care tocmai s-a deschis pe Rue Charron, cu toate că e deprimant să vezi un Champs pustiu.

Taman atunci, pe Cassandre o apucă râsul, mă ia de braţ, se pune pe cântat şi mă târăşte în delirul ei – urmare a celor trei sticle de vin pe care le băusem, fără îndoială –, eu o urmez fără să ştiu de ce şi ne învârtim grotesc pe trotuarul din faţa cinematografului, când, un Porsche negru apare brusc de pe Rue du Colisée, gata-gata să dea peste noi; are numărul 750NLY75 şi inima începe să-mi ticăie

surd. Maşina frânează cu un zgomot infernal, dă înapoi, geamul coboară încet şi apare un înger.

— Hotărât lucru, dau de tine mereu când eşti într-un hal fără de hal... Te duc?

Nici una, nici două, apuc mânerul portierei, mă arunc în maşină şi o tăiem pe Champs, cu o viteză categoric ilegală.

— Nici măcar nu ştiu cum te numeşti.

— Cum vrei...

— Începe bine.

— Nu preferi să ştii unde stau? Înţelesesem că mă duci acasă!

El opreşte motorul şi se întoarce spre mine.

— Cum te cheamă?

— Mă cheamă Hell.

— Hell de la iad?

— Exact, absolut.

El demarează din nou.

— Andrea.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine.

În minte mi se face, brusc, lumină: chipul livid al Cassandrei, în clipa când am urcat în maşină, impresia pe care o avusesem la cină, că acest Andrea, cu discursurile lui nihiliste şi cu neîntrecuta lui parşivenie, nu-mi era cu

totul necunoscut - contrariul ar fi fost de mirare, în cercurile în care ne învârtim noi -, ca şi exaltarea pe care o simţisem în urmă cu două luni, pe Avenue Montaigne, când tocmai îndurasem tot ce era mai rău, acea exaltare pe care o reprimasem, din culpabilitate, până într-atât, încât îmi ştersesem din memorie întâlnirea care, acum, reapare cu violenţă, acea exaltare în perfect acord cu tot ce pare să inspire personajul care îmi fusese descris.

— Am o reputaţie proastă, aşa-i? spune el.

De fapt, de un minut, de când mi-a dezvăluit cine este, ochii mi s-au pironit în gol, nu scot nici un cuvânt.

— Dacă ai şti, îi răspund.

Pe moment, nu spune nimic, aşteaptă câteva secunde, apoi se întoarce spre mine, cu un zâmbet abia schiţat.

— Şi tu.

După aceea, mă întreabă dacă mi-e foame şi, la răspunsul meu negativ, îmi explică pudoarea extremă care îi temperează dorinţa de netăgăduit de a rămâne în compania mea: în societatea noastră, a te apropia de ceilalţi este un adevărat tabu; ca să nu fii considerat tâmpit, trebuie să-ţi disimulezi înclinările cele mai dezinteresate sub pretexte egoiste sau, şi mai rău, sub scopuri murdare; trebuia să mă facă

să cred că nu căutase decât pe cineva, oricine ar fi fost, care să-l însoţească la cină sau, şi mai rău, că avusese chef de regulat şi că tocmai picasem eu, la ţanc, trebuia să mă facă să cred orice, numai să nu recunoască faptul că eu îl atrăgeam, îl intrigam, că de două luni nu se putea împiedica să se gândească zi şi noapte la întâlnirea fulger din faţa lui *Baby Dior*, că era providenţial că mă găsise acolo, pe strada aia întunecoasă, într-o duminică, la miezul nopţii, şi că mă luase pe sus. Apoi, adaugă că nu pot fi sigură de nimic din tot ce a spus, că eu trebuie să fac alegerea; atunci îl privesc în ochi şi îi spun că mor de foame.

El se întoarce pe Avenue Pierre Ier de Serbie şi opreşte în faţa unei uşi grele, de lemn sculptat. O huidumă cât casa, cu mutra unei gorile puse pe şucăr, se arată în deschizătura uşii. Andrea trebuie să fie un obişnuit al acestor locuri, căci Cerberul aproape că schiţează un zâmbet, când îl vede.

Ne face loc să intrăm. O bombă, o crâşmă infectă. O încăpere minusculă, cu tavanul scund, prin care este răspândită o mână de mafioţi de cea mai joasă speţă, flancaţi de curve ofilite. Am vaga senzaţie că mă aflu într-o izbă; lemnăria, mobilele sunt slave. Dacă ies de aici, o să mă pomenesc în mijlocul unei păduri din

Urali, între o haită de lupi şi doi evadaţi din minele siberiene. Luăm loc, mă holbez la persoanele prezente. Nişte adevărate cazuri sociale. Bărbaţii au chipul încremenit într-un rictus amar. Un haidamac fălcos, două putori prost platinate, cu ţâţele în farfurie, se chiombesc la mine, năuci. Una dintre alea e fanată, marcată de viaţa dezmăţată, pierdută; cealaltă are un aer atât de tânăr... Mama şi fiica? Codoaşa şi victima?

Muzica e sinistră. În dreptul bucătăriei, doi pungaşi fără vârstă îşi dispută un teanc soios de bancnote străine şi se ocărăsc pe sârbeşte. Film de categoria B. Eu comand un carpaccio şi papiroase. El cere o sticlă de votcă. Tentativă de a se pune de acord cu ambianţa? Crezusem că îi este foame. Nu înţeleg de ce m-a adus aici, unde pute a decădere. Abia mă ating de carpaccio, iar bunele mele maniere distonează cu acest loc. Muzica se opreşte. Ce se mai întâmplă? O reglare de conturi, o partuză generală? Îmi ridic nasul din farfurie. În centrul încăperii, un macaronar oribil, care ţine o chitară cu douăşpe coarde, întinde mâna către curviştina tânără. Aceasta roşeşte. Apoi se ridică. El scoate câteva acorduri, un viorist ieşit de nicăieri îi ţine isonul, un altul... Şi aud vocea curvei. Este un cântec pe care îl

cunosc, o minunăție de cântec rusesc. Curva și macaronarul sunt într-o perfectă osmoză, iar cântările lor întrepătrunse au accentele infinitului. Locul îmi pare, dintr-o dată, complet diferit. Andrea îmi toarnă iar și iar. Sunt inundată de frumusețea neașteptată a melodiei cântate de acest duo de amărâți; mă înfior. Totul, până și scaunele mâncate de cari capătă un sens nou.

Cântecul se termină, privirea mea, luminată, o întâlnește pe a macaronarului. Acesta se apropie de mine.

— Cântați, domnișoară?

Dar eu refuz propunerea. El insistă. Ceilalți muzicanți i se alătură, Andrea i se alătură, toată lumea i se alătură. Mă ridic, ca într-un vis absurd, apuc microfonul. Sunt întrebată dacă sunt franțuzoaică, mi se propun niște titluri, singurul pe care îl cunosc este de Léo Ferré.

Lumina pâlpâitoare a unui reflector antic și de mult se fixează asupra mea. Se face tăcere. Sunt centrul atenției tuturora. Umerii goi mi se strâng, tremur. Grandilocvența desuetă a acestui cântec atât de adevărat și beția mea tinerească merg de minune împreună. Mă împleticesc în cizmele mele Prada, mă legăn de pe un picior pe celălalt, intonez cupletul.

— Cu vremea... toate trec, se duc departe...

Îmi iau un aer tânjitor, vocea mea capătă inflexiuni melodramatice.

— Cu vremea...

Îl privesc pe Andrea.

— Totul trece, se risipeşte-n van...

El mă fixează, iar privirea lui mă zguduie.

Am izbutit să găsesc cheia atmosferei oculte din acest loc populat cu esteţi decăzuţi. Acum, sunt şi eu una de-a lor.

— Cu vremea... nu ne mai iubim...

Am terminat. Sunt aplaudată. Salut cu un zâmbet. Un zâmbet zeflemitor. Adresat mie însămi.

Mă aşez iar lângă Andrea; el îmi toarnă votcă. Sunt bombardată cu complimente venite de la mesele alăturate, de la oamenii ăştia pe care, dacă i-aş fi întâlnit pe stradă, nici măcar nu i-aş fi privit. Le zâmbesc din nou, cu recunoştinţă.

Şi defilarea cântăreţilor continuă. Eu discut cu Andrea, fără să pricep ce legătură poate fi între el şi grozăviile pe care mi le povestise Victoria.

Vorbim despre restaurantele noastre preferate de la New York, despre deco, el îmi spune că iubeşte Parisul, că n-ar putea trăi în altă parte, că a stat la Londra, la New York, dar

că nu iubeşte decât Parisul, din pricina acestui trecut tulbure, al cărui iz de erezie emană din ziduri şi pluteşte pe străzi, din pricina luminii aruncate de felinare pe străzile ude şi a feţelor triste din spatele vitrinelor de cafenea.

Aşa se explică şi numărul de pe placa lui de înmatriculare, îmi spune el; Parisul, numai şi numai Parisul, jos cu provincia şi cu periferiile franţujilor din clasa de mijloc, doar noi suntem ăia care-l meritărn.

Îl întrerup şi îl întreb de ce le face fetelor toate porcăriile alea. E cumva homo, impotent, are probleme cu maică-sa?

El rânjeşte şi-mi spune că sunt o japiţă afurisită, eu îl întreb dacă trebuie s-o iau ca pe un compliment. Îmi răspunde că da, căci, la rându-i, se consideră o mare pramatie, ceea ce, după opinia lui, este alter-ego-ul masculin al japiţei afurisite, a celei care sunt, în orice caz, sau, mai degrabă, a celei care mă prefac a fi.

Atunci, îl întreb cum ar defini o mare pramatie; îmi răspunde că a fi mare pramatie înseamnă a căuta cu orice chip să exasperezi lumea, ocupaţie din care el face o adevărată artă de a trăi. Apoi, începe să-mi explice că toată lumea asta mare este compusă, într-un

procent de 99%, din imbecili, din imbecili care se iau în serios, plini de ifos şi de egoism disimulat; că nimic nu-i place mai mult decât să-i oftice şi să-i aiurească pe imbecili. Îl întreb ce mijloace foloseşte pentru asta; e de ajuns, zice el, să nu te iei în serios, să fii un miserupist de toată nădejdea, să iei în zeflemea Valori, cum sunt banul, statutul social, corectitudinea de faţadă, trebuie să scormoneşti subiectele tabu, să scoţi la iveală tot ceea ce este ascuns, tot ceea ce ascund ceilalţi, să n-ai nici o ruşine.

— Şi îmi place să le fac zile fripte fiţoaselor, tuturor fufelor ăstora inutile, care cred că li se cuvine totul fiindcă sunt drăguţe; nu fac altceva decât să le dau de înţeles că lumea nu se învârteşte în jurul lor.

Sunt învăluită de farmecul lui, am impresia că mă aud pe mine însămi. Niciodată n-am mai simţit o asemenea empatie cu cineva. În jurul nostru, sala s-a golit, nu mai cântă nimeni, mi-e teamă de clipa în care va trebui să plecăm, Andrea se apleacă asupra mea, eu n-am decât o dorinţă, să mă las în voia lui... Dar fac o mişcare de retragere, instinctul, instinctul meu de a-mi băga picioarele în toată lumea învinge; mă smulg, îmi înhăţ geanta:

— Trebuie să plec, mulţumesc pentru cină.

El abia dacă este descumpănit. Îmi zâmbeşte:

— N-ai pentru ce, pe curând.

Ies de la *Calvados*, trag o gură bună de aer şi dau afară un nor subţire de fum cenuşiu... Mă îndrept spre Avenue George V, să caut un taxi. Mă opresc în faţa maşinii lui... 750NLY75, care îmi stârneşte un zâmbet. Şi încep să dansez, să ţopăi pe stradă; nu mi-e frig, doar inima îmi bate cu o sută pe oră, ceea ce nu mi s-a întâmplat de când mă ştiu.

Capitolul 6

Deziluzionată înainte de vreme, fac ceva pe sentimente, care nu-s altceva decât prefăcătorie.

Ceea ce numim dragoste nu-i decât un alibi menit să asigure uniunea dintre un pervers şi o curvă, nu-i decât vălul trandafiriu ce acoperă chipul înfricoşător al inevitabilei Singurătăţi.

M-am blindat cu cinism, sufletul îmi este castrat, fug de îngrozitoarea Dependenţă, de batjocura Amăgelii universale; în fundul tolbei sale, Eros ascunde o coasă.

Dragostea este născocealа menită să îndepărteze deprimarea post-coitum, să justifice depravarea, să asigure orgasmul. Este chintesenţa Binelui, a Frumuseţii şi a Adevărului, care vă remodelează mutra împuţită, care dă o undă de sublim existenţei voastre meschine.

Ei bine, eu, una, refuz.

Eu practic şi propovăduiesc hedonismul monden, care te protejează. Te protejează de euforia grotescă a primului sărut, de primul telefon pe care îl aştepţi, de mesajul oarecare, ascultat de zeci de ori, de prima cafea, de primul pahar luat cu celălalt, când vă amintiţi de copilărie, de prietenii comuni, de vacanţele petrecute pe Coastă, apoi de cina la care discutaţi despre autorii preferaţi, despre suferinţa de a trăi, despre ceea ce vă împinge să ieşiţi în fiecare seară; te protejează de prima noapte, urmată de atâtea altele, te protejează de clipa în care nu mai aveţi ce să vă spuneţi şi vă regulaţi doar ca să umpleţi momentele goale; te protejează atunci când nici măcar de regulat nu mai aveţi chef, când vreţi să vă despărţiţi şi totuşi să rămâneţi împreună, când vă luaţi la harţă, când vă împăcaţi, deşi sunteţi conştienţi că, în fond, s-a ales praful de toate, când vă duceţi să vă regulaţi cu alţii şi, după aceea, când nu v-a mai rămas nimic.

Suferinţă...

Capitolul 7

Încă o deşteptare dificilă. Timp de zece minute, blestem toate nopţile albe, toate paharele băute în plus, toate ţigările de care n-aveam chef, toate prizele de cocaină care n-au folosit la nimic şi iau hotărârea să nu mai ies niciodată, să nu mai mănânc decât sushi şi fructe proaspete.

Cu ochii încă lipiţi, îmi aprind o papiroasă şi dau drumul combinei muzicale. Şi, deodată, îmi revine în amintire tot ce era mai rău.

Peste o oră, iau masa cu babacii. De ce eu, şi de ce azi? Trebuie să mă târăsc până la baie, să fac un duş cald, care nu-mi potoleşte deloc durerea de ţeastă, să beau un pahar cu apă, să iau trei Di-Antalvic, să pun un CD al lui Bob Sinclair, ca să mă scuture (ineficient), să fac totul pentru a avea un aer prezentabil, căci

iau masa cu cel ce ține în mână portofelul şi vreau să-l anunț cu privire la prelungirea anului sabatic[1] 2000-2001.

Uscat părul, produse Nickel „a doua zi de după petreceri", zadarnică smăcuire cu Terracotta, după examinare minuțioasă în şifonierul cu oglinda orientată spre fereastră, hotărâre de a păstra ochelari negri tot timpul mesei.

Şi, băga-mi-aş picioarele, azi, agendă foarte încărcată: fixat oră la *Carita* pentru epilat, cosmetică, manichiură, dorit să fac UV şi promis Sibylle că merg cu ea să-şi cumpere prafuri, fiindcă îi e frică să se ducă singură la dealer. De sunat la *Carita*, cu voce muribundă, şi de anulat, de amânat Sibylle până mâine.

Cât despre UV, mai vedem. Dacă am destulă putere.

Îmi pun un jean Chloé spălăcit, niște Nike argintii, un tricou alb, de rețea, Paule Ka şi ochelarii Gucci, îmi iau sacul cu monograma Vuitton, în care vâr hapurile, un *Voici*, fardurile, agenda şi tocul ochelarilor, apoi plec în goana mare, fiindcă am întârziat trei sferturi de oră.

---

1. (An) sabatic – perioadă de concediu/vacanță acordată anumitor cadre universitare etc; aici, întrerupere (*n.tr.*).

Năvălesc în taxi şi zbor ca fulgerul până la *Murat*, unde, mai mult ca sigur, babacii mă aşteaptă deja băşicaţi.

— Tocmai am sosit... având în vedere că ţi-am fixat întâlnirea la ora unu, ne-am zis că, dacă ajungem la două fără un sfert, o să avem plăcerea să te aşteptăm numai zece minute.

Mă aşez sau, mai bine zis, mă prăbuşesc pe scaun. Nu sunt în stare să ripostez cum se cuvine acestui gen de observaţii, spiritul îmi pluteşte pe Avenue Montaigne, la *Calvados*, şi scrutez, prin vitrină, numerele de înmatriculare ale unor Porsche negre...

— ... să începi niţel mai serios anul acesta, ai avut deja şase luni de vacanţă, cu trei luni mai mult decât trebuie, nu uita că este în joc viitorul tău şi ai putea să-ţi scoţi ochelarii de soare când vorbesc cu tine?

Scutur, în mod negativ, din cap.

Chelnerul vine să ne ia comanda şi eu îi cer ţigări, îmi vine să vomit numai când mă gândesc la mâncare, dar, dacă nu mănânc nimic, iar o să creadă mama că sunt anorectică.

Comand o supă de creveţi cu nucă de cocos şi lămâie, după care îi explic lui taică-meu că sunt hotărâtă să nu fac nimic anul ăsta, că bacul m-a făcut harcea-parcea, că aş fi mătrăşită din orice şcoală, din cauza absenţelor, şi

că, la fac', aş târnosi mangalu', fiindcă nu există nici un fel de îndrumare şi sunt prea mulţi bătuţi în cap, că sistemul de învăţământ nu-mi convine, că, de fapt, nici un sistem nu-mi convine şi că trebuie să experimentezi cum este să nu faci nimic, pe bune, pentru a avea cu adevărat chef de activitate, ceea ce, pe termen lung, se va dovedi că e o chestie benefică şi că nimic, dar nimic n-o să mă facă să-mi schimb părerea.

Taică-meu e la pământ; protestează. N-are decât să protesteze.

Nu mă ating de mâncare, ceea ce o alarmează pe maică-mea, şi lucrul de care mă temeam se întâmplă, fiindcă îşi dă drumul „în direct".

— Nu ai mâncat nimic. Eşti bolnavă? Îţi tragi mereu nasul, probabil că eşti răcită, ar trebui să te duci la doctor, vrei să-ţi fac o programare? Bagă de seamă, cu viaţa asta, pe care o duci, nu de doctor ai nevoie, ar trebui să nu te mai lăsăm să ieşi seara, păi, tu ai văzut ce cearcăne ai, slăbeşti văzând cu ochii, eşti mereu buimacă, sper că nu eşti cumva anorectică!

— Nu, e de la droguri.

— Tu crezi că ai haz?

Îmi aprind a patra papiroasă şi beau un pahar mare de apă, mă doare gâtul.

În acest moment, observ că stăm la o masă de patru, lângă mine e un scaun gol. Pentru cine o fi scaunul ăsta?!?

Mă tem de ce e mai rău, şi răul se produce: Catherine intră în birt şi îi întinde fetei de la garderobă trenciul ei Burberry's. Catherine e cea mai bună amică a maică-mii, iar ura pe care i-o port este pe deplin proporţională cu afecţiunea nejustificată pe care i-o poartă maică-mea; e o Amanda Woodward devenită babă, care n-a înţeles că stilul executiv woman şi-a mâncat mălaiul încă din anii '80, care a făcut un mariaj păgubos, care e divorţată, fără copii, şi care revarsă asupra mea, care revarsă... O suport de optâşpe ani, la toate dineurile, în timpul vacanţei, la toate aniversările mele, pe care mi le nenoroceşte cu prezenţa ei, din cauza ei n-am dreptul să-mi fac lipoabsorbţie; o detest!

Se instalează, vorbeşte cu mine, mă freacă la icre, nu sunt în stare să-mi dau silinţa... şi, atunci, sunt urâcioasă. Iar furtuna se dezlănţuie, babacii îşi scapă din frâu isteria latentă (în timpuri normale, sunt prea bine crescuţi pentru a face aşa ceva, dar, de data asta, am fost lipsită de cea mai elementară politeţe, i-am spus acestei femei, care îmi este ca o a doua mamă, „nu mă mai aia la cap, te rog"), pe mine

mă doare capul, aşa că prefer să o încasez pe tăcute, până când nu mai pot suporta, ridic vocea şi ţip:

— Bine, gata, scoateţi-mă din porţie, o să mă duc să mă întind cu unul şi cu altul, ca să am ce mânca, şi, atunci, *o să fiţi mulţumiţi*!

Morţi de ruşine, în faţa meselor vecine, că au adus pe lume o asemenea loază, babacii tac, în cele din urmă, şi pot să-mi aprind liniştită o papiroasă.

Din nefericire, această mică izbucnire n-o lasă nepăsătoare pe Catherine, care nu scapă ocazia de a-şi etala talentele de psihanalistă ratată. Mă potopeşte cu întrebări şi nici măcar nu-mi ascultă răspunsurile monosilabice, se serveşte cu o papiroasă de-a mea şi simt cum mă apucă disperarea, mă abţin, mă abţin – mi-a făcut cadou de Crăciun o geantă Gucci...

Gata. Se leagă de raporturile mele cu gagii: „Îţi mai aminteşti, în *Pretty Woman*, când Vivian zicea că e poreclită magnetul lichelelor"... Şi, pe deasupra, îmi dă ca exemplu propriul ei caz... Îmi vorbeşte de taică-meu... Mă crispez. Am nevoie de o ţigară, dar unghiile ei de un roşu sângeriu o înhaţă pe singura care mai rămăsese, asta e ultima picătură...

— Auzi, Catherine, de când tu şi ăilalţi ca tine aţi citit Freud, aveţi ochii împâcliţi şi

percepția alterată. Cel mai mic obiect contondent este, pentru voi, un simbol falic, cea mai mică mașinuță sport este un substitut falic și toată seminția omenească „nu se gândește decât la chestia aia". Însă, cel care se gândea numai la chestia aia era boșorogul ăla pervers de Freud. Toți se duc la psihanalist, ăsta-i ultimul must-have[1], și-i mai psihanalizează și pe ceilalți, chestie care e metoda de pisălogeală ultimul răcnet.

Mi se face lehamite să-mi dea peste bot, pe un ton categoric, cu treaba aia, cum că aș fi victima unui „complex al lui Oedip prost gestionat"; mai întâi, sunt fată, nu băiat, așa că, dacă am gestionat ceva prost, atunci e vorba de complexul Electrei, nu al lui Oedip, distinse doamne și distinși domni, care vă dați pisicologi. Ah, sunt înamorată de taică-meu și tare aș mai sări pe el, dacă n-ar fi taică-meu; cam așa ar veni treaba, nu? Dacă tot vorbim de chestia asta, de ce nu mă sfătuiți să-i șutesc cheile Jaguarului, cu care să dau peste el și să îl calc până îi fac boașele chisăliță și, după aia, înarmată cu lichidul seminal rezultat în urma călcăturii și cu forța falică reprezentată de rabla lui barosană, care costă cât ochii din

1. *Must-have* (engl.) - obligație de la care nu te poți sustrage (*n.tr.*).

cap, s-o violez virtual pe maică-mea, până ce o procreează pe vaca aia de Antigona. Paricidă, incestuoasă şi lesbiană, mi-aş exprima, în fine, toate fantasmele refulate şi, în plus, aş fi fericita mamă a surioarei mele. Na!

În această clipă, sună celularul şi mă salvează. Este un apel cu numărul ascuns; rostesc un „alo" interogator, fiindcă ştiu deja cine este la telefon.

— Unde eşti?

— *Murat.* Părinți. Terminat masa.

— Trec să te iau, în cinci minute.

Îmi înhăț lucrurile şi plec fără să-mi iau rămas bun.

Afară e frig, stau în picioare, cu fața spre vântul pe care îl las să mă biciuiască, pur şi simplu fericită să-l aştept. El opreşte pe banda a doua şi mă urc în maşină.

— Ce vrei să facem?

În timpuri normale, aş deborda de imaginație, dar, în cazul de față, sunt luată din oală şi spun doar un lamentabil „ce vrei tu".

— Ce vreau? Tot ce vreau?

— Bineînțeles că nu.

— Bănuiam eu. Atâta pagubă; dacă nu ne regulăm, atunci facem şi noi ce-om putea. Îmi pare rău că ai luat masa; eu sunt mort de foame.

— N-am mâncat nimic.

— Atunci, hai să prânzim. Ce mâncare ţi-ar plăcea?

— Italienească.

O ia spre centură, trece de Poarta Maillot, dar ce face? După Poarta Maillot nu mai e nimic. Credeam că o să mă ducă la Popasul *Boccador* sau la Restaurantul *Carpaccio*, de la Hotelul *Royal Monceau*. Porţile se tot înşiră, Parisul se termină, Andrea a pus muzica să urle, mi-e imposibil să-i spun o vorbă, gonim cu două sute la oră, iar maşinile se dau deoparte de pe banda din stânga, de parcă le-ar fi frică de noi, mă las legănată de viteză, totul mi-este perfect egal, m-ar putea duce unde vede cu ochii. O ia pe autostradă, de pe care iese la Bourget, şi, brusc, înţeleg totul.

Am plecat spre Monaco într-un Falcon 5D. Am aterizat la Nisa, de unde şoferul unchiului său monegasc ne-a luat şi ne-a dus la casa Rampoldi. Am stat la masă patru ore, am băut amaretto, fără să văd cum zboară timpul, nici măcar n-am observat că se însera, eram singuri pe lume, iar eu eram fascinată.

Apoi, ne-am întors cu un 600; eu n-am vrut să-l sărut. Pe undeva, pe deasupra tuturor lucrurilor, am adormit la el în braţe.

La miezul nopţii, m-a lăsat în faţa casei.

A doua zi, am plecat să schiem la Saint Moritz, a treia zi i-am aşteptat telefonul până s-a întunecat. El refuzase să-mi spună ce număr are, ca să fiu la mâna lui, iar eu mi-am făcut sânge rău până la zece seara, oră la care a venit să mă ia, ca să mă ducă la cazinoul de la Deauville, unde am pierdut amândoi cincizeci de miare, cu zâmbetul pe buze, joi m-a dus să fac shopping la Milano, apoi au urmat iar Coasta şi o cină pe iahtul lui unchi-su, la Saint Tropez, în largul mării. Cu cât treceau zilele, cu atât ne înţelegeam mai bine, dar încăpăţânarea cu care refuzam mereu să-i cedez creştea pe măsură ce se scurgea timpul... Departe de a fi furios, îşi păstra calmul, sigur de el, gata oricând de o glumă şi plin de idei. Refuzul meu îl amuza şi asta mă exaspera.

Petrecusem o săptămână, în care bântuisem prin toate oraşele Europei, uitând de cel mai frumos dintre ele. Sâmbătă seara, relaş: nu tu supersonic, nu tu destinaţie surpriză. Am cinat la *Maison Blanche*, unde am luat nişte calcan şi am băut prea mult chablis, apoi am mers ore în şir, cu maşina, prin Paris, de la arondismentul al VIII-lea până la Panthéon şi de la Père Lachaise până în Montmartre, apoi am coborât în faţa bisericii Sacré Coeur, ca să admirăm priveliştea.

La întoarcere, trecând prin faţa Luvrului, am simţit că mă înăbuş. Mi-a venit aşa, deodată, să mă plimb prin grădina Carrousel. În acest moment, discutăm despre viaţa noastră de copii răsfăţaţi, chablis-ul băut peste măsură mi s-a urcat la cap şi simt că mor, sunt în starea aia de spirit când destest tot ce există. Păşesc, tremurând. Privirea îmi rătăceşte peste pavaj; gândesc cu glas tare:

— Trăim... ca nişte cretini. Mâncăm, dormim, ne regulăm, petrecem. Iar şi iar. Şi iar... Fieçare zi este repetiţia inconştientă a zilei precedente: mâncăm altceva, dormim mai bine sau mai rău, ne regulăm cu altcineva, ieşim la altă petrecere. Dar e acelaşi lucru, fără scop, fără interes. Continuăm, ne fixăm obiective artificiale. Putere. Lovele. Plozi. Ne strofocăm să le realizăm. Dar, ori nu le realizăm niciodată şi, atunci, rămânem frustraţi pe vecie, ori izbutim şi, atunci, ne dăm seama că ni se rupe de ele. După aia, crăpăm. Şi cercul s-a închis. Când îţi dai seama de asta, nu vrei decât să închizi imediat cercul, ca să nu mai lupţi de-a surda, ca să-i dai cu tifla fatalităţii, ca să ieşi din capcană. Dar ţi-e teamă. De necunoscut. De ceva mai rău. Şi, apoi, vrei - nu vrei, aştepţi mereu ceva. Altfel, ai apăsa pe trăgaci, ai înghiţi toată sticla de hapuri, ai înfige lama briciului până ar ţâşni sângele...

Încerci să te distrezi, petreci, cauți dragostea, crezi că o găsești, apoi cazi din nou. De sus. Încerci să te joci cu viața, închipuindu-ți că o stăpânești. Gonești cu mașina, ești gata-gata să te accidentezi. Iei prea multe prafuri, ești gata-gata să crăpi dintr-o supradoză. Îți bagi părinții în sperieți; e de necrezut ca niște vlăstare de bancheri, de PDG-uri, de oameni de afaceri să degenereze în asemenea hal! Unii dintre babaci încearcă să facă ceva, alții se dau bătuți. Unii dintre ei nu-s niciodată de găsit, nu zic nimic, nu fac nimic altceva decât să semneze un cec la sfârșitul lunii. Și sunt detestați fiindcă dau atât de mult și atât de puțin. Atât de mult din ceea ce te face s-o iei razna și atât de puțin din ceea ce are cu adevărat importanță. Și, până la urmă, nu mai știi ceea ce are importanță. Limitele se șterg. Ești ca un electron liber. În loc de creier, ai un card de credit, în loc de nas, ai un aspirator, iar în loc de inimă n-ai nimic; te duci mai des prin crâșme decât pe la cursuri, ai mai multe case decât prieteni și, în agendă, ai două sute de numere, la care nu suni niciodată. Noi suntem feciorii de bani-gata. Și n-avem dreptul să ne plângem, fiindcă s-ar părea că avem totul pentru a fi fericiți. Iar noi crăpăm încetișor, cu zâmbetul pe buze, în apartamentele noastre

prea mari, cu mulúri în loc de cer, ghiftuiți, burdușiți cu prafuri și cu antidepresive...

El nu răspunde, îmi aruncă paltonul lui pe umeri și mă strânge în brațe. Mă sărută pe frunte.

Pe obraz, îmi alunecă o lacrimă, apoi o alta. Nu mi le mai pot stăpâni; prea-plinul unor emoții antagonice, care clocoteau în mine, iese la iveală, iar eu nu pot face nimic. Am trăit prea multe, de prea tânără și sunt prea singură. Nu merit să se ocupe cineva de mine. Nu înțeleg. N-am nevoie de nimeni.

Cauți dragostea, crezi că ai găsit-o. Apoi cazi din nou. De sus. E mai bine să cazi decât să nu te ridici niciodată? Îți faci din viață un calvar. Chipuri rugătoare, singurătate, mâini murdare, un copilaș care plânge, noapte, neant... Neantul este o problemă de opinie... Niște brațe mă strâng și îmi risipesc disperarea, simt o mângâiere pe păr, pe ochii arzători, pe obrajii scăldați în lacrimi, pe buzele flămânde. Nu mai știu de ce plângeam. De felul meu, nu plâng. Oare să nu mai fie adevărat? Plâng întruna, doar pentru că nu mă pot opri. Mi-e atât de bine. Speranța renaște din fundul abisului. Simt că îmi recapăt iluziile.

Poate că astea-s lacrimi de bucurie...

Nu știu.

Capitolul 8

Ce poţi spune despre fericire? Nimic. Asta sâcâie pe toată lumea. Fericirea unora este nefericirea altora. Vă face geloşi, meschini. Adică de ce să ne meargă nouă atât de bine, iar vouă nu? Şi, pe urmă, doar n-o să vă povestesc ce-i cu zâmbetul meu nătâng! Despre un zâmbet n-ai ce povesti, mai ales dacă e nătâng!

N-o să vă transcriu adorabilele nerozii pe care ni le debităm cât e noaptea de lungă şi nici n-o să vă descriu felul lui de a-mi aranja şuviţele de păr după ureche, dulceaţa obrazului lui lipit de al meu şi privirea lui adâncită într-a mea...

Vedeţi ce repede cad în clişee răsuflate?!

Obraz lângă obraz, ochi în ochi, mână în mână... Tâmpit mai eşti când iubeşti! Ce comportament dobitocesc, mieros, romanţios,

inactiv, neproductiv! Cât eşti de egoist, de orb şi de surd! Îmi plimb mutra de autistă fericită pe străzile Parisului, fără să mă sinchisesc câtuşi de puţin dacă îi bag sau nu în sperieţi pe cei din anturajul meu, care nu mai există, sau pe trecătorii pe care nici nu-i văd. Pentru mine nu contează decât părerea lui Andrea, iar chipul lui este replica exactă a chipului meu, inclusiv aerul prostesc şi zâmbetul până la urechi, aşa că ar fi de mirare ca el să-şi exprime vreo critică.

Şase luni de fericire. Împărtăşită. Surâsuri aiurea şi senzaţia asta de gol în stomac, atunci când le evoc... O împletitură de râsete, de picioare, de fum... efluviile de *Dolce&Gabanna* şi de *Allure* contopite... o frază cântată de un pian melancolic... iarna, apoi primăvara... mâinile mele crispate pe pielea lui... vocea lui, care mă înnebuneşte, obscuritatea radioasă ce domneşte în camera mea, atunci când dorm în braţele lui... febra care ne cuprinde, discuţiile noastre exaltate şi îmbrăţişările noastre nesătule... dorinţa ce renaşte de îndată ce ne-am potolit-o... lumea asta neînsemnată, uitată cu desăvârşire... numai el... numai eu... membrele noastre împletite... râsetele noastre la unison... Ne tăvălim pe jos, în cascada pufului virginal al unei perne spintecate de sălbăticia

noastră... eu mă feresc, în joacă... apoi, mă las în voia lui şi cad din nou pe spate... coapsele mele goale, în aer... Apoi, plăcerea, înţelegerea... să-mi înec privirea în apele limpezi ale ochilor lui... să-mi ofer gâtul buzelor lui înfometate... să aprind o ţigară pe care s-o fumăm în doi... să nu mai doresc nimic... să nu mă mai tem de nimic... imperfectibila saţietate a luptei corp la corp... inimă la inimă... legănată de muzica plină de extaz a cuvintelor de iubire, care îmi sunt închinate... Delicioasa sfârşeală, care stăvileşte, preţ de câteva clipe, ardoarea pasiunii... fiinţele noastre istovite, zăcând una lângă alta... în tăcere... îmbătate doar de fericirea de a fi împreună...

El, jucându-se, neglijent, cu părul meu lung, răvăşit pe perne... eu, plimbându-mi degetele pe curbura şalelor lui... şi forţa liniştită a trupului său întins, care îmi arde pielea şi inima, doar la o simplă atingere... nu, când sunt în braţele lui, nu mi-e frică de nimic... de nimic... fac din suflarea mea ecoul inimii lui, din trupul meu reflexul trupului lui, din picioarele lui, care mă încolăcesc, un lanţ imposibil de rupt... îl privesc, în timp ce doarme, şi umbra genelor de pe obrazul lui neras, bosumflarea lui copilărească, mâna lui abandonată dezlănţuie în mine o pasiune fără margini...

Eu, care fugeam de dragoste, eu, care o defăimam. Dar, când făceam asta, nu ştiam de existenţa lui Andrea. Suntem acelaşi suflet în două fiinţe şi, când acestea se unesc, suntem unul. Vreme de şase luni, n-am ieşit în lume. N-am băut nimic, n-am luat nimic. Şi nu mi-a lipsit nimic. Mi-am astâmpărat foamea devorându-i pielea, nevoia mea de dezmăţ a pierit în flăcările privirilor lui.

Am trăit cu dragoste, cu apă de Evian şi cu Marlboro Light.

Am crezut că e de ajuns.

Nu a fost de ajuns.

Eram, unul pentru celălalt, singurul colac de salvare. Balustrada care te fereşte de abis.

Curând, am înţeles că gândurile lui erau imaginea exactă a gândurilor mele şi că, dacă încerca să-mi combată convingerile, o făcea cu unicul scop de a smulge din rădăcini o deprimare asemănătoare celei de care suferea el însuşi şi de ale cărei efecte primejdioase voia să mă ferească. Minciuni pioase... Pe cine credea el că înşală? Totuşi, prezenţa noastră anihila reciproc durerea comună şi, cu toate că purtam în suflet o rană adâncă şi că eram hărăzită, în teorie, unui spleen etern, mă surprindeam că sunt fericită. Încetul cu încetul, neostoita noastră deznădejde aţipea... După

şase luni, deveniserăm aproape „banali". Dacă ar fi putut fi adevărat...

Şase luni de fericire? Nu. Şase luni de amânare...

Un vaiet ascuţit a început să se înfiripe din nou în mine, apoi să devină strident, apoi să urle... am coborât, de îndată, garda. Ca şi înainte...

Tocmai ieşiserăm să luăm masa. Într-unul din acele locuri de rahat, unde rarele perechi nu se aventurează decât pentru a se fuduli în faţa hecatombei de mutre pizmaşe care urmăresc spectacolul dat de dubla lor fericire cusută cu aţă albă. Un loc în care se expun curvele blonde, unde picioarele zvâcnesc, stârnind foşnetul rochiilor plătite, în care lumea se îndoapă şi îşi iscodeşte cu privirea vecinii, în sunetul metalic al tacâmurilor şi al paharelor ciocnite, în zumzetul muzicii de ambianţă, care acoperă totul, şi al vocilor cristaline, care trăncănesc şi sfâşie.

Pe strada Saint Honoré, la numărul 239, se află Hotelul *Costes*, unul dintre acele locuri unde aterizezi când nu mai ştii unde să cinezi. Noi însă voiam pur şi simplu să ieşim dintre patru pereţi. Aveam nevoie de aer. Dar n-ar fi trebuit să ne transportăm empatia în această

atmosferă coruptă. Prea ne făcuserăm amândoi veacul în ea.

În timp ce un întreg alai de fufe defilează pe la masa noastră, perorând şi lamentându-se de dispariţia lui, începe să-mi piară cheful, pe nesimţite. Cynthia, Isolde, Tatiana îmi adresează zâmbete zeflemitoare, ridicându-şi o sprânceană pe sub şuviţa de păr căzută peste ochi, şi pleacă din nou, dând din curul mulat în piele sau în piton, agăţate de geanta Fendi, ca şi cum tot echilibrul le-ar fi depins de ea. Îl felicit pe Andrea pentru relaţiile lui cu atâtea femei de lume. El mi-o întoarce, cum că nici măcar nu le regulase. Nu mă face să râd.

Îmi torn un pahar.

Îmi arunc privirea în jur şi îi zăresc pe toţi: B este acolo, cu un tee-shirt Corinne Cobson şi cu o ştoarfă adevărată. Sosesc Benji, diliul, Julian şi Chris, flancaţi, de asemenea, de nişte ştoarfe adevărate, şi se instalează împreună cu B.

Exact în faţa mea, de cealaltă parte a terasei, Vittorrio toarnă nişte Evian în paharul de vin al lui Sibylle, care mă ignoră cu încăpăţânare şi pe care nu o recunosc decât după spatele gol al rochiei sale Valentino, cumpărată împreună cu mine. Se pare că ar fi deblocat moştenirea primită de la maică-sa, ca să-şi

pună Vottorrio pe picioare nu ştiu ce afacere. Cassandre nu-mi mai vorbeşte de când sunt cu Andrea, sub pretextul că aş fi „instabilă", şi a convins-o pe Sibylle să facă la fel.

În această clipă, Cassandre mă zăreşte, îşi coboară ochelarii Gucci şi mă fulgeră cu privirea.

Încă de pe acum, de la ora unşpe, toţi au un aer rătăcit. Dansul lor macabru, între terasă şi toaletă, îmi aduce aminte de cel în care mă avântam, nu demult, şi eu.

Îmi torn un pahar.

Aerul meu radios din ultimele luni s-a şters. Beau mai mult decât trebuie. Imaginea mea, reflectată în oglinda din faţă, pare că se dezagregă încet, ca un tablou în care ai azvârlit cu acid. Părul mi se răvăşeşte, ochii îmi sticlesc cu o lumină nesănătoasă, obrajii îmi ard, mâinile îmi tremură şi, sub fruntea mea candidă, se îmbulzesc gânduri atroce. Treptat, geniul meu rău de odinioară pune iar stăpânire pe mine.

Îmi torn un pahar.

Totuşi, discutăm, dar vorbele sună fals, simulacru căznit al unei înţelegeri perfecte din care n-a mai rămas decât o amintire. Vorbim despre ceilalţi, ce noroc că există ceilalţi... Andrea îmi povesteşte că acel black, care a

venit să-l salute la începutul mesei, este fiul unui şef de stat african, că acesta purta un Rolex de aur (sic!), când erau la Roches, şi că plângea în fiecare noapte pentru că fiul şefului de stat vecin, care îi era room mate[1], avea un Rolex de aur *şi* diamante, că Vittorrio a făcut pârnaie, că taică-su e florar, că Julien fusese mătrăşit de la *Bristol* pentru că răsturnase tot hotelul cu curu'-n sus, îmi spune despre Chris, că i-a făcut de petrecanie unui tip, în faţă la *Keur Samba*, acu' doi ani, fiindcă era burduşit cu prafuri, dar taică-su muşamalizase treaba, că tatăl Cassandrei, ex-prietena mea cea mai bună, face trafic de arme şi că, după tatăl lui, avea să fie inculpat cât de curând, dar toate chestiile astea nu mă interesează, aşa că îi tai macaroana şi îi servesc povestea celor mai gogonate boacăne din trecutul meu. Îi arăt, cu un semn din cap, pe toţi foştii mei tovarăşi de dezmăţ... Ăla mi-a tras-o. Şi ăla, şi ăla, şi ăla... Petreceri deocheate, târziu, după ce ne întorceam de la crâşmă, partuze la zece dimineaţa, orgii cu zece grame de prafuri; exagerez, aproape că inventez. El rămâne imperturbabil. Termină sticla şi comandă alta. Când ni se aduc cafelele, sunt beată moartă. Nici el nu-i mai breaz, dar se

1. *Room mate* (engl.) - coleg de cameră (*n.tr.*).

stăpâneşte. Mă sufoc, am nevoie de aer. Mă ridic, clătinându-mă, îmi ascund starea de rău, care mă cuprinde tot mai mult, sub un zâmbet de triumf, traversez sala arhiplină cu capul sus şi nimeni nu poate bănui că sunt pe punctul de a mă prăbuşi. Rochia îmi este prea scurtă, tocurile prea înalte. Mă îndrept spre toaletă.

— Hell! Ce faci?

Este A.

— Bine. Şi tu?

— Nu te-am văzut de un car de ani!

— Da, m-am cam dat la fund în ultimele şase luni.

— Se pare că te-ai combinat cu gagiul ăla de pe Avenue Foch, care umblă cu un GT3, Andrea?!

— Da.

— De cât timp?

— De şase luni.

— Asta explică totul.

— Într-adevăr.

— După ce plecaţi de aici, ieşiţi pe undeva?

— Nu, nu cred, nu prea sunt în formă...

— Dar tu ai ştiut mereu cum să remediezi un detaliu de felul ăsta...

— N-am cu ce.

— Na! Ţine!

Îmi strecoară un pachețel.

— Mulţumesc. Nu sta după mine, ţi-l aduc eu, la masă. Aşa, o să-i pot saluta şi pe ceilalţi.

Intru în toaleta decorată în genul unui ogeac de lux. Aici, se îmbulzesc în permanenţă un regiment de ştoarfe care încearcă să-şi aranjeze faciesul, întinzându-şi ridurile timpurii şi stropindu-se din gros cu Terracotta pe deasupra ultravioletelor. În general, aici iese la iveală impostura: îşi scot, fără să clipească, din genţi care nu poartă nici o etichetă de firmă în interior, farduri şi rujuri de supermarket... Pardon, scuzaţi-mă, aş vrea să-mi iau prafurile, mulţumesc. Mă închid într-o cabină şi scot, tremurând, pliculeţul din geanta mea de mână Vuitton. Îmi recapăt, într-o clipită, reflexele de altădată, iar cartea de credit utilitatea ei pierdută. Pisez cu pricepere granulele, pe capacul coborât al wc-ului. Rulez, cu febrilitate, o bancnotă de două sutare. Îngenunchez şi contemplu cele cinci linii paralele. Le trag pe nas... Una. Două. Euforia creşte. Fac o pauză. Trei. Patru. Cinci... De ce m-oi fi lipsit de ele şase luni? Un substitut al fericirii: şase sute gramul. Mă ridic şi, în zăpăceala mea, fruntea mi se izbeşte de zid, dar eu nu simt nimic.

Deschid brusc uşa, care se izbeşte de o alta. Sub lumina măgulitoare, oglinda îmi înapoiază imaginea unei frumuseţi tinereşti; o picătură de sânge îmi împodobeşte, ca o perlă, arcada. Mă întorc ca să-mi înfrunt demonii. Mersul îmi este sigur. Străbat sala cu vioiciune, am impresia că mă trezesc dintr-un somn lung. Îi restitui lui A prafurile, minus o jumătate de gram... îl informez cam încurcată, el nu se supără, dimpotrivă. Fac înconjurul mesei, îi salut pe aceşti nemernici ai Nopţii, pe aceşti foşti tovarăşi de petreceri târzii şi abjecte, amintiri pline de mutre verzui, de nerecunoscut, de vorbe dezarticulate şi dezlânate, de coituri ratate, sfârşite printre lacrimi. Şi mă simt legată de ei.

Mă întorc la masa noastră, însă locul îmi este ocupat. Andrea stă de vorbă, în modul cel mai inocent din lume, cu o amică a soră-sii, care consideră că afinităţile cu familia lui o îndreptăţesc să-şi pună curul pe eşarfa mea roz. Mă postez în faţa mesei, înhăţ o papiroasă din pachetul pe care mi-l lăsasem acolo, o aprind pocnind tare din bricheta mea Dupont, trag fumul adânc, făcând gesturi sacadate.

— Bună seara, îi spun, azvârlind fumul pe nări.

— Oh, bună seara, îmi pare rău, nu-l mai văzusem de mult pe Andrea şi m-am aşezat o clipă pe locul tău, bâiguie ea, căscându-şi ochii de un albastru transparent.

— Dacă îţi place locul meu, poţi să-l păstrezi.

El zâmbeşte cu un aer îngrijorat.

— Glumeşte.

Se ridică.

— Ce-ţi veni? Doar n-or să te apuce acum pandaliile fiindcă o amică de-a Gabriellei s-a aşezat o secundă pe locul tău?!

— Oricum, nu este locul meu, cu adevărat.

— Da' ce-ai de te-a pălit paranoia în halul ăsta? Ai luat ceva?

— Da, iubitu'. O juma' de gram, iubitu'! Şi ce-i cu asta?

Am chef să-l văd că se enervează, că îşi pierde măcar o clipă această stăpânire de sine care mă bagă în boală. În loc de asta, mă priveşte aproape cu dispreţ şi mă scuză în faţa idioatei care rămâne proţăpită ca o muhaia, privind cum ne bălăcărim, şi fără să îndrăznească să-şi ia tălpăşiţa.

Îmi pun eşarfa. Andrea mă apucă de braţ.

— Da' unde te duci?

— Am chef să ies. Mă duc la *Cabaret*.

— Foarte bine. Merg cu tine.

Plăteşte. Ne luăm valea.

Mă ia de mână. Aproape că mă duce pe sus. Cobor geamul portierei, aerul proaspăt îmi face bine. Îmi dau scaunul mai în spate şi îmi întind picioarele. Încep să cânt cât mă ţine gura şi să râd, să râd din cale afară de tare! Fac nişte strâmbături nemaipomenite. Nici el nu-şi poate stăpâni râsul.

Scot sticla de şampanie, pe care n-o terminaserăm şi pe care o scosesem pe şest, ascunsă sub eşarfă. Beau chiar din sticlă, ca o pilangioaică, şi îl invit să facă la fel. El termină sticla şi o trânteşte în mijlocul Pieţii Concorde, unde se face ţăndări, cu zgomotul unei explozii apocaliptice. Am chef să mă tăvălesc în noroi după pofta inimii şi sunt pe cale să-l trag şi pe el în căderea mea.

Ajungem în faţa bombei cu aer idiot şi pretenţios. El îi aruncă omului de la parcare cheile rablei, cu o înfumurare şi cu o dezinvoltură exact atât cât se cuvenea. Tipul sare de gâtul lui, manifestându-şi bucuria. Pentru a pune capăt acestei înduioşătoare regăsiri, îmi iau tonul caraghios şi poruncitor al boarfei străineze şi-i ordon să mă urmeze.

— Iubi, te grăbeşti, da?

Începe comedia mondenităţilor rostite cu dinţii încleştaţi. Cu atât mai mult, cu cât n-am

mai ieşit în lume de şase luni. Atâţia inşi pierduţi din vedere, cărora trebuie să le explic unde am luat cina mai înainte, unde mă vârâsem tot timpul ăsta, ce am făcut, dacă mă duc în vara asta la Saint Tropez ori la Marbella ori la Ibiza ori în Sardinia ori în toate cele patru locuri, dacă l-am mai văzut pe cutare, de ce n-am mai sunat, de unde mi-am cumpărat rochia, cum l-am întâlnit pe Andrea... Da, da, beau cu plăcere un pahar. Votcă, te rog, cu gheaţă... Suc de portocale... Nu, nu mi-am pierdut bunele obiceiuri... Ei, calm, totuşi nu sunt nici alcoolică... În schimb, chestiei ăleilalte i-am pus frână cât se poate de serios... da, sigur, paseaz-mi pacheţelul tău, eşti un amor... Gata... Bine, dar tu... Nu, nu, nu sunt măritată, de ce spui asta... Nu, n-am uitat... Nu te-am sunat fiindcă... fiindcă... Da... votcă, te rog... Ce mai e nou... nimic, ca de obicei... Cine a comandat şampanie... nu, am băut destul... OK, nu te enerva, doar o cupă... Ei, ce mai faci, inimioara mea... Da, e mult de când... N-ai nişte prafuri... Ne vedem într-o clipă... Eşti matol... De unde vii... Cum a fost... Ştii că mă simt ca o tâmpită, cu paharul gol, în mână... Votcă şi suc de portocale, mulţumesc foarte mult... Andrea, iubirea mea, te-am căutat peste tot, unde ai fost?

— Pe scara de serviciu, unde mi-a supt pixul o fostă gagică de-a mea.

— Bine, în regulă, nu te plictiseşti prea tare, nu?

— Absolut deloc.

N-am mai fost într-un asemenea hal, de o veşnicie. Încăperea se învârteşte cu mine, marea de chipuri mă înghite, sunt gata să cad la fiecare pas, dar nu sunt câtuşi de puţin afectată de starea asta de beţie avansată. Dimpotrivă, debordez de bună dispoziţie.

Ora patru. Crâşma *Queen*, cu aceiaşi nătărăi, beţi morţi, cu hainele murdare. Asta e singura diferenţă. Obosită să tot cer de la unul şi de la altul, mi-am cumpărat două grame de prafuri; de când le-a scăzut preţul, mă răsfăţ. Trec prin fosă, ca să mă duc la toaletă, torsuri anonime şi năclăite se lipesc de mine, doi bulangii de ultimă speţă se înlănţuie, ecstaziaţi[1] la culme şi îmbăloşaţi, privindu-mă chiorâş pe sub piercing-urile de pe arcadă; ochii lor tulburi fac să-mi îngheţe sângele în vine. Mă prefac că mi-e rău, ca s-o iau înaintea tuturora. Gagiul de la privată îmi dă un tub de tras pe nas. Îmi umplu nasul de dă pe dinafară. Ies, capie şi cu gingiile anesteziate, dar mândră de mine nevoie mare. Mă duc iar în sală. Păşesc,

1. Joc de cuvinte: *ecstaslés* – care au luat ecstasy (*n.tr.*).

dând din cur şi măturând din calea mea, fără nici o remuşcare, obstacolele de carne hidoasă şi năduşită.

Îl găsesc pe Andrea. Are câte o fufă pe fiecare genunchi şi abordează din nou acel zâmbet sardonic, care îi dă o mutră de ticălos. Bea de stinge. Trec peste masă, răsturnând câteva pahare. Un linge-blide protestează, dar Andrea îl pune la loc cât ai clipi. Eu le îmbrâncesc pe cele două fleoarţe de pe genunchi lui şi, avidă, încep să-l sărut cu insistenţă; mâinile mi se strecoară pe sub cămaşa lui, mângâind trupul pe care îl cunosc pe dinafară. Lumea din jur dispare. Îi desfac, unul câte unul, nasturii jean-ului şi ne lăsăm purtaţi de pasiunea noastră reciprocă, fără s-o putem reprima, încetul cu încetul, alunecăm spre inevitabila îmbrăţişare... Şi ne-o tragem. În mijlocul *Queen*-ului. Vecinătatea gloatei îmi sporeşte plăcerea. Mişcările noastre lascive, de du-te-vino, sunt luate drept o simulare, ţipetele mele se pierd printre sunetele muzicii peste măsură de zgomotoase.

Mă desprind de el şi mă aşez alături. Câteva persoane ne fixează cu oroare, iar noi izbucnim într-un râs drăcesc. Nu respectăm nimic şi pe nimeni, nici măcar pe noi înşine, şi ne simţim dăruiţi cu o putere unică,

debarasaţi pentru totdeauna de jugul interdicţiilor. Nu mă pot opri din râs. Sunt beată de şampanie şi de dezmăţ.

Şi mai vreau. Nu mi-a fost de ajuns.

Ieşim din local. Drumul de la *Queen* până la maşină nu se mai sfârşeşte, ne punem laolaltă rămăşiţele de echilibru ca să nu cădem în bot. Facem nişte figuri involuntare în aerul încărcat de electricitate şi, puţin câte puţin, în mine îşi face loc gândul că suntem groteşti. Groteşti. Nişte paiaţe care gesticulează. Mă prăbuşesc pe banchetă. Întregul Champs se învârteşte cu mine; încerc să închid ochii pentru a scăpa de acest manej aiuritor, în centrul căruia mă aflu, dar menghina care îmi strânge tâmplele mă sileşte să ţin ochii larg deschişi asupra jalnicului spectacol al decăderii mele. Un trup prăbuşit, zgâlţâit de tresăriri, abia acoperit de o rochie în paiete cu luciul întunecat. Mâini care se frâng. Un chip devastat. Ochi rătăciţi, înfundaţi în orbite. O gură încremenită. O piele lividă, pe care un firişor de sânge s-a închegat sub arcadă. Caut în ochii mei strălucirea cu care eram obişnuită. N-o mai găsesc. Privesc o străină. O străină cu ochii stinşi.

Închipuiţi-vă că Andrea izbuteşte să parcheze pe un locşor aflat între alte două

maşini... Sunt ţintuită pe banchetă, nu pot să mă mişc. El mă invită să ies. Refuz. Până la urmă, mă trage uşurel de mână şi reuşesc să mă extrag din maşină. Mişcările îmi sunt sacadate şi caraghioase. Mă pomenesc stând în picioare, pe trotuar. Un moment; căci mă clatin pe picioarele moi ca nişte cârpe şi mă prăbuşesc. Îmi vine să vomit. Sunt cotropită de turbare, îmi vine să-mi vărs dezgustul, ura şi litrii de alcool ingurgitaţi. Stau încovrigată, în genunchi, şi vomit, fără să mă pot opri, toate abuzurile din noaptea asta şi din întreaga mea viaţă, îmi mânjesc rochia Lolita Lempicka cu dâre scârboase şi tăcerea apăsătoare cu orăcăieli oribile. Din mine, ţâşnesc, ca într-un coşmar, litri de votcă, şampanie, îmi borăsc iluziile pierdute, fantomele care mă bântuie; toate împroaşcă iar şi iar asfaltul, cu un zgomot de explozie lichidă şi murdară, care mi se repercutează în ţeastă, ca sentinţa fatală a nemerniciei mele. Şi rămân ca prostită. Nu vreau să mă ridic, nu vreau să-i înfrunt privirea. Ţin capul plecat, ca să-mi ascund lacrimile fierbinţi. Îmi vine să mor aici.

Andrea mă ridică, îşi trece un braţ pe după genunchi mei, iar cu celălalt îmi cuprinde umerii şi mă duce pe sus. Sunt sfârşită de oboseală şi de ruşine, îmi las capul pe umărul

lui, parcă aş fi o moartă. Mirosul cunoscut al apartamentului lui mă linişteşte. El mă călăuzeşte, cu paşi mărunţi, prin camere, până în baie. Mă aşază pe cadă şi îmi şterge delicat, cu buretele umed, faţa mânjită de fard şi de lacrimi. Cu răbdare, până ce dispar toate dârele. În cele din urmă, oglinda îmi arată imaginea unéi copile palide, cu ochii trişti şi încercănaţi. El mă spală pe dinţi.

— Scuipă!

Scuip. Apoi, îmi descurcă părul încâlcit, fără să mă tragă. Îmi scoate escarpenii Prada şi rochia. Îmi pune o cămaşă imensă. Mă ia de mână şi mă conduce în camera lui. Mă culcă, îmi potriveşte bine, sub cap, pernele şi mă înveleşte până la bărbie. Nu-mi lasă mâna nici o clipă. Îmi amintesc de netezimea imaculată a cearşafurilor şi de atingerea liniştitoare a mâinii lui, care o ţinea pe a mea. Apoi, m-am cufundat în somn.

A doua zi, totul a început din nou.

Şi mai rău...

Capitolul 9

Nu mai pot.

Nu mai suntem în viaţă, asta e o păcăleală.

Ne-am împotmolit, bălăcindu-ne în Întunericul nopţii şi în praf uri.

Ne facem veacul în locuri sordide, în cartierele din est, de a căror existenţă nici nu avusesem habar până atunci, ne tăvălim în murdăria altora, ne hrănim cu vapori dubioşi, cu întâlniri fără rost, cu acea omniprezentă putreziciune a sufletului, care nu se întâlneşte decât noaptea, şi la care aspirăm în ciuda voinţei noastre.

Jucăm comedia vieţii, dar suntem mai mult morţi decât vii.

Cadavre însufleţite.

Mă înăbuş... dorinţa mea de a continua este sincopată.

Nu mai pot.

Mai trag puţin praf pe nas.

În fiecare zi, văd cum omul pe care îl iubesc decade tot mai rău, îi văd bărbia care se izbeşte de masă, mâinile tremurătoare, care golesc pachetelul şi trasează cu un gest sacadat liniile ce dispar, aspirate, într-o zecime de secundă, văd cum îşi dăruieşte toată fiinţa viciului, lăsându-mă deoparte, ca pe o intrusă.

Cu nasul plin şi cu ochii goi.

Nici măcar nu ne mai regulăm.

În gură, am mereu un gust metalic, nu-mi mai simt gingiile, din nas îmi curge sânge în fiecare dimineaţă.

Stăm singuri cuc, în spatele uşilor închise. Nu-l mai sunăm decât pe dealer.

Încercăm să încercăm totul. Ieri am fumat crack[1].

Placă de sticlă, bancnotă făcută sul, cristale imaculate. El mi-a furat viciul.

Asta nu se trăieşte în doi.

---

1. *Crack* – cocaină cristalizată, care se fumează (n.tr.).

Ne târâm prin locuri abjecte, facem chiolhanuri cu sărăntocii, ăştia sunt cei mai disperaţi.

Ora şase dimineaţa, pe undeva, prin arondismentul al XVIII-lea, printre pubele şi oameni. Soarele se face că răsare. Dar este noapte pe vecie.

Eu sunt singura care ştie asta.

Poate că şi el ştie, nu l-am întrebat, nu mai vorbim.

Gestul lui istovit, cu care deschide portiera maşinii. Urc maşinal.

Şi ascultăm Aerodynamic, *al lui Daft Punk; îmi vine cheful de a merge foarte iute şi foarte departe. Şi rulăm cu două sute la oră pe cheiurile pustii; într-o străfulgerare, totul rămâne în urma noastră şi îmi spun, că, exact în acest moment, mi-ar fi egal dacă aş crăpa alături de Andrea, gonind cu două sute la oră prin Paris, îmbătaţi de crack şi de viteză, cu ghitarele urlătoare ale formaţiei Daft Punk saturând aerul din jur. Ne-am arunca de pe Pont des Arts, căci, în ochii noştri sticloşi, destinul este tulbure, ne-am proţăpi în Cour Carrée, la picioarele Obeliscului, sub Arcul de Triumf, în Piaţa Victor Hugo, am dărâma uşa Muzeului Marmottan, pentru a ne da sufletul faţă în faţă cu*

Impression soleil levant, *crăpând cu ochii înlăcrimați, alături de sufletul pereche, cu privirea ațintită la o capodoperă, și îmi dau seama că nasul îmi pișorcăie sânge, clopotele sună, iar noi am ajuns...*

Capitolul 10

S-a terminat. M-am lăsat păgubaşă. Nu mai puteam. Cred că am ajuns să ne detestăm. Să nu mai avem viaţă. Rutina, îngrozitoarea rutină, certitudinea că ne vom trezi, în fiecare zi, unul lângă celălalt, că vom rătăci alături, plictiseala... Încercam să păcălim această plictiseală îndobitocindu-ne cu fel de fel de substanţe, ne burduşeam cu prafuri, ca să fie între noi şi altceva decât „dragostea" noastră, ne agăţam de ele pentru a scăpa de celălalt, pe care îl uram că este mereu acolo, temându-ne totodată că va pleca... Va pleca înainte.

S-a terminat.

„În inima-mi cea proastă, prostia cântă cât o ţine gura."

Astăzi, am bântuit prăvăliile. Am cumpărat două perechi de jeans Cavalli, cizme lungi de la Coliseé de Sacha şi o jachetă Barbara Bui, toată vitrina de la Paul and Joe, nişte pantaloni Joseph, o pereche de Prada şi, de la Dior, a en-şpea geantă, cu portvizit asortat şi ochelari de aviator, am cumpărat până şi un clop tuflit, cu mongrama Fendi, pe care n-am să-l port decât duminica, pentru a merge la cinema.

Diseară am patru dineuri: unul, la *Bains*, în folosul unei organizaţii de binefacere, este genul de sindrofie unde porţi o rochie de seară care costă trei salarii minime pe ţară şi unde te porţi ghiftui cu conştiinţa împăcată, pentru că te afli acolo şi pentru că, mulţumită prezenţei tale şi celor cinci sutare, cu care ţi-ai plătit biletul, vei salva treizeci de copii africani. La dineul ăsta, de la *Bains*, n-am să mă duc, e prea departe.

Sunt invitată, de asemenea, la ziua lui Sultan, care împlineşte douăzeci de ani. Sultan nu e nici cal, nici câine, e un amic din copilărie, pe care credeam că reuşisem să-l fac pierdut, însă el ţine morţiş să mă cheme în fiecare an la aniversările lui, unde ştiu dinainte că am să găsesc ultimele vlăstare ale tuturor spiţelor degenerate, pe care le evit de

când am terminat grădinița, boicotând ceaiurile dansante și strada Passy. O să mă fac că plouă.

A treia invitație, eterna petrecere dinaintea plecării în oraș, e acasă la Chris, pe Avenue Montaigne: comanzi la *Diep*, bei câteva pahare și tragi câteva linii, ca să te pui pe linia de plutire, înainte de a merge la crâșmă.

La al patrulea dineu nici măcar nu-mi trece prin minte să mă duc. E organizat de un producător de filme porno, care e în limbă după Victoria și vrea să ni-i prezinte pe actorii lui.

Nu-l citez decât pentru valoarea lui adițională: acolo sunt, cu adevărat, dorită.

Așa că, am patru dineuri, unul mai căcăcios decât altul, și nu știu ce să fac: am chef să merg la *Market*, noul loc al lui Jean-Georges, *dar* am chef și de niște sushi, însă *nu* la *Nobu*, și *vreau* să beau niște cocteiluri speciale cu votcă, care nu sunt servite decât la *Zo* și la *Bindi*, și - de ce nu? - un pui la *Coca*. Pe de altă parte, dacă aud cumva un chelner zicând „la moment", în loc de „imediat" și, dacă citesc pe vreun meniu expresia „doar o idee": „doar o idee de suc de morcovi la minut" sau „doar o idee de parmezan", sunt în stare să fac moarte de om.

Prin urmare, ar fi mai prudent să rămân acasă. Stând la îndoială, sun la Victoria, pe a doua linie.

— Alo! răcneşte ea, cu un puternic accent american.

— Sunt Hell. Ce faci?

— Hell, darling, tocmai îmi stabileam grupurile de apel şi pe tine te-am pus la Very VIP, ai o sonerie numai şi numai pentru tine şi...

— Vicky, iubita, eu am o problemă gravă şi tu mă aia la cap cu grupurile tale de apel, de care mi se fâlfâie ca de primii mei chiloţi La Perla: ce facem diseară?!?

— Mergem la Chris, să ne turnăm pileală de gât şi să tragem prafuri pe nas, pe urmă, mergem la *Cabaret*, să ne turnăm pileală pe gât şi să tragem prafuri pe nas, apoi, mergem la *Queen*, să...

— Refuz să merg la Chris.

— Cum, Hell, ai vreo problemă cu iubiţelul meu?

— Lasă caterinca, că doar pe iubiţelul tău eu ţi l-am prezentat. Ţin mult la Chris, dar nu vreau să dau ochii nici cu superfârtatul lui, Julian, new-yorkezul ăla suferind de mongolism, nici cu superfârtatul lui, Benji, care a fost ales cel mai bun client al anului 2001, de la balamucul Saint Anne, nici cu A, fostul meu

gagiu, nici cu B, fostul meu gagiu şi nici cu ăilalţi ciumeţi cu nasul plin de prafuri, cu care e înhăitat. În seara asta, am chef de conversaţie, ai prins mişcarea?

— Ei bine, eu am chef de regulat.

— Ai să te regulezi după aia.

— Stai puţin, Hell! Tu ştii prea bine, Chris nu e bun de regulat decât între nouă şi unşpe, după aia are atâtea prafuri la bord, încât nici nu i se mai scoală...

— Atunci, du-te fără mine.

Închid telefonul.

La ce bun? Bat prăvăliile şi crâşmele, am ţoale peste ţoale, care nu seamănă una cu alta, le port la sindrofii, unde se dansează, se bea şi nu se vorbeşte, de unde te întorci singur sau într-o tovărăşie proastă, şi unde toată lumea e terminată.

Viaţa mea este aidoma unei fâţâieli cu maşina, prin Paris, la patru dimineaţa, în timp ce te uiţi la străzile pustii şi asculţi cântece răsuflate care bocesc după nişte amoruri de căcat.

În maşina lui, Andrea asculta întotdeauna Iggy Pop, *Night clubbing*, şi INXS, *I need you tonight*, sau chiar Radiohead, în special *Creap* şi *High any dry*, îi adora pe String şi pe U2, dar se ferea de ei.

Eu l-am convertit la muzica de ambianță și i-am făcut cadou un BO[1] cu *Cruel Intention*, dar nu l-a ascultat niciodată.

Când Andrea era mic, taică-su a plecat de acasă și s-a instalat la *Ritz*... Într-o noapte, s-a sculat, a ieșit din casă pe ascuns, s-a dus pe jos până la *Ritz* și l-a adus pe taică-su înapoi. Avea opt ani.

Astăzi, are douăzeci și doi, și-a găsit o tâmpiță, o blondină fără nici un haz, care nu seamănă a nimic, o fată „de familie bună." Iar acum, tot Parisul îmi vorbește ca unei văduve. Când sunt salutată, parcă mi s-ar adresa condoleanțe.

S-a terminat.

Toată vacanța, mintea mi-a fost plecată cu sorcova. Saint Tropez, Ibiza, apoi Bali, împreună cu babacii. Prefăcându-mă că râd și că mă distrez, bând și regulând chiar pe plajă, chiar pe iaht. Decăzând... Prefer să uit tot ce am făcut în timpul vacanței ăsteia.

Acum două săptămâni, m-a sunat el. Nu ne mai văzuserăm de trei luni. Voia să afle noutăți despre mine. Ce noutăți?

Ne-am dat întâlnire în barul de la *Prince de Galles*, la miezul nopții, ca să fim siguri că nu dăm de nimeni cunoscut.

---

1. BO - *Best of* (engl.) - cel mai bun (dintre) (*n.tr.*).

M-am dus îmbrăcată toată în bej, m-am machiat ore în şir, ca să-mi maschez cearcănele şi mutra de muribundă, şi mi-am compus un zâmbet strălucitor.

Când am ajuns, era acolo, mereu acelaşi, în costum negru, cu aerul ăla, al lui, inaccesibil. Citea *La philosophie dans le boudoir*[1] şi nici nu se atinsese de votca cu apă tonică, din faţa lui.

Am făcut pe scârba; fumam ţigară de la ţigară, cu un aer absent, şi mă întorceam, scrutând barul. Doi saudieni au venit să mă salute.

Andrea mi-a vorbit despre vacanţa lui, de la Miami, şi despre procesul lui taică-su.

În barul ăsta calm, printre oamenii ăştia insipizi, eram două persoane insipide, care nu trăiseră nimic. Atunci, m-am ridicat, l-am înlănţuit de încheietura mâinii şi l-am tras afară, până la maşina lui.

— La mine.

Asta e tot ce i-am spus.

El a pus muzică, eu am apăsat pe stop şi am tăcut tot drumul, ascultând duduitul motorului, singurul care rupea tăcerea.

---

1. *La philosophie dans le boudoir* (*Filosofia în budoar*) – lucrare scrisă sub formă de dialog, ale cărei replici constituie lungi disertaţii erotico-didactice. Autorul său este Alphonse François Donatien, Marchiz de Sade (1740-1814) (*n.tr.*).

Abia dacă ne-am dezbrăcat şi ne-am tras-o. Atât de prost.

După aceea, mi-a explicat, plin de calm, ce simţea pentru tâmpita lui, toate sentimentele pe care „crezuse" că le are pentru mine, noroc că plecasem, fiindcă toată tărăşenia noastră fusese o greşeală, dar era mulţumit totuşi pentru că, în seara asta, spărsese gheaţa, în felul ăsta, pe viitor, puteam avea raporturi prieteneşti.

— Diane e femeia vieţii mele, Diane e cea care va fi mama copiilor mei.

Vrea să mă facă să urlu? Nici măcar, i se rupe de mine. Este atât de îndrăgostit de fleoarţa asta spălăcită, încât trebuie neapărat să vorbească despre ea cu cineva.

Dar n-are spor, în patul ăsta nu-s decât eu. Eu, care îmi înfig unghiile în palme până îmi dă sângele, ca să-mi înăbuş durerea ce mă inundă treptat, eu, osândită să ascult, chiar din gura bărbatului pe care îl iubesc, panegiricul rivalei mele, după ce mă tăvălisem cu el, într-o îmbrăţişare lipsită de vlagă.

Vocea lui, pe care o iubisem atât de mult, subliniază completa prăbuşire a speranţelor mele de pe urmă. Ar fi fost de ajuns un cuvânt, un gest de-al lui şi m-aş fi dat bătută, i-aş fi mărturisit totul, motivul fugii mele, dragostea mea neschimbată.

Simt o nemăsurată nevoie de a plânge. Mă stăpânesc. Poate doar ochii îmi strălucesc ceva mai mult, sclipirea lor este umedă, dar el n-o să bage de seamă. Mă căznesc. Rămân combativă. Îmi înlocuiesc durerea neputincioasă cu o dorinţă de răzbunare. Vreau să sufere aşa cum sufăr eu. Mă aşez pe marginea patului, îi mângâi părul, vocea mea răsună în mijlocul tăcerii, iar eu nu mi-o mai recunosc.

– Iubeşte-o pe fata asta, pramatie mare ce eşti, iubeşte-o, poate că ea o să te facă, în sfârşit, să iubeşti viaţa. Poate că, mulţumită ei, o să izbuteşti să-ţi laşi nasul în pace şi o să te laşi de regulat curve, poate că, voind s-o faci să te creadă în stare de ceva, o să te hotărăşti, în cele din urmă, să şi munceşti, poate că, atunci când ai să le-o prezinţi părinţilor, te vor considera din nou fiul lor. Taică-tu n-o să se mai gândească să te dezmoştenească, iar maică-ta n-o să mai plângă nopţi întregi – din pricină că servitoarea nu mai izbuteşte să şteargă urmele de cocaină de pe noptiera pe care nu o foloseşti decât pentru aşa ceva –, n-o să mai ia Prozac şi poate că se va lăsa chiar şi de băutură.

Totul va fi cum nu se poate mai bine, în cea mai bună dintre lumi. Te vei scula la ora la care obişnuieşti să te culci, vei merge la

şmotru în berlină şi vei asculta ştirile în ambuteiaje. Îţi vei aşeza curul de individ condiţionat într-un fotoliu de piele şi vei face pe berbantul cu secretara, care va scuipa în cafeaua ta, fiindcă e sătulă să şteargă de praf, în fiecare zi, rama pozei ce te înfăţişează împreună cu nevastă-ta, cu cei doi plozi sperioşi şi cu dulăul, în faţa ogeacului tău de la Saint Tropez. Vei citi jurnalele, vei avea opinii politice şi placă, vei vota pentru programul de micşorare a impozitului pe avere. Seara, îţi vei regăsi penaţii, fără ca măcar să-ţi dai seama de absurditatea vieţii pe care o duci, îţi vei pune un tricou Polo Golf, de culoare roz, vei cina cu matracuca ta, iar conversaţia va aluneca spre epidemia de adultere care bântuie printre amicii voştri, fără să-i spui că se întinde până la voi. Îţi vei fi pierdut tinereţea şi nici măcar nu vei fi conştient de asta. Vei sforăi lângă nevastă-ta, în pachebotul de patru metri, care îţi foloseşte ca pat, şi nici măcar n-o vei atinge, pentru că te va durea în cot de ea: vei prefera să mergi la bordel sau la curvele de pe Bulevardul Lannes. Vei lua locul părinţilor tăi. Vei fi un clişeu ambulant.

Nu... chiar crezi că vei sfârşi aşa?

Visezi, Andrea, ar fi prea uşor. Idealul burghez este chiar prea bun pentru tine, nici

măcar nu eşti capabil de el. Tu ratezi totul, Andrea, până şi prenumele îţi este ratat, e o caricatură. Ăsta eşti tu, caricatura unui ins amărât, care are totul şi nu este nimic.

Ai venit să mă baţi la cap, după şase luni. De ce oi fi plecat, după părerea ta? Pentru că nu ştiam cum să-ţi spun că, pentru mine, totul se terminase, n-aveam chef să te milogeşti de mine să rămân şi să rămân de milă. Am plecat, aşa a fost mai simplu. Şi cel mai rău e că nici măcar nu eşti capabil să fii statornic în sentimentele alea prăpădite, ale tale. Te-ai combinat cu putoarea ta după cât timp? O lună? Ai uitat de mesajele alea disperate, pline de „Întoarce-te", cu care îmi năpădeai robotul!!!!?

Şi, acum, eşti mulţumit, te zbengui, te dai mare înamorat, când, de fapt, te întinzi cu zece curve de periferie pe săptămână, în timp ce caraghioasa aia, a ta, te visează în cearşafurile ei Bambi! Eşti cu prafurile în nas de dimineaţa până seara, tu, care aveai totul sub control... Şi tu îmi faci mie pe gagiul echilibrat, care trăieşte o poveste formidabilă cu o fată încântătoare? Ştim noi prea bine că asta e o minciună strigătoare la cer. Tu, echilibrat? Haida-de, ai nişte chestii de tot râsul!

În afară de asta, ce mai e nou în viaţa ta prăpădită? Azi eşti mai deprimat decât ieri şi

mai puțin deprimat decât mâine. Dormi toată ziua și nu faci nimic toată noaptea. Te îndeși cu prafuri, gândindu-te că așa scapi de destinul tău de băiețel de bani-gata, plin de coșuri, care studiază cuminte la Înalta Scoală de Comerț și care nu pune piciorul în crâșme? Dar destinul tău nu era așa. Adevăratul tău destin, biet cretin, este ăsta, în care te bălăcești până-n gât, ăsta, care te ține prizonier: destinul tău de ratat!

Sărăcuțul Andrea, mititelul de el, care face pe deșteptul și crede că înfrânge fatalitatea conducând, cu două sute la oră, un Porschuleț de rahat! Această credință este de nestrămutat, iar el se scufundă tot mai mult, pe zi ce trece, în delirul său existențial. Numai că fatalitatea este mai iute decât un GT3, scumpi!

Numele lui, ce mai caraghioslâc! Andrea di Sanseverini, din aristocrația pe ducă, cu sângele viciat de căsătoriile dintre membrii aceleiași familii. Corupție de elită: mă-sa bețivă, tac-su play-boy, băiețelul degenerat; din toată grămada, doar Gabrielle o să scape teafără.

Altfel, Andrea are amici de toate sexele, Andrea are pasiuni: amicii lui sunt dealerii, și curvele, care îi dau - cu prețul unei substanțiale retribuții - tot ce îi trebuie ca să-și satisfacă pasiunile. Andrea are chiar și o drăguță, care

se numeşte Diane, este blondă şi încornorată. Ambiţia lui Andrea: să cumpere *Queen* şi să locuiască acolo. Situaţia financiară a lui Andrea: treizeci de mii de franci pe lună, pe care îi stoarce de la tac-su, ca să-şi cumpere prafuri (vezi mai sus). Dacă acesta din urmă va începe să dea semne că i s-a făcut lehamite de pacostea pe care a adus-o pe lume şi că intenţionează să nu-i mai sprijine traiul fără nici un Dumnezeu, tăindu-i subvenţiile, Andrea va prefera să-l sacrifice mai curând pe Laios, decât gustul lui pentru lux, şi îşi va trimite dealer-ul - care se mai îndeletniceşte şi cu unele treburi ocazionale - să-i ia viaţa celui care i-a dat-o pe a lui. Andrea va fi bogat, însă chinuit, Eriniile n-or să-l mai slăbească nici o clipă şi, până la urmă, o să se lase păgubaş, o să se umfle cu Lexomil, o să-şi zboare creierii cu puşca de vânătoare... Dar va zbârci, pentru că o zbârceşte întotdeauna, şi va sfârşi, ca o legumă, aberaţia asta care e viaţa lui, la Spitalul American, unde Diane îi va aduce ciocolată, înainte de a se călugări, intrând în rândul ursulinelor... Iacătă. O viaţă, un om, Dulce et Decorum[1], R.I.P.[2], noapte bună şi valea!

---

1. Citat din Horatius: *Dulce et decorum (est pro patria mori)* - Dulce şi de cinste (este a muri pentru patrie) (*n.tr.*).
2. R.I.P. (*Requiescat in pace*) - Odihneasca-se in pace (*n.tr.*).

El nici n-a clipit. S-a ridicat şi m-a lăsat. Fiecare cuvânt care îmi scăpa de pe buze era o lovitură de pumnal care îmi sfâşia inima; când a plecat, nu mai aveam nici o picătură de sânge.

A doua zi, se ducea cu avionul în Maldive. Cu putoarea lui. S-au întors joia trecută, după zece zile de amor şi de soare. Şi, pentru mine, zece zile petrecute între patru pereţi, zece zile de deprimare abjectă, de moarte.

Micile tale atacuri meschine sunt fără noimă... eşti ca un ţânc care s-a lovit şi care încearcă să-şi îmbrâncească prietenii în nisip, ca să se lovească şi ei...

Sâmbătă seară se fac două săptămâni de când n-am mai ieşit, mi-e teamă să înfrunt lumea fără să-l am alături de mine. Ştiu că n-am să-l întâlnesc împreună cu ea; ea nu iese, „nu dă bine". Nu, iese singur şi o înşală cu curve. Aia nu ştie că pe mine mă înşală cu ea.

Nici în seara asta n-am să ies. Mi-e teamă de privirea lui indiferentă. Aerisesc apartamentul, un val de aer proaspăt goneşte fumul din salon, dar nu şi gândurile mele negre.

Chloé este în spital, după o supradoză. Tatăl Cassandrei e căutat de poliţie, pentru trafic

de arme, şi a fugit în toiul nopţii, cu avionul lui. Cassandre a rămas. Îşi câştigă pâinea, făcând pe chelneriţa la *Costes*, şi existenţa ei de rahat, făcând pe curva la *Fatien*; după ultimele zvonuri, şi-o trage, pe faţă, cu babacul lui Sibylle. De altfel, Sibylle a încercat să se sinucidă: asta, plus faptul că Vittorrio s-a făcut căruţă cu milioanele ei, moştenite de la maică-sa, a fost mai mult decât putea suporta.

N-am să izbutesc să dorm.

Dau drumul combinei muzicale...

Cu vremea... toate trec, se duc departe...
Figuri şi voci uitate-s, ca şi moarte,
La ce bun să mai iscodeşti în zare,
Când inima, în piept, nu-ţi mai tresare...
N-ai ce să faci, aşa stă scris în carte...
Cu vremea... toate trec, se duc departe...
Şi cel iubit de tine în neştire,
Pe care îl ghiceai dintr-o privire,
Printre cuvinte, rânduri şi pe sub suliman
De jurăminte false, ce nu făceau un ban...
Cu vremea... totul trece, se risipeşte-n van...

Îmi amintesc de *Calvados*, când ceea ce era mai bun avea să vină... Îmi amintesc de privirea lui şi de chipurile muzicanţilor. Îmi amintesc de fuga mea.

Ceva face explozie în mine, mă ridic, agăţându-mă de cearşafuri şi urlu cuvintele, vocea mi se gâtuie... Este vina mea. Am vrut să terminăm sub pretextul că ne distrugeam reciproc, am fost făuritoarea propriului nostru eşec, am uneltit propria noastră nenorocire.

S-a terminat.

El s-a combinat cu o amărăşteancă, eu stau în casă, ca tâmpita, într-o sâmbătă seara. N-am nici măcar chef să ies, nu mă interesează, n-am chef să văd pe nimeni, doar pe el. Îmi lipseşte.

La urma urmei, ce mă împiedică să mă duc şi să-i destăinuiesc tot adevărul? Să-i mărturisesc de ce am plecat. Să-i povestesc că, ultima oară, i-am spus toate mizeriile alea pentru că eram nefericită, geloasă, la capătul puterilor, că fiecare cuvânt, care are valoare pentru el, are valoare şi pentru mine şi că trebuie să ne ratăm vieţile împreună.

Te iubesc, cuvinte care nu înseamnă nimic, care înseamnă totul, nu i le-am spus niciodată.

Şi atâta pagubă, dacă îmi răspunde, cu răceală, să mă duc dracului. Măcar o să ştiu cum stau.

Îmi arunc pe mine hainele cumpărate în după-amiaza asta. Plus un cordon pe care mi

l-a dăruit el. Părul mi-e umed şi începe să se încreţească, dar nu e momentul să-mi fac un brushing. Golesc conţinutul genţii Vuitton în noua mea geantă Dior şi plec în goană. Mă privesc, o clipă, în oglinda mare, de la intrare... Când mă voi privi din nou, în oglinda asta, în curând, la întoarcere, voi şti.

Dau năvală spre staţia de taxi, n-am chef să-mi mai mănânc ficaţii acasă, aşteptând şapte minute. Alerg pe stradă, tocurile de metal îmi ţăcăne pe asfalt.

Este douăsprezece şi jumătate noaptea, trebuie să fie încă acasă; întotdeauna îşi trimite amicii să facă munca de jos: să rezerve o masă, la miezul nopţii, după care se înfiinţează şi el, la ora două, când este plin peste tot.

— Avenue Foch, în dreptul lui Etoile.

Holul lui, liftul lui, palierul lui, uşa lui... Ispăşirea, iertarea, capătul tunelului... Apăs pe sonerie, plină de frenezie, dar uşa nu se deschide. Nu e nimeni. Însufleţirea mi se stinge brusc. Încă o dată, sunt jalnică, eu, cu valurile amorului meu devastator, care se sparg de o uşă închisă.

El nu e acasă, trebuie să fi ieşit la cină. În starea asta, nu pot bântui prin toate restaurantele din Paris. Mă duc să-l aştept la *Nouveau Cabaret.*

O iau pe jos, pe Champs. Merg iute, aproape că alerg pe tocurile mele prea înalte. O iau prin fața tuturora din stația de taxi. Pornim spre Concorde, drumul pe Rue du Faubourg nu se mai termină, mașina lui nu e în fața Hotelului *Costes*. Îmi aprind țigări pe care le arunc imediat. În fine, ajung la Palais Royal. Cobor din taxi. Examinez tăblițele de înmatriculare ale mașinilor parcate: niște Porsche puse alandala, două Ferrari, între care văd iar acel Maranello cu număr elvețian, și un Modena Spyder albastru, cu număr nemțesc. Să ne uităm puțin la acele Porsche negre... 750NLY75. E aici. Intru în vizuină.

Capitolul 11

Mă numesc Andrea şi locuiesc în arondismentul al XVI-lea.

Sunt aproape fericit.

S-ar părea că am totul: sunt Tânăr, Frumos, Bogat; pesemne că populaţii întregi visează să fie în locul meu.

Cu o mică precizare.

Sunt Tânăr, Frumos, Bogat şi lucid.

Ăsta e detaliul care dă totul cu cracii-n sus.

Viaţa mea nu e decât lux[1], calm şi voluptate, am un apartament de şase milioane, o

1. Aluzie la poezia lui Baudelaire, *L'Invitation au voyage*: „Là, tout n'est qu'ordre et beauté / Luxe, calme et volupté" (*n.tr.*).

maşină de vis (în sfârşit, maşina visurilor voastre) şi mai multe ţoale decât Madonna, am tablouri pictate de maeştri, două mii de CD-uri şi un Am Ex Platinium, fac sport la *Ritz*, nu iau niciodată cina acasă. Am douăzeci şi doi de ani.

Stau pe Avenue Foch, într-un spaţiu de două sute de metri pătraţi, cu parchet, mulúri, şemineuri şi o foarte frumoasă privelişte; pe pereţi, am tablourile maeştrilor susmenţionaţi, plus un desen de Warhol, pe care l-am cumpărat eu însumi la o licitaţie, şi câteva picturi geniale ale unor artişti blestemaţi; din tavan, atârnă candelabre de cristal, singurele care au scăpat din palatul toscan care îmi adăpostise familia vreme de patru sute de ani.

Am dărâmat câţiva pereţi, ca să pot obţine o încăpere imensă, unde sunt aşezate ici-colo, de parcă ar fi fost abandonate, un pian cu coadă, o sufragerie Knoll, un televizor Bang şi Olufsen, canapele, fotolii, mese joase de la Conran şi scrumiere de la Colette. În cealaltă încăpere: un pat king size, oglinzi murale, o fotografie a New York-ului pe timp de noapte şi un jacuzzi numai în sticlă.

Mă deplasez într-un Porsche GT3, cu numărul de înmatriculare 750NLY75, îmi fac

încălțăminte de comandă la Berluti, port numai jeanși făcuți de creatori cunoscuți sau costume de douăzeci și cinci de mii, iarnă-vară nu ies din casă fără ochelarii mei Ray-Ban din anii șaptezeci, am părul mereu zburlit. Sunt un artist, iar operă îmi sunt Eu însumi.

Persoana, apartamentul, mașina, modul de viață, atitudinea, tot ceea ce îmi este propriu, este excepțional, căci nu fac nimic ca ceilalți sau, dacă da, o fac mai bine.

Mă scol în fiecare zi la amiază, îmi iau Porsche-le și mă duc să iau masa în toate acele locuri de care voi nici nu aveți habar, apoi mă duc să înot la *Ritz*, umblu prin magazine ori pe la licitații sau trec pe la biroul tatei, după care mă întorc acasă, citesc o cărțulie sau mă uit la un film; și ies din nou.

Ies în fiecare seară, asta e unica mea slăbiciune. Nu am stare, îmi ard călcâiele să plec seară de seară de acasă, e o chestie care durează de opt ani. Debutul mi l-am făcut, ca toată lumea, la *Planches*, care mi-a lăsat o amintire duioasă, căci acolo mi-am înnoit primele costume Dolce&Gabanna. Aveam paisprezece ani când am descoperit ceea ce credeam eu că sunt faimoasele nopți pariziene: Gilbert Montagné iar și iar, crema Parisului în cămăși

Ralph Lauren, whisky-ul şi virtuţile lui primejdioase, Clubul Copiilor Răzgâiaţi, supersindrofiile cu temă, de genul „cu - lădrăgit - fără lădrăgit - în - timpul - concursului - de - cravate - sub - viscol - open - bar - distribuţie - de - caschete - Jack - Daniels - şi - de - taie - vânt - Cutty - Sark" , pe scurt, liru-liru, crocodilu'! Înalt de o şchioapă, ţinând în colţul gurii un trabuc gros luat de la tata, mă credeam Tony Montana, când strângeam banii cu care urma să plătesc sticla. Lădrăgeam pisicuţe adorabile şi timide, de familie bună - da, pe atunci, ca să spui a săruta, a vrăji, a lua la mozolit, a agăţa, ziceai a lădrăgi, anagrama lui a drăgăli, neologism care - culmea! - se mai şi conjugă; aşadar lădrăgeam liote de Macha (Marie-Charlotte), Anne-Cé (Anne-Cécile), Priss (Priscilla) mititele, nişte gâsculiţe toante care, după zece minute de vrăjeală, veneau să mi-o sugă în privata mixtă şi pe urmă jeleau cu lacrimi cât pumnul fiindcă nu voiam să mai ştiu de ele, care se îndrăgostiseră de mine.

Apoi, mi s-a făcut lehamite de carnea fragedă şi mai ales lehamite de patronul lui *Planches*, care voia să-mi graveze numele pe o plăcuţă aurie şi s-o agaţe la intrare, pe panoul unde erau trecuţi cei mai buni clienţi ai localului, toate astea din pricina particulei mele

nobiliare. Mi-am zis că o locantă condusă de un nebun nu putea fi una de vază, aşa că mi-am luat la revedere.

De altfel, şi eu şi prietenii mei crescuserăm. Ajunseserăm chiar la vârsta majoratului. Nu mai avea nici un chichirez să ne pierdem timpul într-o bombă care se golea la jumătatea lui iunie, pentru că onorata clientelă îşi dădea bacul.

Deveniserăm prea bătrâni. Trebuie să recunoaştem că acel loc, în care fiecare se simţise ca peştele în apă, ni se părea, de acum, cu totul lipsit de interes... Acvariul se golise, iar noi am plecat să îngroşăm rândurile clienţilor din adevăratele localuri, în care ne simţeam mari. Mari? De fapt, acolo eram priviţi ca nişte jivine bizare. Vârsta noastră fragedă uimea, aroganţa şi mai şi, dar banii deschid toate uşile, aşa că, în prezent, strivim fauna demi-mondenă din aceste bombe chipurile selecte. În ele vezi de toate, un adevărat remake după *Comedia umană*: birocraţi middle class, care locuiesc în patruzeci de metri pătraţi şi care chefuiesc, spânzurându-şi salariul pe sticlele de băutură, secretare şi cosmeticiene deghizate, pândind protipendada, mahalagii vindicativi, scoşi din mocirlă cu nepreţuitul sprijin al unor hituri abjecte din rap-ul francez, nişte

făcături, care împut undele, ajunse discuri de aur, că te şi întrebi dacă nu visezi, (mii de mulţumiri, Barclay şi Poligram!). Pentru ei, asta înseamnă o promovare pe scara socială; pentru noi, o degradare. Lăfăindu-ne cu voluptate pe banchetele noastre VIP şi fălindu-ne cu numele sonore ale familiilor noastre pline de bani, suntem acei 0,01% dintre aleşi - care le fac să saliveze pe gospodinele sub cincizeci de ani, ce se zgâiesc la *Capital*, duminică seara -, îi măsurăm pe toţi cu privirea şi plesnim de trufie, votca şi ifosele ni se urcă la cap, suntem stăpânii lumii: o adevărată reclamă Sprite.

Suntem un număr infim, pierduţi în masă, dar noi ne simţim mulţi, căci n-avem habar de ce se petrece dincolo de noi; la ora la care voi vă treziţi ca să mergeţi la şmotru, noi ne culcăm, beţi şi fericiţi că am fituit într-o noapte o sumă egală cu cheltuielile voastre pentru hrana pe o săptămână, ba chiar egală cu chiria, dacă nu chiar cu tot salariul vostru. Şi, ceea ce este mai rău, e că ni se pare normal şi că vom face la fel şi mâine şi poimâine şi în fiecare zi, până când ne vom plictisi.

Chestia asta vă exasperează? Cu atât mai bine, de-aia o şi facem.

Sunt o pramatie, o pramatie mare şi împuţită, care face ceva pe toţi şi pe toate, din înaltul celor douăzeci şi doi de ani şi al milioanelor lui. Scopul meu? Să-i oftic pe toţi, cu voi la un loc.

Pentru că, a oftica lumea e soluţia, panaceul care combate plictiseala: să-i enervezi, să-i oftici, să-i exasperezi pe ipocriţi, pe declasaţi, pe intoleranţi, pe înfumuraţii plini de ifose, pe vecini, pe burghezi, pe cărpănoşi, pe mitomani, pe mediocrii incurabili, pe cei care îşi cumpără maşini barosane pe credit, pe cei ce discută despre politică, pe cei care le tratează de putori pe fetele care nu s-au tăvălit cu ei, pe cei care se pun pe criticat cărţile pe care nu le-au citit, pe cei care îşi trag spuza pe turtă, pe cei ce aruncă bancnote în mutra chelnerilor, pe cei care nu-i au la inimă pe gabori, precum şi pe alţii, mai răi, pe care îi las deoparte.

Pentru a-mi exercita arta, am la dispoziţie două arme infailibile: prima este superioritatea mea fizică, intelectuală, financiară şi socială de netăgăduit, cu care îmi zdrobesc, din capul locului, adversarul şi care mă face invulnerabil faţă de orice atac, iar a doua este faptul că mi se rupe de toate şi că n-am nici o ruşine.

Vi se pare o chestie puerilă? Am eu motivele mele pentru care spun toate astea.

Oftic lumea pentru că o urăsc.

O urăsc pentru că nu este ceea ce voiam eu să fie. Sunt un idealist, iubesc vechile valori: curajul, abnegația, onoarea. Viața mea este o căutare care și-a pierdut obiectul, strămoșii mei au fost eroi, eu nu sunt decât un fecior de bani-gata. Rebel without a cause[1], o să crăp într-un accident de Porsche sau după o supradoză, în timp ce eu aș vrea să mor în luptă.

Și cu ce să mă lupt într-o lume în care Reușita Socială este Dumnezeu și în care salvatori nu mai vezi decât la cinema?!

Zadarnic caut o scânteie de poezie, pe fiecare chip, și entuziasm, idealuri, dacă nu chiar idei, într-un discurs; oamenii trec mai departe, păşesc grăbiți, prost îmbrăcați, cu ochii stinși din pricina grijilor.

Și nu pot face nimic pentru ei. Nu pot face nimic pentru niméni.

Am înnebunit toate fetele din Paris, trei sferturi dintre ele pentru că nici măcar nu le-am aruncat o privire, iar celelalte – cele care mi-au

1. *Rebel without a cause* (engl.) – *Rebel fără cauză*, titlul unui film al cărui erou era interpretat de James Dean (*n.tr.*).

atras atenția, spre marea lor nenorocire – pentru că erau frumoase sau insolente sau așa-zis inaccesibile.

Fetele din arondismentul al XVI-lea, poartă mantouri de blană și ceasuri Cartier, plâng pentru orice moft și simulează orgasmul. Ele ies în lume la paisprezece ani, trag prafuri pe nas la cincisprezece, fac muie la șaisprezece. La șaptesprezece se lasă dezvirginate de fiul lui cutărescu și suferă prima lor intervenție de chirurgie estetică (nas, lipoabsorbție, sâni). Au complexul Electrei și un ego supradimensionat, ascultă o muzică de rahat, își cumpără toate aceleași genți și își detestă părinții. Au învățat să citească din *Voici*, nu se amestecă câtuși de puțin cu plebea, își foarfecă amicele cât e ziua de lungă și n-au niciodată idei.

Cu excepția propriei persoane și a cățelului yorkshire, ele nu iubesc decât lovelele.

Privirile lor transparente, care ar străpunge până și pereții, îți analizează pantofii, ceasul, îți dibuiesc eticheta de pe costum, în timp ce te mângâie pe piept, trag discret cu ochiul la culoarea cărții tale de credit și la grosimea buzunarului, la modelul Porsche-lui, la locul ocupat de masa ta, în local, la ceea ce bei, la

ceea ce mănânci, la bacşişul pe care i-l laşi omului de la parcare, îţi cunosc numele, ştiu ce face taică-tu, cât câştigă şi cât îţi dă ţie...

Toate sunt nişte curve. Cu atât mai bine pentru mine.

Eu sunt marea partidă, gagiul cel mai frumos şi cel mai proaspăt din Paris, la care visează toate tâmpitele astea mici şi pe care n-a pus şi nu va pune mâna nimeni, niciodată.

Aş putea să le regulez pe toate. Nu mă încântă. Ceea ce mă încântă e să mă joc cu nervii lor, să le chinui, să le fac să-şi iasă din minţi.

Am făcut din asta o artă (încă una). Mai rău e că, după toată povestea, mai vor, mă hărţuiesc cu telefoanele, milogindu-se să ne întâlnim la o cafea, la un pahar, pentru că *trebuie* să-mi vorbească, îmi fac crize de isterie în public, povestesc în dreapta şi în stânga că sunt îndrăgostite de mine şi că nu înţeleg *de ce* mă port aşa.

Cea mai nostimă chestie e că, până la urmă, îşi închipuie că nu le-am regulat din pricină că le *respect* prea mult.

Eu nu regulez decât curve de profesie, îmi place treaba bine făcută.

Nu regulam decât curve de profesie, până când am întâlnit-o pe ea...

Stau în salonul meu, cu faţa spre întunericul nopţii şi contemplu oraşul, care începe să-şi aprindă luminile. Beau o votcă tonic şi mă gândesc la Hell.

Auzisem multe despre Hell şi în termeni atât de contradictorii, încât mă intrigase; ba mi se spunea că era idioată, de o tâmpenie stupefiantă, ba venea careva şi îmi ridica în slăvi inteligenţa ei sclipitoare, ba umbla vorba că fusese deseori internată în clinici de psihiatrie – lucru despre care am aflat mai târziu că este fals –, ba mi se povestea despre izbucnirile ei, despre discursurile ei provocatoare, despre ţâfna ei de temut. Însă toate lumea cădea de acord în două privinţe: era frumoasă şi era nebună.

Am întâlnit-o în timp ce umblam prin magazine. Ea hohotea de plâns, în faţă, la *Baby Dior*, n-am aflat niciodată din ce pricină. Era îmbrăcată toată în negru, de o frumuseţe debordând de sensibilitate; privirea ei m-a urmărit două luni, dar n-am făcut nimic ca s-o întâlnesc. Nu voiam să ispitesc hazardul. Ne-am reîntâlnit într-o duminică, la miezul nopţii, am dus-o la *Calvados*, să luăm cina, şi a cântat un cântec de-al lui Ferré, despre iubirile moarte, privindu-mă în ochi, de parcă ar fi citit în ei.

Din acel moment, s-a zis cu mine, m-a prins în laț. Dependența de altcineva, slăbiciunea, patima erau lucrurile de care mă temeam cel mai rău.

Mi-am petrecut viața atrăgându-mi aversiunea celorlalți, ca să nu mă pomenesc în situația de a nu fi iubit atunci când o ceream. Făcându-mă urât cu bună știință, dețineam controlul, eram urât pentru că *eu* făceam să fie așa.

Hell îmi venise de hac și n-o făcuse dinadins. Tot ceea ce voia era să fugă de mine, și din aceleași motive: îi era teamă de mine, așa cum și mie îmi era teamă de ea. Dar, de acum, era prea târziu.

Am aruncat în luptă toată artileria grea: avion, vapor, cazinou, Milano, Deauville, Monaco; nu atât pentru a-i lua ochii, cât pentru a o scoate din Paris, unde proasta mea reputație – pe care n-am blestemat-o niciodată atâta ca în acel moment – era omniprezentă, și pentru a-i dovedi că nu-i întind o cursă.

În cele din urmă, a cedat. Oare cât timp am stat, în seara aia, să ne mozolim în grădina Carrousel? Timp de șase luni, a fost perfect, eram fericit, n-am nimic de spus despre perioada aia, amintirile simple, care mi-au rămas de atunci, mă dor. Doar ea și cu mine. Atâta

tot. Pe urmă, într-o seară, am ieşit şi demonul ei a înhăţat-o din nou; din acel moment, totul s-a răsturnat, am început să ne facem veacul prin locuri deocheate, care o atrăgeau şi totodată o îndurerau, de unde ieşea satisfăcută, însă rănită de moarte. Voia să se mânjească, simţea nevoia asta, dar, pe de altă parte, o dădea gata. Lua tot mai multe porcării; m-am apucat şi eu, ca să nu mă îndepărtez de ea, dar şi fiindcă aveam nevoie de ele ca să pot face faţă băuturii pe care o turnam în noi şi locurilor prin care umblam. Mă distrugeam încetul cu încetul, dar n-aş fi lăsat-o niciodată. O iubeam.

Şi, apoi, ea a plecat.

Şase luni de fericire... căderea lentă... Şi, într-o zi, descoperi că joci de unul singur. Celălalt îşi retrage bilele, îşi ia înapoi cărţile, iar tu rămâi acolo, ca tâmpitul, în faţa partidei întrerupte... Aşteptând. Pentru că nu poţi face decât atât: să aştepţi. Dacă n-ai mai aştepta, ar însemna că totul s-a terminat.

Aştepţi zadarnic ca ea să-ţi arunce din nou zarurile, crezi că ţi-a mai rămas vreun atu pe care încă nu l-ai pus pe masă şi care va schimba cursul partidei.

Dar ai pierdut.

Eu am pierdut.

Nu, eu *sunt* pierdut.

O iubesc... Mereu, întotdeauna. O iubesc de-mi vine să crăp. O iubesc adormită sau deprimată, o iubesc chiar şi „prăfuită", abrutizată, degradată. Nu ştiu cum de reuşea să rămână atât de pură în situaţiile cele mai degradante, astfel încât să-mi vină să îngenunchez în faţa ei.

Patru luni de când s-a terminat. Nu am cuvinte.

De atunci, ies în fiecare seară, nu mai controlez nimic, mă destrăbălez ca niciodată, nu mai ştiu nici ce fac. Mi-am găsit o tâmpiţică, o blondină, detest blondele, asta e cuminte, ştearsă, cu o feţişoară delicată, de şoricel; antiteza ei. O regulez o dată pe lună; abia dacă ştiu cum o cheamă.

Diane. Fără nici o importanţă.

Mă afişez cu ea, o acopăr cu cadouri care costă sume exorbitante, toată lumea zice că am înnebunit.

Pe lângă asta, n-am adus acasă de când sunt atâtea putori; le regulez fără cauciuc, le ejaculez în mutră şi le dau pe uşă afară.

Acum o lună, am sunat-o pe Hell. Nu mai puteam. Am pretextat că mă întorsesem din vacanţă şi voiam să ştiu ce mai face, banalităţi...

Ea a venit strălucind de frumuseţe şi de indiferenţă, abia dacă asculta ce-i spuneam, nu

făcea decât să-i observe pe ceilalţi, apoi, fără să înţeleg ce-o apucase, m-a tras afară, până la maşina mea, şi ne-am dus la ea acasă. O clipă, am crezut că o să-mi plesnească inima, că ieşeam dintr-un coşmar, că eram acolo şi nu aveam să mai plec niciodată. Dar era ceva în ea care nu mergea, aveam impresia că nu mai era aceeaşi, că voia să-mi facă rău.

Am regulat-o. Cu toate că aş fi vrut să-i strig că o iubesc, am lăsat-o să creadă că nu făceam altceva decât să-mi deşert ouăle. Apoi, i-am explicat că eram îndrăgostit de Diane ca un nebun, că ea era iubirea vieţii mele, viitoarea mamă a copiilor mei şi alte tâmpenii de acelaşi soi, care au lasat-o absolut rece.

Voiam ca toate astea s-o râcâie, să văd cum îi strălucesc nenorocitele alea de lacrimi în ochi, s-o văd că ţipă, zbiară, face o criză. Ea s-a ridicat, calmă, a început să mă mângâie pe cap şi mi-a demonstrat - de parcă mi-ar fi spus că unu şi cu unu fac doi - ce fiinţă de nimic sunt.

Iar eu am lăsat-o.

Vidul nu poate fi descris. Doar efectele lui. Încercarea de a mă agăţa de porcăria mea de viaţă. Neputinţa. Nostalgia trecutului. Pornirea de-a o lua iar de la capăt, de a evita greşelile, care greşeli? Hărăzit vidului? Menire.

Destin. Şi toate tâmpeniile astea. Greutatea de a face până şi cel mai mic gest. Ochii pironiţi în pământ. Indiferenţa faţă de toate. Ura faţă de obiecte. Încercarea de a-mi abate gândurile, o carte luată în mână, un film urmărit, o amânare de o oră-două, apoi cufundarea în acelaşi abis. Preumblări prin Paris, preumblări fără ţintă. Faţadele neclintite, care ascund atâtea amoruri ieftine, existenţele colcăitoare care mă dezgustă. Noi... Undeva, cineva trăieşte fără mine.

Vidul din acest moment şi toate zilele de vid, care mă aşteaptă, şi nimic n-are importanţă, şi de ce, de ce, de ce? De ce nu mai iubeşti nimic, atunci când nu mai eşti iubit?

Somnul, cu dorinţa de-a nu mă mai trezi sau de a mă trezi cu ea lângă mine.

Hohotele mele de plâns, pe Avenue Georges Mandel, între uşa ei şi maşina mea, câţiva paşi; şi această ultimă noapte... care a intrat deja în trecut. Revederea ei. Încă şi mai frumoasă, oare din pricină că totul s-a terminat?

Ura pentru locuri; această cameră a plăcerii, devenită duşmănoasă, nelocuită. Dorinţa de a pleca. Pentru că trebuie, cu adevărat, să plec. Chiar dacă n-am chef. Să plec pentru că trebuie. Pentru că nu mai pot suporta patul ăsta, care nu-mi mai aparţine, pe Hell, care nu-mi

mai aparține. Speranța cotropitoare, persistentă, ascunsă într-un colț al inimii, și pe care încerc s-o înăbuș, fără a izbuti, pe care o urăsc, care se stinge, apoi, de la sine, speranță până în ultima secundă, până la despărțire, până la ascensor.

Ușa de care trec. Strada. Și, apoi, nimic.

Vidul.

Îmi pun paharul gol pe măsuță. Privesc la turnul Eiffel, care și-a stins luminile. Aud soneria, n-am chef să deschid. Este douăsprezece și jumătate noaptea, nu mă schimb, am întâlnire, peste zece minute, la *Nouveau Cabaret.*

Cobor în parcare, îmi iau mașina și zbor până la crâșmă.

E deja plină ochi, traversez mulțimea și dau de ceilalți, mă așez, îmi torn un pahar, în mijlocul acestei îmbulzeli, a acestei omeniri claie paste grămadă, a acestei promiscuități a corpurilor. Cu excepția autoflagelării, niciodată nu și-a mai aplicat omul un alt supliciu cu atâta bunăvoință și mă întreb de ce simte nevoia asta nestăvilită de a urca zorit, în mașină, și de a se duce cu inima ușoară într-un subsol, unde se calcă în picioare cu ceilalți, șase ore în șir, sub o lumină orbitoare sau într-o obscuritate menită să ascundă mizeria, năucit de bubuitul de nesuportat al așa-zisei muzici,

numai bună ca zgomot de fond pentru degustătorii de amfetamină, cu creierii harcea-parcea. Codul social al locului: să plăteşti o sticlă de alcool de douăzeci-douăzeci şi cinci de ori mai scumpă, în bombele astea, decât la băcanul din colţ, să pui sticla pe o masă mare cât o batistuţă fantaisie, masă pe care stau paharele, fiecărui pahar corespunzându-i câte un taburet, iar fiecărui taburet câte un gagiu plin de lehamite, care se aghesmuişte cu ce este în sticlă.

Pe această planetă, spaţiul vital al indivizilor este definit de o sticlă. Bine.

Ar trebui să-i vedeţi cum îşi arată colţii, atunci când se aventurează careva la masa lor, fără să fi fost invitat. Când te atingi de sticlă, sar să te muşte. La preţul de 1200 de franci, din 75 de centilitri de votcă, lungită cu suc de portocale sau cu Schweppes, ies vreo douăzeci de pahare, asta face 60 de franci paharul, care are vreo zece sorbituri, ceea ce înseamnă că o sorbitură face 6 franci... Nu prea ai de ce să te băşici chiar aşa, dar, ce vreţi?

Aici, regulile se schimbă după dorinţă, cu condiţia s-o respecţi pe cea care are putere de lege: să scoţi banul. Să scoţi banul ca să intri, să scoţi banul ca să te aşezi, să scoţi banul ca să bei, să scoţi banul ca să regulezi, să scoţi

banul ca să te pişi! Vezi bine că da! Eşti obligat! Nimic nu e mai rău decât privirea dispreţuitoare pe care ţi-o aruncă Tanti Pipi, când treci prin faţa talerului ei, fără să-l faci să zornăie cu ceva mărunţiş. Dar nu încercaţi s-o fentaţi cu nişte centime, fiindcă monedele astea sunt mai uşoare şi, prin urmare, scot un sunet mai ascuţit. Iar Tanti Pipi, care, în douăzeci de ani de carieră, a avut timp să clasifice toate valutele existente şi clinchetul ce le corespunde, o să încrunte din sprâncene şi o să dea fuga să înşire prin toată crâşma fel şi fel de poveşti scârboase pe seama ta. Ba, mai rău, în timp ce tu te pregăteşti, liniştit, să tragi o linie de pe capacul căcăstorii, o să se ducă după gorila de la intrare, să-i spună că vezi doamne a dibuit ea, după cum îţi ţii picioarele, că n-ai face lucrul pe care se presupune că-l faci.

Aşadar, nimic nu este gratis, totul se plăteşte. Blonda înaltă, care îţi zâmbeşte pe după umărul gagiului ei, nu-ţi adresează, cu adevărat, ţie acel surâs sclipitor, ci gâtului aurit al sticlei magnum[1] de şampanie Cristal, ce iese din frapiera cu gheaţă pusă în faţa ta. Iar acel bărbat, cu umărul atât de încrezător, nu este gagiul, este peştele ei. Totuşi, o găseşti frumoasă,

1. *Magnum* – sticlă de doi litri (*n.tr.*)

eşti fermecat, te simţi în al şaptelea cer! (Ai băut niţeluş). E acolo, e blondă, îţi zâmbeşte. Îi faci şi tu o mică strâmbătură amabilă şi îi întinzi o cupă. Pe undeva, în străfundul tău, speri că n-o s-o accepte şi că ai să poţi visa la casa albă, gen Vila Montmorency - plină de copii zgomotoşi, cu dulăul-ce-năpârleşte asortat - pe care o vei avea împreună cu ea. Dar, pe altundeva, speri şi mai mult că va accepta, bătând din gene, şi că toate se vor aranja astfel încât s-o duci la tine acasă şi să i-o tragi. Ea îţi acceptă cupa - în timp ce gagiul/peştele se omoară cu mondenităţile - apoi se aşază la masa ta, iar restul nu mai depinde decât de tine.

Bomba asta e lumea, într-o ipostază redusă. În tot ceea ce are ea mai murdar şi mai josnic, bazat pe negustoria curului şi pe bani. Stau pe un taburet şi, în faţa ochilor mei, nu văd decât cururi. Cururi de târfe - ăsta le e paşaportul, trebuie să şi-l arate! - şi cururi mari, de plătitori de sticle. Cu portofelul doldora, care apare, ca o pretuberanţă, în buzunarul drept. Curul, banul, banul, curul. Îmi vine să borăsc, nu alta!

Clientelismul este mereu de actualitate. Patricienii de astăzi îşi trambalează clienţii în Porsche, îi ospătează la *Diep* şi la *Barfly*,

botezându-i cu drăgălaşul nume de „linge-blide". Ăştia sunt o liotă: manechine de doi bani, indivizi deocheați, de pe la periferie, puțoi fără parale... Drojdia unei faune nocturne, care, şi aşa, e departe de a fi glorioasă. Josnică simbioză: în schimbul unui mod de viață pe care nu l-ar putea obține prin propriile puteri, un linge-blide, secundat de o haită formată din alți indivizi, masculi şi femele, de acelaşi soi ca şi el, se ține scai de omul bogat, urât şi insuportabil, satisfăcându-i gustul pentru dominație - pe care lipsa de carismă a acestuia îl împiedică să şi-l exercite asupra semenilor săi - şi îi rabdă bruftuluielile de seara până dimineața, altfel, adio vaci, viței, purcei şi pui...

Un linge-blide este uşor de recunoscut datorită faptului că nu stă niciodată jos, este îmbrăcat întotdeauna impecabil, dar, dacă îl vezi după o săptămână, are aceleaşi haine. Îi cunoaşte pe toți cei din crâşmă (căci e bine să nu-ți pui toate ouăle în aceleaşi coş), le cunoaşte pe toate curvele (doar practică aceeaşi meserie), pute de trăsneşte a mocirlă (locul din care a ieşit)... Dealer interimar, codoş confirmat, organizator de dineuri de pupeze şi de „aftere" de curve, nu e de ajuns să facă act de prezență; dacă e şi el de folos cumva, pică

numai bine. Ar trebui să-l vezi cum surfează pe valul de bani, încercând să prindă şi el câţiva stropi. Pfui! După ce măsoară, plin de ifose, toată crâşma, din separeul în care stă, un linge-blide se întoarce în odaia lui de servitoare prăpădită, unde se culcă şi încearcă să adoarmă numărând crăpăturile din tavan. Fără să izbutească, din cauza lichidelor pe care le-a luat la bord pe daiboj.

E un adevărat miracol al nopţii, când unul dintre ei reuşeşte să agaţe o moştenitoare. Figura asta mi-a făcut-o soră-mea, acum doi ani, îmi amintesc ce eforturi caricaturale, de a da bine în salon, făcea gagiul, noroc că maică-mea era la Deauville şi n-a văzut cum îşi târâia huiduma aia perechea lui de Nike scâlciaţi pe covoarele ei persane... partea cea mai rea e că soră-mea murea după el. Soră-mea cu un fost dealer, cu un fost pârnăiaş, care conducea un Smart închiriat sau un 993 împrumutat şi ne aburea cu BM-ul lui pe care şi-l băgase chipurile într-un pom, cu o săptămână înainte de-a o cunoaşte pe Gabrielle. Şi ea, sărăcuţa, care se uita în gura lui!... Taică-meu o lăsa în boii ei, până când Gabrielle i-a şutit Am Ex Black-ul şi s-a dus în goana mare la Rolex, să-i cumpere japiţei un Daytona de o sută de miare. Taică-meu i-a băgat minţile în cap, a

amenințat-o că o trimite mintenaș la Rosay și a decretat că n-o să-i mai dea nici un Rav 4, când o să împlinească optsprezece ani. Or, pe lumea asta există doar două lucruri după care Gabrielle se dă în vânt mai presus de orice: mașinile și să-și oftice amicele. Mulțumită rablei ăleia de rahat, putea obține ambele rezultate dintr-o singură lovitură, așa că a renunțat, în cele din urmă, la Don Juan-ul ei cules de pe uliță, care a plecat cu coada între picioare, să mai fraierească și alte fete cu particula „de".

A ruinat-o pe fosta prietenă de suflet a lui Heļl. Fata a încercat să se sinucidă, după care ăla s-a instalat la Punta del Este. Ducă-se învârtindu-se!

Dintr-o parte a crâșmei în cealaltă, ai sub ochi numai ispite: fetele nu-s deloc pocite! Toate sunt parcă desprinse chiar de pe un afiș de-al lui Calvin Klein, minus prospețimea, plus - din nefericire - vorbăria. Ideea mea despre perfecțiune: un manechin mut. Drăguțe, bunuțe, prostuțe, armonia transcendentă a trupurilor lor de zeițe nu este egalată decât de venalitate; când zăresc, în obscuritatea bombei, fulgerul unui card auriu, ochii le strălucesc ca cei ai lui Picsou. De altfel, știu ele prea bine că aurul și argintul sunt greu de disociat și că, deseori, un card Gold merge de minune

cu nişte tâmple argintii. Nu se împiedică ele de aşa ceva. „Câți ani ai? — Şaizeci şi doi. — Spune-mi ce maşină conduci, ca să-ți spun cine eşti. — Bentley. — Eşti bărbatul vieții mele."

Putori.

Între mese, este ringul; angoasa olfactivă şi angoasa socială. Fufele au, automat, douăzeci de centimetri mai puțin, dar, ceea ce pierd în înălțime, câştigă în circumferință... Acolo, sunt adunați toți cei ce s-au sustras vigilenței gorilelor, care nu pricep nimic din ceea ce se petrece şi care s-au reunit dintr-un instinct gregar. Halal turmă de ciumeți! Ăştia simulează euforia taman în mijlocul culoarului, expuşi privirilor condescendente ale unor very important persons, care se delectează făcând comparația. Vai, toți încearcă să le arate tuturora un chip zâmbitor, dansează, râd, se ameţesc. Degeaba se întind gurile până la urechi, ochii rămân goi. Toți se strofoacă, vai, ce distracție mişto la *Cabaret*! Visul meu ar fi să se oprească dintr-o dată muzica şi, în locul ei, să se audă toate gândurile oamenilor. Părerile lor despre unii şi despre alții, urile ascunse, secretele ruşinoase, cine pe cine vrea să reguleze, cine pe cine a regulat... Căci nici nu vă puteți imagina în ce hal se învârteşte totul în

jurul chestiei ăsteia, toată lumea şi-o trage cu toată lumea, într-o uriaşă partuză! Dar nici vorbă să-şi creeze legături în felul acesta: sunt fete pe care le-am regulat şi cărora abia dacă le spun bună ziua. Să spui bună ziua, ce ritual jalnic! Când ajungi pe undeva, pierzi o jumătate de oră ţocăind pupături mecanice pe obraji ipocriţi, ce aparţin unor tâmpiţi de care ţi se rupe în paişpe, unora cu care n-ai ce vorbi, pe care i-ai văzut, oricum, ieri şi pe care ai să-i vezi şi mâine.

Nu mai pot eu de toată gloata asta de caraghioşi. La prima aruncătură de ochi, este impresionantă, gagii la ţol festiv, fufe cu caroserie fainã şi acel miros de lovele făcute pe căi dubioase. Dar, dacă-i priveşti mai de aproape... fetele sunt, în general, mai curând urâte, înţolite cu boarfe de manechine, care le fac să arate grotesc. Şi gagiii ăia, plini de ei, cu capetele înşurubate la 45 de grade, cu bărbia mai sus decât ochii, înţepeniţi în carapacea falsei lor importanţe. Daţi-le jos costumul Hugo Boss, cu perniţe la umeri, clasa S, Rolex-ul, şi n-o să mai rămână mare lucru din alura lor atât de importantă. În locul acesteia, o să vedeţi un slăbănog în fundul gol, cu privirea vagă şi cu aerul neînsemnat, nespus de stânjenit că nu mai are panoplia lui de om puternic.

Sunt aici de două ore şi mi s-a făcut lehamite. Mi-e lehamite să mă prefac că mă distrez, să afişez o bună dispoziţie pe care sunt departe de-a o simţi. Lehamite de ochii ăştia avizi, care îmi alunecă pe chip şi se opresc la ceasul meu Audemars Piguet.

Pielea fotoliului meu este ruptă şi, de sub ea, iese umplutura albă. Acesta e localul *Cabaret*: umplutură de proastă calitate, acoperită cu o imitaţie de piele. Simbolic. Parcă devin dintr-o dată conştient, am o singură dorinţă: să plec, în locul acestei aparente petreceri, prefer singurătatea. Să rămân singur şi să mă gândesc la Hell.

Ochii bovini ai amicilor mei exprimă cea mai deplină stupefacţie.

— Dar, la urma urmei, nu-i decât două şi jumătate şi tu dai bir cu fugiţii!

„Dau bir cu fugiţii", gaşcă de imbecili. Îmi iau valea, plec din acest loc de pierzanie.

O ultimă privire aruncată prin crâşma colcăind de lume. Şi o văd.

Îmbrăcată ca o ştoarfă, cu cordonul pe care i l-am făcut cadou, se înalţă deasupra mării de oameni, fâţâindu-se pe un taburet, şi îşi trage nasul fără să se oprească.

Stă între Julian şi Chris, înlănţuind-o pe amica ei, Victoria, pe care nu pot s-o înghit.

Râde, bate din palme, bea jumătate de pahar dintr-o sorbitură, apoi colțurile gurii i se lasă în jos, iar eu zăresc, o clipă, expresia disperării din ochii ei înceţoşaţi, înainte de a-şi pune iar masca veseliei. Numai eu văd asta. O fracțiune de secundă, mă simt mânat spre ea, pentru a o scoate din locul ăsta, dar nu pot face aşa ceva.

Plec. Fără să spun la revedere, fără să mă întorc. Urc scara şi trec de intrare. Un val de aer proaspăt mă izbeşte în față. Inspir cu voluptate. Privesc cerul, gândindu-mă la toți aceşti oameni, care dorm, şi sunt cât se poate de mulțumit că mă duc să le îngroş rândurile. Îmi aprind o țigară.

Descopăr un sens nou în fiecare dintre gesturile mele. Mă simt liber. Zgomotul sacadat al paşilor mei pe asfaltul înghețat, lumina felinarelor şi a restaurantelor încă deschise. Omul de la parcare mă întreabă dacă am pățit ceva. Îi dau un sutar, acest răspuns îi ajunge. Schițez un zâmbet, când îmi urează noapte bună. Mă aşez la volanul rablei mele; pe trotuarul din față, două puştoaice se zgâiesc la tânărul conducător de Porsche, care mi-s. Curve interesate! Intru într-o băltoacă şi le stropesc în trecere. O iau în susul străzii Rivoli, ambalând motorul. Mi-am zapat CD-urile obişnuite,

house adus din Ibiza, compiluri cu Buddha, mă deprimă muzica ultimul răcnet, în locul ei ascult un BO al lui *Cruel Intention*, numărul 9.

Hell mi-a făcut cadou acest CD. Îl pun cu repetiție și nu mă mai satur de el. Trist. Și eu sunt așa. Dar nu numai. Sunt calm, cum n-am mai fost de multă vreme. Parisul defilează sub privirile mele brusc limpezite. Mă hotărăsc să nu mă duc imediat acasă, ci să străbat capitala. Orele trei dimineața. Pot goni liniștit, fără nici o problemă. Doar atât, că o să le atrag atenția gaborilor.

Iubesc Parisul. Clădirile impozante, succesiune de fulgere albe, într-un oraș care nu e niciodată cu totul întunecat. Privesc înainte. Puține apartamente sunt luminate. Imagini ca desprinse din tablouri, din oglinzi. Năzuința de a pătrunde în aceste cămine, care nu sunt ale mele. Poate că, aici, oamenii sunt fericiți!

Gonesc cu o sută cincizeci la oră. Nu știu nici de ce anume fug, nici după ce anume fug. Viteza mă îmbată. Mâine, totul se va schimba. Mi-e lehamite, nu mai pot să urmăresc în fiecare zi o țintă care nu există, să mă amețesc, să iau prafuri, să joc, să regulez, să ies. Vreau să rup acest cerc infernal. Mâine, mă las de prafuri, sunt hotărât să mă apuc de ceva. Vreau să

am de ce să mă trezesc dimineața. Mâine, o las naibii de mândrie, că tot nu-mi este de nici un folos, și îi mărturisesc, tâmpitul de mine, adevărul. Îi spun cât de mult o iubesc. Îi spun că n-am încetat niciodată s-o iubesc. Și, dacă ei nu-i pasă, cel puțin știu cum stau. O să-mi pot vedea de viață, o să mă ocup de altceva, o să încetez să mă mai torturez... A sosit momentul. Dar, dacă îi pasă... Mâine nu va mai fi la fel ca ieri, la fel ca astăzi, la fel ca toate zilele irosite de-a surda, în păcătoasa mea de viață.

Mâine poate că voi fi cu Hell.

Un semafor roșu. Place de la Concorde. Nu-i nici țipenie. Oricum, tot nu puteam opri. Gonesc prea repede. O mașină neagră, în stânga. Gonește la fel de repede. N-am timp decât să pun muzica la maximum, înainte de a simți cum parbrizul mi se spulberă, portiera mi se spulberă, iar eu...

Mâine, ar fi fost o altă zi... asemănătoare.

Capitolul 12

E vremea când pe lujer, în seara ce se stânge...

Ora patru dimineaţa, ieşim de la *Queen* şi eu sunt capie. Nu mai puteam rămâne nici o clipă în plus, în bomba aia de rahat, prea multă gloată, căldura aia insuportabilă, nimic altceva decât chipuri duşmănoase, toţi tolomacii ăia care n-aveau decât o singură dorinţă: să mi-o tragă; producătorul porno, care mă urmărea cu vrăjeala lui şi îmi propunea lovele, A făcut praştie şi cei mai împuţiţi gagii din Paris, proţăpiţi toţi, în păr, la trei mese şi bând, ciugulind, trăgând pe nas; Chris i-a dat un gram Victoriei, normal, doar iese cu ea, şi s-au dus amândoi la budă să şi-o pună (cocaina), prafurile erau galbene şi îndoite cu nu ştiu ce chestie, care îmi încleştează acum

maxilarele, că abia mai pot vorbi, cinci persoane ne-au propus Victoriei, Lydiei şi mie, să mergem la nişte „aftere", dar am zbierat că nu suntem noi alea care să meargă la aftere şi am plecat, cu Chris şi cu Julian, să-l vedem pe un fârtat de-al lor, miliardar, în apartamentul lui, de la *Ritz*, tatăl lui Sibylle, căruia îi cerusem toată noaptea nişte prafuri, mi-a vârât în mână, pe ultima sută, un pietroi imens, iar eu m-am hotărât să nu destăinuiesc Victoriei şi Lydiei nimic despre chilipirul meu, fiindcă ar fi tras pe nas TOT praful şi nu mi-ar fi lăsat NIMIC.

Sunt chiaună. Victoria la fel. Lydia la fel.

Vibreaz' – asemeni unei cădelniţi orice floare...

Ieşim de la *Queen*, aerul rece mă dezmeticeşte puţin, mă calmez. Cred că mă calmez. De fiecare dată când trag prafuri pe nas, îmi spun că e pentru ultima oară, fiindcă fac nişte crize teribile de paranoia, şi în fiecare zi o iau, din nou şi din nou, de la capăt. Acum, mi se pare că am totul sub control, pentru că am ieşit din crâşmă şi sunt cu amicii, care nu-mi vor răul, dar dacă s-ar întâmpla aşa ceva, n-aş controla nimic şi aş păţi ceva ORIBIL, nu ştiu ce, sunt incapabilă să spun ce anume, dar mi-e FRICĂ, şi Julian mă ia în braţe şi mă duce până

la *Warwick*, unde şi-a parcat maşina, iar Lydie m-ar OMORÎ, ştiu eu, sunt sigură, fiindcă e îndrăgostită de Julian, care i-a tras-o aseară şi căruia i se rupe de ea. Adineauri, am băut un cocteil botezat „screeming orgasm", dar mi-e imposibil să-mi amintesc unde şi mă întreb cum se face că prafurile, care sunt nişte substanţe, îşi pot exercita influenţa asupra gândurilor mele, care sunt abstracte. În orice caz, n-am nici o treabă cu Julian, care e un bou, un drogat şi vrea să mi-o TRAGĂ.

Victoria şi Lydie sunt în urma noastră şi mie nu-mi place să fie în urma noastră. Ţipul de la parcare scoate maşina lui Julian, doi gagii de douăşcinci de ani, care nu arată prea rău, aproape că dau peste noi cu un Merţan barosan, sunt sigură că au făcut-o DINADINS. Victoria se năpusteşte asupra maşinii, îşi smulge de pe ea mantoul de piele roşie, se lungeşte pe capotă, în rochie de seară, strivindu-şi sânii de parbriz, şi ţipă:

— Ei, tipilor, mă duceţi la mine acasă!

Maşina demarează, aruncând-o pe Victoria, care cade peste mine, iar eu o prind, cu toate că n-am nici un chef. Fiindcă îmi dau seama prea bine că Chris se albeşte la faţă şi că, până la urmă, ne vor lăsa baltă acolo, din cauza tâmpeniilor ei.

Julian apucă volanul unui foarte frumos ML55AMG, cu numărul MAD 75, mă întreb de unde l-o fi scos, având în vedere că n-are un sfanț, îi pun și lui aceeași întrebare, el se încruntă, fără să-mi răspundă, dar, oricum, îl bag în mă-sa. Urcăm în mașină, Victoria, care zbiară lângă mine, îmi mută nasul cu răsuflarea care îi duhnește a whisky și cu parfumul ei *Mugler*, prea greu, denaturat de fum și de șampania cu care îi sunt stropite hainele.

Acel parfum și sunet de-a valma-ncep să zboare...

Până la *Ritz*, nu știu despre ce am vorbit, îmi amintesc doar de Victoria, care își flutura geanta Fendi, zbierând:

— Priviți la acest frumos obiect de design italian!

— Tacă-ți fleanca, Victoria, TACĂ-ȚI FLEANCA!

— Du-te-n mă-ta, PUTOARE!

Iar Julian:

— Hell ți-a spus să taci, Victoria, așa că TACI!

Apoi, Lydie, deschizând portiera în fața magazinului Gucci și încercând să coboare din mașină, în timp ce Victoria și cu mine izbucneam în râs, Chris trăgând prafuri vârtos,

de pe o cheie, şi modul ruşinos în care tulburam pacea străzii Saint Honoré. Îmi aprind un Lucky Strike, una din acele papiroase oribile, pe care mi le-au vândut la *Queen*. Şi, deodată, acea revelaţie atroce, care aruncă totul în aer, dar de care sunt absolut sigură şi după care nimic nu va mai fi vreodată la fel: DACĂ BOGAŢII NU SUNT FERICIŢI, ÎNSEAMNĂ CĂ FERICIREA NU EXISTĂ.

Place Vendôme. Ne năpustim afară din maşină şi ni se fâlfâie de privirile paznicilor de la parcare. Trec prin uşa turnată, fără să-mi vatăm nimic, şi, când Chris rosteşte numărul camerei şi numele Derek Delano, care sună a parolă, pe faţa recepţionerului nu se clinteşte nici un muşchi.

Muzica din lift tulbură ambianţa, eu zbier că Matisse-ul de pe culoar e un fals şi că ăia fac mişto de viaţa noastră.

Intrăm într-unul dintre cele mai frumoase apartamente din hotel, trei sute de metri pătraţi de stucaturi aurite, de parchete şi de oglinzi, plus privelişte coloanei Vendôme, care mă deprimă.

Ne primeşte gorila stăpânului acestui loc; îl cheamă Mirko şi ne informează că Derek Delano doarme şi că nu trebuie să-l trezim. Apoi, deschide o cutie monogramată, pusă pe

o măsuță joasă; n-am văzut în viața mea atâta cocaină. În timp ce el pisează granulele cu un card Am Ex Black, am tot răgazul să-l observ: este ÎNFIORĂTOR; în ochii de un albastru spălăcit nu se zăreşte nici urmă de pupilă, are bicepşi enormi, o față schimonosită de grimase, dificultăți de exprimare, îşi înghite jumătate din cuvinte şi uită să integreze verbele în frază.

Ne aşezăm. Atmosfera este efervescentă: Lydie mişculează în aşa fel încât să stea pe lângă Julian, Victoria dansează în mijlocul camerei, Mirko continuă, plin de râvnă, să piseze cocaina, iar Chris caută pahare curate şi sticle pline.

Vals şi moleşeală ce farmecă şi-nfrânge.

Sun la room service, cer un Big Mac; la celălalt capăt al firului îl aud pe recepționer înghițind şi spunându-mi că e imposibil. Atunci, comand tâmpenii: nişte Marlboro Light, căpşune, şampanie Cristal rosé şi caviar alb, dar n-au aşa ceva şi nici măcar nu ştiu ce-i aia, aşa că mă mulțumesc cu Beluga.

Mirko, care tocmai a pisat zece grame de cocaină, gândind că, pentru şase inşi, o să ajungă, de bună seamă, se ridică şi pune CD-ul lui David Guetta, *Just a little more love*.

Vioara ca un suflet pe care-l chinui, plânge.

Gândurile negre încep să mă bântuie. Într-o astfel de ambianță, agitația ajunge la un asemenea nivel, încât aproape că o iei razna, îmi simt nervii încordați, inima îmi bate din cale afară de iute, un gust amar îmi încleştează maxilarele şi îmi înalț ochii spre cer, căutând ajutor.

Frumos şi grav e cerul ca bolta din altare.

Nu găsesc decât un enorm candelabru cu ciucuri de cristal. Intră chelnerul de la room service, care îmi întrerupe această neagră călătorie în mine însămi. N-aveam nici un chef de caviar, iau pachetul de papiroase, aprind una şi o urmăresc cu privirea pe Victoria care, uitând, fără îndoială, că iese cu Chris, îl călăreşte zgomotos pe Julian. Sutienul îi iese de sub rochia descheiată în focul acțiunii, lăsându-i cu desăvârşire dezvelite coapsele puțin cam durdulii.

Nu avusesem nici un chef să vin.

Un suflet blând pe care nimicnicia-l doare.

O urmăresc pe Lydie, care se dă de ceasul morții, se descompune, văzându-se trădată de idolul ei. Rea, încearcă să se apropie de Chris. Ea este în genunchi, el în picioare; ea îşi pune

mâinile pe coapsele lui şi îşi ridică ochii spre el. Cu faţa întunecată, el o dă deoparte, dintr-o mişcare. Îmi vine să râd. Îmi vine doar.

— Victoria, rostesc încetişor, uite prafuri.

Ea sare, cu părul vâlvoi, pe jumătate despuiată.

— Unde?

Îl zăreşte pe Mirko pregătind nişte linii. Încalecă un fotoliu peste care dă, în trecere, pică în genunchi, sfâşiindu-şi rochia, şi cade cu nasul drept în prafuri, care îi intră peste tot. O aud aspirându-le cu lăcomie. Lydie o urmează şi, câteva minute, nu mai vorbeşte nimeni. Frânte în două, ele se vânzolesc, cu cefele tremurânde.

Victoria şi-a schimbat ţinta: Mirko e ăla cu prafurile, lui Mirko îi dedică atenţiile ei cotropitoare. Fiindcă ea vrea tot mai mult, şi ar face şi pe dracu' pentru o linie. Îl giugiuleşte, îl mozoleşte, îl ciuguleşte pe oribilul cvadragenar, ţinându-se scai de el şi îmboldindu-l să-şi scoată pe tapet rezervele. Acesta emite nişte obiecţii imposibil de auzit. În spatele Victoriei, Chris stă la masa pe care zac rămăşiţele unei orgii. Dă peste cap tot ce mai era pe fundul sticlelor de whisky, gin, tequila, martini alb, trăgând câte o linie, între o duşcă şi cealaltă. Victoria îmi smulge sticla de Cristal şi i-o

duce, el face un gest de refuz, iar ea, încântată, îşi îndeasă în gură gâtul sticlei, întrerupându-se din când în când pentru a bâigui, cu buzele pline de clăbuci, proteste drăgăstoase şi incoerente.

Lydie nu se pierde cu firea şi sare pe Julian. El se desprinde din îmbrăţişarea nedorită, traversează camera şi se instalează în fotoliul de lângă mine. Mă întreabă cu ce mă parfumez. Mă parfumez cu *Allure*, de la Chanel; el îmi zice că mi se potriveşte, pe scurt, îmi bagă texte, dar îi ripostez cum că în seara asta n-am de gând să mi-o trag, mai ales cu fiştecine. Lydie, cu chipul schimonosit de furie, îl insultă pe Julian, spunându-i: „Te bag în mă-ta şi-n tac-tu de bulangiu nenorocit"; este tâmpită, şi vulgară, şi jalnică, şi mă calcă pe nervi, aşa că mai trag două-trei linii.

Acest parfum şi sunet de-a valma-ncep să zboare.

Încep să nu mai suport. La genul ăsta de sindrofii, tot interesul este să tragi şi să ţi-o tragi. Până acum, am tras destule linii şi, dacă o s-o ţin tot aşa, nu ştiu ce se va alege de mine, dar, atât timp cât vor fi prafuri pe masă, n-am să mă opresc. Trag pe nas tot ce văd în faţa ochilor, iar Victoria vine peste mine, furioasă, aşa că, din cele zece grame ale lui Mirko –

care, fără îndoială, nu-şi putea închipui cu ce aspiratoare avea de-a face – n-a mai rămas nimic.

Victoria îl târăşte pe Mirko într-o cameră şi îl lămureşte că, dacă Dumnezeu a creat cocaina, e pentru ca să fie împărţită egal între toate oile lui. Îl aud pe Mirko urlând: „No coke anymore, now, partouze everywhere!"[1]

Ridic din umeri şi mă hotărăsc să dau o raită prin apartament, trec într-o altă cameră şi calc pe ceva... Este Lydie, pe care n-o văzusem, fiindcă încăperea e cufundată în întuneric; zace pe parchetul ceruit, ca un morman de rahat căzut, din întâmplare, pe acolo... Tocul mi se înfige în glezna ei, asta pesemne că e picătura care face paharul să dea pe dinafară, pentru că, în momentul în care mă pregăteam să bâigui nişte scuze, un ţipăt supraascuţit îmi străpunge timpanele, deja greu încercate de la *Queen*, urmat imediat de o cascadă de hohote de plâns răguşite. Biata fată îşi înalţă spre mine un chip de Parcă, pe al cărui machiaj, pus din gros, şuvoaiele de lacrimi săpaseră adânc, făcând-o să arate grotesc, aidoma unui clovn nefericit.

— VREŢI CU TOŢII SĂ MĂ OMORÂŢI!

---

1. *No coke anymore, now, partouze everywhere* (engl.) – gata cu cocaina, acum, toată lumea la partuză (*n.tr.*).

O las cu paranoia ei şi plec mai departe; intru într-o baie.

Cada de jacuzzi funcţionează, dar în ea nu e nimeni; mă aşez pe chiuvetă, cu spatele spre oglindă şi îmi bălăbănesc picioarele în gol.

Îmi voi încheia noaptea de una singură.

În seara asta, l-am întrezărit. O clipă. Clipa în care părăsea bomba aia de rahat, unde mă dusesem doar ca să-l văd. Venisem să-i spun te iubesc, doar te iubesc, şi întoarce-te! L-am văzut, am vrut să alerg la el... Dar spatele lui, care se îndepărta, avea ceva fatal. Am rămas ţintuită pe loc, cu cupa de şampanie care îmi tremura în mână şi am lăsat visul să plece, spunându-mi că, pentru el, aşa era mai bine.

Mă urmăreşte amintirea ultimei noastre întâlniri. Impresia că făcusem ceva ireparabil.

Revărsat de zori, clar-obscur, orice sentiment cu desăvârşire interzis. Hainele mele zac risipite pe lângă pat. Perna răspândeşte fluviile unui parfum care nu-i aparţine, amestecându-se cu confidenţe inoportune. Facem dragoste fără nici o tragere de inimă. În întunericul rece, el se destăinuie, eu tac. Intimitate de un ceas, risipită a doua zi, ca şi volutele de fum ale acestei ţigări de după clipa de plăcere, abia luminând, cu capătul ei incandescent, scena jalnică a unei iubiri transformate

în ură. Zgomot de fond, un bărbat şi o femeie îşi cântă pasiunea pe care noi o mânjim cu întâlnirea noastră nepotrivită, făcând dragoste fără să punem suflet. Minciuni curajoase, care mă ucid, rostite pe acest pat, care a văzut născându-se fericirea noastră acum pierdută. Afară şi înăuntru este întuneric şi noapte, îmi asum rolul unei curve terminate, vreau să-i sângereze inima. El pleacă ţinându-şi fruntea sus; eu rămân cu inima zdrobită. În Parisul adormit, se aud numai lacrimile cu care îmi plâng viaţa dezlânată... disperarea... disperarea cu care caut neîncetat câteva clipe de bucurie...

Andrea...

Un suflet bând pe care nimicnicia-l doare...

Vestigii luminoase din vremi trecute strânge...

Muzica tace şi, deodată, din salonul de unde izbucnesc strigăte confuze, se înalţă cântecul numărul 9, de pe BO-ul lui *Cruel Intention*, imnul vremurilor noastre de început, al unei iubiri cu care încă nu făcusem nici o victimă. Mă gândesc la el, cel senin, cel intrigat, cel atras de mine, la vraja primului sărut printre lacrimile mele profetice. Mă gândesc la scânteia care îi străluceşte în priviri, la vocea lui, la mutra lui de copil, la furiile lui

întotdeauna stăpânite; nu mă mai aflu în acest apartament, printre toți oamenii aceștia cu mințile plecate cu sorcova, așteptând să mă întorc la casa și la suferința mea, sunt în salonul meu, în urmă cu un an, citind empatia din ochii lui Andrea, fascinată de această muzică, ale cărei triste ecouri ne prevesteau sfârșitul.

Vioara ca un suflet pe care-l chinui, plânge.

Lumina se stinge.

Și soarele în zare s-a înecat în sânge.

Este Julian, care tocmai a intrat și se apropie de mine. Mă ia în brațe, iar eu mă gândesc la brațele altcuiva. Unde ești, iubirea mea? Oare dormi ca un prunc, în patul tău mare și alb? Sau te înlănțuie, ca și pe mine, niște brațe din care nu te poți smulge și o gură, în a cărei răsuflare încerci s-o regăsești pe a mea, îți caută buzele? Închizi ochii și te gândești la mine. Obrazul tău lipit de al meu, genele tale atingându-mi fruntea. Îți reconstitui trăsăturile pe nevăzute, mângâindu-le cu blândețe. Nasul tău. Ochii tăi. Gura ta... Buzele noastre, care se unesc într-un sărut de o nespusă dulceață. Din ce în ce mai repede, din ce în ce mai puternic. Mă iei cu tine, mă duci departe. Am ochii închiși, dar asta nu mă împiedică

să-ți smulg nasturii cămășii, rupându-mi unghiile. Ca de fiecare dată... Îmi răstorn capul pe spate și râd, râd de bucurie, de fericire că sunt cu tine, strâns lipită de tine. Cu picioarele împletite, cu buzele tale care îmi frig gâtul. O mână îmi rătăcește prin părul tău, cealaltă se luptă, smulgându-ți cureaua și aruncând-o în celălalt capăt al camerei, cu toate celelalte lucruri. Sunt grăbită, tu la fel. Mă contorsionez într-un chip nemaipomenit, ca să mă eliberez de jean, fără să te las din brațe. Am impresia că, dacă te pierd o clipă, te pierd pe vecie. „Te iubesc", țipă toți mușchii mei încordați în eforturile pe care le fac ca să atingi plăcerea supremă. Te posed pe de-a-ntregul, iar eu sunt a ta și sunt fericită.

Deschid ochii. Chipul lui Julian, gâfâind la doi centimetri de al meu. Mâinile lui pe trupul meu. Sunt așezată pe marginea căzii de jacuzzi, el stă în picioare.

— Cară-te! Cară-te! (Eu sunt cea care a țipat).

El nu înțelege. Își adună boarfele și dispare, închizând ușa în urma lui. Sunt în pielea goală, pe marginea acestui jacuzzii de rahat. Văd zorii ivindu-se, pe după storurile lăsate. Visul meu spulberat mă sugrumă; izbucnesc în lacrimi fierbinți. Nu știu cât am să rămân

aici, plângând pe tăcute, contemplându-mi disperarea. Înhăț cocoloşul de cocaină din buzunarul jean-ului; îmi trebuie ceva ca să-l pisez. Lângă chiuvetă e un soi de bisturiu. N-am decât să întind mâna. Degetele mi se încleştează pe lama ascuțită; mânerul este gros. Pun jos cocoloşul şi îl pisez cât pot de tare. Se sparge. Pudra asta albă, care nu spune nimic. Durerea îmi descleştează degetele crispate, instrumentul cade, scoțând un sunet metalic. M-am tăiat în palmă, sângele îmi este roşu ca o rochie Valentino. Curgând, îmi desenează un arabesc purpuriu de-a lungul brațului. Un soare roşu îmi mânjeşte drogul imaculat. Văd, în asta, un simbol. N-am pai. Un sertar plin de bilete verzi. Rulez unul, cu delicatețe. De câte ori n-am tras prafuri pe nas împreună. Este ca şi cum aş fi cu el. Îmi bag paiul în nara stângă, apoi în nara dreaptă... Aspir tot... Tot... Cu puțin noroc, o să crăp. Mă aşez din nou. O secundă. O secundă, în care mă simt atât de bine. Una singură. Plenitudine. Uitare. Ridic capul. Oglinda din fața mea. Fata asta cu ochii rătăciți, stând pe marginea unui jacuzzi, cu o bancnotă boțită în mână, cu urme de praf alb pe bărbie, cu părul răvăşit... Şi lacrimile mele care curg neîncetat. Fata se ridică, îşi pune jean-ul, îşi încheie cordonul cu ținte, se îmbracă din nou,

aprinde o țigară. Se clatină pe picioarele nesigure. Iese din baie.

Traversez camera; Lydia, în același loc, a adormit. Parcă ar fi o copiliță. Țipete de plăcere. Victoria și...Chris. Sau Mirko. Deschid ușa celeilalte camere. Le deschid pe amândouă.

Geanta mi-a rămas în salon. O iau. Și cântecul meu, care continuă să se audă. Gâtlejul îmi este ca de marmură și de metal. Pașii mei fac un zgomot monstruos pe parchet. Ușa se trântește, ascensorul e aici. Nimeni. Caut un taxi. Nici vorbă de taxi. Zorii sunt înghețați. Celularul sună. Am un mesaj. Ce naiba o fi vrând Gabrielle, la ora asta? O neliniște surdă îmi strânge pieptul. Degetele mele înțepenite de frig nu reușesc să apese pe porcăria asta de tastă. În fine, mesajul defilează. O frază. Una singură. O citesc. O recitesc. Am plâns prea mult, acum nu mai pot.

Mă prăbușesc. Place Vendôme, la ora șapte dimineața. O fată căzută în genunchi, mușcându-și mâna însângerată. Și care urlă. Care scoate un vaiet incoerent. Ca și cum disperarea ar fi luat o formă. Forma unui țipăt. Țip, jelind sfârșitul unui vis, sfârșitul lumii. Țip după omul iubit, care a sfârșit tamponându-se, ca un tâmpit, la ieșirea din crâșmă, cu rabla lui de cinci sute de miare, care nici măcar n-a fost

în stare să-l ocrotească. Mort pe loc. Mort. Țip, jeluind atrocea realitate a acestei vieți de rahat, care dă și care ia înapoi. Țip după toate lucrurile pe care le-am trăit noi și pe care le-am mai fi putut trăi încă. Țip după ceea ce este el. Era. După ceea ce ar fi putut deveni. Îmi țip disperarea, durerea; țip după dragostea mea, dragostea mea, dragostea mea...

În mine amintirea-ți e-o lacră cu odoare.

Capitolul 13

Omenirea suferă. Lumea e un vast câmp, unde zac, după un masacru, muribunzi care îşi dau sufletul horcăind şi zvârcolindu-se. Oamenii, „inşii", se perindă, anonimi, ascunzându-şi rănile căscate sub un aer impasibil.

Fericirea... Omul nu întrezăreşte decât aparenţa ei, cea pe care încearcă să i-o fluture prin faţa ochilor vecinul lui. Dar nu pizmuiţi cu atâta turbare fericirea vecinului. Acesta e pedofil, heroinoman şi schizofrenic. Şi, pe deasupra, turbează când vede imaginea armoniei perfecte pe care voi şi familia voastră i-o arătaţi în permanenţă. Habar n-are că nevasta vă bate, iar copiii i-a făcut cu alţii.

Fericirea e o iluzie optică, o imagine pe care două oglinzi puse faţă în faţă o repetă la

infinit. Nu încercați să ajungeți la imaginea de origine, pentru că nu există.

Nu mai spuneți că fericirea este efemeră. Fericirea nu este efemeră. Sentimentul trăit, și pe care îl iei drept fericire, atunci când ești îndrăgostit sau când ai o reușită, este răgazul dinaintea clipei în care îți înțelegi eroarea: dragostea n-are nici o noimă, reușita n-are nici o noimă. Asta nu te face nefericit, ci conștient. Fericirea nu ia sfârșit, ci se rectifică.

Am inventat lumina ca să negăm întunericul. Am pus stelele pe cer, am instalat felinare la fiecare doi metri de stradă și lămpile din casele noastre. Stingeți stelele și contemplați cerul. Ce vedeți? Nimic. Vă aflați în fața infinitului. Dar, fiți pe pace, privirile voastre se vor opri mereu asupra stelelor, care le acoperă perspectiva, și nu vor răzbate mai departe. În felul acesta, veți ignora vidul pe care vi-l disimulează.

Stingeți lumina și deschideți ochii larg. Nu vedeți nimic.

Decât întunericul, pe care mai curând îl percepeți decât îl vedeți. Întunericul nu este în afara voastră, întunericul este în voi.

Port blestemul lucidității. Ochii minții mele, larg deschiși asupra vieții, contemplă vidul.

Şi totuşi, în mine lucea scânteia batjocoritoare a unei speranţe nedefinite, care, la răstimpuri, mă făcea să uit ce gust amar are măduva atât de putregăită a lumii, scânteioară încăpăţânată, unica barieră dintre mine şi autodistrugere.

Cu toate că eram hărăzită caznelor pesimismului şi abisurilor adevărului, trăiam.

Trăiesc încă.

De ce? Nu ştiu. În fiecare dimineaţă, mă desprind din braţele fermecate ale lui Morfeu, încremenită la gândul acestor ore nesfârşite, care se vor depăna cu încetineală până în momentul când mă voi putea cufunda din nou în uitarea binefăcătoare a somnului următor.

Şi, pentru că trebuie să ajut timpul să treacă, pentru că trebuie să mă împiedic să gândesc, îmi găsesc ocupaţii. Cele mai frivole cu putinţă. Superficialitatea este unicul panaceu al deprimării mele latente. Şi o flutur deasupra capului, pentru a-mi pune pe goană ideile tulburi, fac din ea o artă de a trăi.

Am optsprezece ani şi port articole Prada. Sunt o fată în pas cu moda. Îmi târâi hoitul amorf din cafenea mondenă în cafenea mondenă, iau cina seară de seară într-unul din acele restaurante ultimul răcnet, crescute ca

ciupercile pe strada Marboeuf şi prin preajma ei; această world food[1] mă face să borăsc.

Şi, pe urmă, ies. Crâşmele îmi fac greaţă mai rău decât world food-ul.

Când mă dedau îndeletnicirilor mondene, zvâcnirile minţii mă fac să mă clatin pe picioare. Dar nu mă pot opri, nu mă pot lipsi de aceste ieşiri în lume... ar fi ca şi cum m-aş lăsa de fumat.

Am intrat în crâşmă la paisprezece ani şi, de atunci, n-am mai ieşit niciodată. Am fost înhăţată de angrenajul infernal al Nopţii.

Fără să mai pot scăpa.

Sunt dependentă de drogul excesului. Drogată cu house şi cu falsa strălucire.

Mondenă înverşunată. Ţicnită fără scăpare. Alcoolică şi cocainizată.

În fiecare seară, mă cheamă viciul, aşa cum pe beţiv îl cheamă clondirul, iar pe cartofor „biblioteca"!

Mi-am înecat iluziile în valuri de şampanie, le-am îngropat sub munţi de prafuri, virtutea mi s-a zdrenţuit de tot, trecând din braţe în braţe, din pat în pat...

Reversul visului... Culisele spectacolului... Fac ceva pe această lume, dar ea mă ţine,

---

1. *World food* (engl.) - bucătărie internaţională, aici, lume a mâncării (*n.tr.*).

legată fedeleş, în mrejele sale. Şi ăsta-i singurul mod...

Am să ies întruna, fără să mă opresc. Altfel, ce să fac cu toată garderoba mea Gucci?

Cu cele douăzeci de perechi de sandale-papuc Prada, cu cele douăzeci de perechi de cizme Sergio Rossi? Cu rochiile mele de ştoarfă? Să nu vă dea prin minte că o să le vând la vreo licitaţie organizată în scop de binefacere, că doar nu-mi scrie pe frunte Elton John. N-am nevoie să-mi liniştesc conştiinţa, fiindcă n-am aşa ceva.

Cu toate astea, mi-e bine acasă. Mă fâţâi în halat, cât e ziulica de lungă, în aerul viciat din pricina grămezilor de ţigări pe care le fumez, dar nu deschid niciodată fereastra. Prefer să crăp asfixiată, decât să crăp îngheţată. Nu halesc nimic, nu mi-e foame. Ca să mă ţin pe picioare, iau pastile Di-Antalvic şi gata cu mahmureala, gata cu durerile, gata cu migrena; ca să mă trezesc, iau o linie şi gata cu oboseala, gata cu deprimarea. De trei luni, aşa îmi duc zilele. Îmi place chipul meu din acest moment; obrajii îmi sunt supţi, ochii, devoraţi de cearcăne, nu-mi mai strălucesc, buzele îmi sunt incolore şi nu mai ştiu să zâmbească. Doar părul este la fel, lung, negru, minunat, ca şi cum ar fi absorbit toată viaţa din mine. Sunt

slabă şi atât de lividă, pe sub bronz... Dar îmi place această înfăţişare ectoplasmică, sunt personificarea propriei mele deprimări, încarnarea delăsării şi a disperării.

Bărbatul pe care îl iubeam a murit acum trei luni.

Înainte, iubeam, de bine de rău, viaţa, care ne era elementul comun.

Înainte, iubeam viaţa, cu toate că ştiam tot ceea ce ştiam, căci, din imensitatea vidului, răzbătea până la mine zâmbetul lui.

Azi, îndrăgesc o fantomă, o amintire. Mă gândesc încontinuu la el, în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă... Absurdă statornicie. Degeaba trăiesc, dacă asta se cheamă că trăiesc, degeaba regulez, degeaba ies... Mă gândesc încontinuu la el.

Privesc la oameni, la paşii lor, care îi poartă către o ţintă inexistentă... Privesc, în străfundurile fiinţei mele, la imaginea lui, care mă urmăreşte.

Îl cunoşteam mai bine decât oricine. Aveam aceeaşi stare de spirit, disprețuiam platitudinea şi mediocritatea, eram prizonierii paralelor şi asta ne făcea să turbăm, şi nu ştiam de ce existăm.

Acum, că el nu mai e aici, eu știu de ce existam.

Existam pentru el.

Sunt istovită, am impresia că trupul îmi moare încetul cu încetul. Doar mintea, plină de amintiri, îmi este încă vioaie. Prefer să revăd mereu fericitul trecut, în loc să mă mulțumesc cu acest prezent de rahat.

Nu-ți voi uita chipul, nu-ți voi uita niciodată glasul.

Mă las măcinată de durerea mea.

Amărâtule, nu puteai să conduci și tu cu viteză mai mică?

Sunt în baie, unde îmi pictez pe chip culorile vieții. Îmi aplic mecanic rimelul Chanel și pudra Guerlain. Mă pregătesc, în seara asta ies, așa cum am ieșit și ieri, și cum o să ies și mâine. La *Cabaret*, la *Queen*, la *Bains*, la locul de întâlnire al nevroticilor. Acolo, n-am decât prieteni, smucițiii se înțeleg între ei.

Mă îmbrac. Negru, piele, tigheluri, geantă Dior, sfeterisită de la maică-mea. Alură de știoarfă ridicolă. Put a parai și a vulgaritate. Mi-e silă de mine. Am un flash[1], când mă opresc în fața oglinzii mari, de la intrare. Mă revăd cu

1. *Flash* (arg. amer./fr.) - o emoție puternică, ce poate apărea și ca efect al drogurilor (*n.tr.*).

trei luni în urmă, mă duceam să-i mărturisesc totul, şi m-am privit chiar în această oglindă, cu speranţa în suflet, întrebându-mă dacă aveam să-i plac în acea seară şi dacă aveam să-mi sfârşesc noaptea, încă o dată, în braţele lui. Dar nu mi-am sfârşit noaptea în braţele lui, iar el n-a mai văzut niciodată sfârşitul acelei nopţi.

Taxiul mă aşteaptă jos. L-am comandat la G7, care îmi trimit nişte Merţane barosane, îmi rumeg lehamitea pe bancheta din piele. Traversez Parisul. Un stop la Troca. Nişte oameni aşteaptă un autobuz de noapte, pe o bancă mizerabilă. Aceşti sărmani oameni, care fac kilometri întregi, ca să calce caldarâmul frumoaselor cartiere şi să ciupească, asemenea unor şobolani dintr-o casă de bogătaşi, imagini ale opulenţei noastre. Ei umblă pe străzile noastre impersonale, pe bulevardele noastre frumoase, fără să pătrundă vreodată în casele, în apartamentele, în restaurantele, în crâşmele noastre. *Să nu vii târziu şi ai grijă, nu care cumva să răceşti...* Ei sunt aidoma fetiţei cu chibrituri...

Stopul se face verde, taxiul demarează. Celula mea capitonată rulează încetişor, fără să mă zdruncine şi mă duce, neabătut, către viaţa de dezmăţ care mă aşteaptă. Sosesc la *Cab*.

Toată lumea e aici. Ca de obicei. Întotdeauna e toată lumea. Îmi pun în funcțiune pilotul automat și încep să salut în dreapta și-n stânga. Îmi fac numărul de fată lipsită de griji, cu anturaj numeros. Dansez cu ochii închiși. Mă las purtată de muzică și de aburii de alcool. La masă, când mi se golește paharul, se reped toți să mi-l umple. Votcă. Votcă. Votcă. Beau de sting. În fiecare seară, de doi ani încoace. Așa că țin la băutură, ca un pilangiu de cincizeci de ani. Îmi dau toți de băut, fiindcă vor să mi-o tragă, însă sunt întotdeauna stăpână pe ceea ce fac. Chiar și când borăsc, căzută în brânci, am conștiința cât se poate de clară. Au încercat să-mi strecoare prafuri, dar ale mele sunt mai bune decât ale lor.

E ora trei, ora de mers la *Queen*. *Queen*, ăsta e localul pe care îl prefer. În sală, monopolizăm masa centrală. Suntem patruzeci, stând în picioare, pe taburete, claie peste grămadă, agățați de plasă, dacă vreunul dintre noi cade, cădem toți. Alcoolul curge în valuri, răsturnăm paharele, sticlele, tragem pe nas prafurile puse de-a dreptul pe masă, țopăim, dansăm, ne zâmbim cu gura până la urechi și ne țucăm cu toptanul pentru că ne iubim, dar, dacă muzica ar fi mai în surdină, n-am avea mare lucru de vorbit unii cu alții.

Sunt beată moartă şi dansez pe un taburet, mâini viclene îmi urcă de-a lungul picioarelor, mi se strecoară pe sub bustieră, acolo unde îmi întâlnesc goliciunea, dar nu mă mai deranjează.

Mă distrez chinuindu-le pe curve. Le fac leoarcă de şampanie, le calc în picioare lucrurile, le ard ţoalele cu ţigara, le înghesui, le îmbrâncesc, le insult. Ele mă urăsc, dar nu-mi pot face nimic.

Când încep să se plângă, mă holbez la ele cu nişte ochi atât de mari şi de nevinovaţi, că, până la urmă, sunt uşuite fiindcă au îndrăznit să mă acuze. Nu există victorie măruntă... Simt spaima care mă cuprinde încetul cu încetul, criza iminentă... *Îţi faci din viaţă un calvar*... Mă simt îngrozitor când îmi dau seama că stăteam cu ochii pironiţi asupra intrării în sală, aşteptând să-l văd cum apare. Şi urăsc fiecare ins din bomba asta de rahat, pentru că nu este el. Mă ridic, îmi aprind o ţigară. Nu observasem că aveam deja una în mână. Caut un gagiu. Oricare. Un necunoscut, un străin. Bomba e arhiplină, însă eu am impresia că sunt singură pe lume. Singură. În mijlocul ringului de la *Queen*. El. Nu arată prea rău. Sper să nu fie homo, n-am chef să rămân cu buza umflată. Tare mai arată a băiat de mingi, cu

jean-ul ăla țipând pe el și cu pieptul gol; la pantofii lui nici nu mai îndrăznesc să mă uit. Nu contează. Merg drept spre el. Mă proțăpesc în fața lui. Fârtații ăluia fac caterincă. Mie mi se rupe-n paișpe de părerea poponarilor ăstora infecți, care nici măcar nu au loc la vreo masă din sală. Îl privesc pe sub gene... Îi întind cupa mea cu șampanie... Fără să scoată o vorbă, o duce la buze... Un fascicul de lumină albastră este ațintit asupra mea. Gura mi se arcuiește într-un zâmbet diabolic.

Ochii mei nu zâmbesc. Mă ridic pe vârful picioarelor, el se apleacă.

Cupa golită cade pe jos. O fac țăndări sub unul dintre tocuri. În timp ce acestea se împrăștiau cu zgomot, sărut cu toată gura chipul anonimului. El mă întreabă cum mă cheamă. Îmi spune numele lui. Nu-l ascult. Îl iau de mână. El mă urmează fără să încerce să priceapă.

În salon nu mai este nimeni; valul de oameni a lăsat în urmă-i resturile slinoase ale unei orgii deznădăjduite. Doar trei ciumeți, cu praful în nas, se mai fâțâie încă, schițând mișcări grotești, singuri, în fața unui partener imaginar, iar eu le zăresc neantul din pupilele dilatate. Îmi recuperez geanta Dior abandonată pe o banchetă și îl trag după mine pe

necunoscut. Gorilele de la uşă îmi fac cu ochiul, înveseliţi de faptul că mă văd plecând cu un asemenea coate-goale. În taxi, mă înăbuş de căldură, e oribil. Îl deschei la pantaloni şi încep să-l frec. N-am decât o dorinţă: să ejaculeze pe bancheta de piele. După toate semnele, are nevoie de ceva mai mult decât atât. N-am ales chiar aşa de rău.

Eu sunt cea care plăteşte taxiul şi o fac cu un soi de bucurie nesănătoasă. Îl dezbrac chiar în lift. Îi rup cămaşa, sperând că e favorita lui. El e prea surprins de pleaşca picată pe capul lui, ca să mai poată protesta. Îşi crispează degetele pe carnea mea îndurerată. N-am nimic pe sub fustă. Bag cheia în broască. Îl trag după mine, în bibliotecă. Este camera mea preferată. Îl împing pe un fotoliu de piele. Îmi smulg bustiera. Sunt goală puşcă. Apoi, trag pantalonii jos de pe el şi îi trimit, în zbor, drept în şemineu. I s-a sculat, imbecilul! Îl încalec dintr-o singură mişcare, cu picioarele atârnându-mi de-o parte şi de cealaltă a fotoliului; vreau să domin. Îi adun cămaşa, care zăcea pe jos, mă prefac că mă joc cu ea şi i-o pun pe cap. Nu vreau să îndur privelişte a apocaliptică a acestui jalnic rictus de voluptate, a acestor ochi holbaţi, a acestei guri căscate. Mă mişc peste el, eu sunt cea care face

toată treaba. Îi dau deoparte mâinile care încearcă să-mi exploreze trupul, care îmi mângâie părul, şi i le ţin pe după spătarul fotoliului. Nu-i vreau decât scula. Ca să-l traumatizez de tot, iau telecomanda de pe măsuţa joasă. În casetofon, este banda cu *Traviata*. Pun sunetul la maximum, n-am chef să-i aud gemetele. Murdăria nu-i îndeajuns de mare. Am nevoie să mă mânjesc, să-mi fac rău, să mă rănesc într-un chip ireversibil. Vreau să nu mă mai pot privi într-o oglindă. Îi cer să-mi facă ce le face drăgălaşilor lui de la *Queen*. Se supune, îi e frică de mine. Mă întorc cu spatele, părul mi se răvăşeşte, acoperindu-mi şalele leoarcă de năduşeală, în timp ce el deflorează cu brutalitate tot ce mai rămăsese virgin în mine. Acum, sunt cu desăvârşire depravată. Simt orgasmul cuprinzându-mă în valuri succesive, toată fiinţa mi se scaldă, pe de-a-ntregul, în această plăcere dureroasă; este un orgasm trist. Pe faţa mea, a încremenit pentru totdeauna o mască a durerii.

Îl împing. El cade pe fotoliu, cu un horcăit de plăcere, şi ejaculează peste tot. Pe covor, pe măsuţă, şi mai ales pe el însuşi, iar jalnica-i goliciune, spurcată de jetul propriei lui murdării mă face să urlu, în sinea mea, de scârbă. Înhăţ o ţigară pe care mi-o aprind cu un

Dupont de aur, care îl face să-şi caşte ochii. Se uită peste tot, în jurul lui. Tavanul imens, candelabrul, obiectele de artă, tablourile, rafturile pline de cărţi legate în piele. Dacă nu-i face plăcere să se uite la mine, n-are decât să se uite pe pereţi! Privirea îi revine la stăpâna casei, care îşi trage sufletul, tolănită pe canapea, şi îşi alungă regretul după puritatea ei pierdută, o dată cu fumul cenuşiu al ţigării fumate după această mârşăvie. Îi ignor prezenţa. Asta nici măcar nu e o provocare, mi se rupe de el. Privesc pe fereastră, cu ochii aţintiţi asupra întunericului. El încearcă să lege o conversaţie.

— Asta e casa părinţilor tăi?

— Da.

— Unde sunt?

— În Normandia. Ai putea să mă scuteşti de întrebări, te rog, nu cred că sunt aici ca să-ţi fac conversaţie.

— Atunci, mergem la culcare?

Mârlanul ăsta a crezut că o să-şi pună căpăţâna pe perna mea şi o să se cuibărească în cearşafurile mele curate.

— Îţi chem un taxi, unde stai?

Rămâne fără grai. Aerul lui năuc îmi face o plăcere nebună. Adaug.

— Dacă stai departe, nu te speria, plăteşte totul societatea lui taică-meu.

El încasează insulta. Trebuie să fie un băiat drăguț, fiindcă pare mai degrabă mâhnit decât furios.

— De ce m-ai adus aici?

Îmi aprind altă țigară. Fără o vorbă, scot ca din pământ o punguliță cu prafuri. Îmi fac chiar pe mână o linie, pe care o trag pe nas, fără pai, din două inspirații. Vreau să fiu cât mai în formă, ca să-l pun la locul lui pe acest tembel.

— Auzi, băiețică, n-o să mă apuc să-ți explic care-i viața mea. Câți ani ai, douăzeci, douăzeci și cinci? Ce te miri așa? Probabil că ieși în lume de vreo câțiva ani, știi care-i treaba. Te adun de pe ringul de la *Queen* la șase dimineața. Crezi că asta e ca să te aduc acasă, la părinți, și să-mi torni copii? Nici măcar nu facem parte din aceeași lume, scumpi. În seara asta, am avut chef să mi-o tragă cineva ca unei curve. Ți-ai îndeplinit misiunea. Și nu înseamnă că, dacă am pus-o amândoi, acum o să fim fârtați. Nu știu cum te cheamă și, drept să-ți spun, nici nu vreau să știu. Așa că, acum îți iei hanțele, te îmbraci și o tai. Ți-ai scos partida de frichi-frichi și taxiul. Ce mai vrei? Vrei țigări, prafuri, lovele? Ia ce vrei și valea. Vreau să fiu singură, pricepi? Singură.

El se uită la mine țintă, fără să-și creadă ochilor.

Între timp, înhăț telefonul. Taică-meu are cont deschis la G7. Boul ăsta poate să se ducă la culcare şi în Essonne, dacă are chef. Numai să se care odată. Comand taxiul.

— Ai şapte minute. Nu face mutra asta. Asculți, doar, cea mai frumoasă operă din lume. *La Traviata*, îți spune ceva chestia asta? Verdi? Nu? S-a inspirat după *Dama cu camelii*. Vrei să-ți spun povestea? Aşa, măcar, înveți şi tu ceva, o să te simți mai puțin tembel când o să adormi, după asta.

El nu răspunde.

— E foarte simplu. Alfredo o iubeşte pe Violetta. Violetta îl iubeşte pe Alfredo. Dragoste, pasiune, oftat. Dar Violetta e curtezană. Asta înseamnă curvă de lux. Violetta e curvă de lux şi ştie cât se poate de bine că Alfredo n-are cu ce s-o întrețină. Şi, cum nu vrea să-l ruineze, încearcă să iasă din viața lui. Belea mare, ce mai, după care se împacă, vărsând şiroaie de lacrimi şi se hotărăsc să nu se mai despartă. Numai că, acum, vine babacul lui Alfredo să bage strâmbe. Îi cere Violettei să mâne măgarul şi să-i dea pace lui Alfredo, pentru că legătura lor vinovată pătează numele bun al familiei. Violetta, gata de orice sacrificiu, se dă peste cap ca să-l îndepărteze de ea pe Alfredo, care e îndrăgostit lulea. Şi

mişcarea îi reuşeşte atât de bine, încât el, scoţând flăcări pe nas, îi face mizerii peste mizerii, până ce-o bagă în groapă. Ea crapă din cauza lui, dar şi din cauza tuberculozei. Pentru că e tuberculoasă, ca orice eroină romantică ce se respectă. Asta e. O frumoasă poveste de dragoste. Pe care moartea o curmă. E trist, nu?

— Da, e trist.

— Urmarea nu se cunoaşte. Nu se ştie ce se alege de Alfredo, după asta. Nu se ştie dacă reuşeşte s-o uite pe Violetta. Cum face ca să suporte viaţa, când cea pe care o iubeşte e moartă. Poate că, după douăzeci de ani, Alfredo, însurat, e un modest tată de familie, cu vederea slăbită, cu un uşor început de chelie, iar când numele Violettei se desprinde din negura deasă a amintirilor lui, îşi spune că e o nebunie a tinereţii, ispăşită pe deplin, de atunci, şi nici măcar nu mai ştie dacă fosta lui Dulcinee a murit sau pur şi simplu a plecat. Ori poate că Alfredo înnebuneşte! Sau moare de supărare!

Ba nu, eu cunosc urmarea. Alfredo se duce seară de seară la *Queen*. Îşi îneacă durerea în votcă. Bea de stinge şi îşi termină toate nopţile căzut în brânci. Şi se gândeşte la cea pe care a pierdut-o.

Alfredo a descoperit cocaina şi trage vârtos, pe nas, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Şi se gândeşte la cea pe care a pierdut-o. Alfredo nu mai poate să plângă. Pentru că plânsul alină, iar el nu vrea să fie alinat. Violetta e pierdută pe vecie şi Alfredo se răzbună pe alte putori, pe tâmpitele pentru care nu mai are nici un fel de interes, după moartea celei pe care o iubea. Le regulează, le duce pe calea pierzaniei şi le chinuie. Cel mai mult i-ar plăcea să-şi ia zilele, să-şi zboare creierii. Pentru că nu mai are nici un rost în viaţă. Dar nici curaj n-are. E laş, e un laş mizerabil. Nu e în stare să părăsească existenţa asta scârboasă, preferă s-o trăiască cât mai rău posibil. Alfredo e alcoolic, drogat şi are înclinaţii de sinucigaş. Oh, nu e cazul să ne facem sânge rău pentru el. O să crape şi el, fără întârziere. Dintr-o supradoză, într-un accident, cu un cuţit înfipt în spate, pe o străduţă, de pe urma unei boli incurabile... Îşi va regăsi zâmbetul doar ca să spună adio. Acum, fă paşi, taxiul tău trebuie să fie jos.

Îl conduc până la uşă. El bâiguie două-trei vorbe, mila lui îmi face oroare. Îi trântesc uşa în nas.

Calmul. Singurătatea. În sfârşit. Îmi pun un halat şi mă întorc în bibliotecă, prăbuşindu-mă

pe canapeaua mea profanată. Rămân încremenită, în fața șemineului în care nu arde nici un foc, fumez țigară de la țigară. Privirile fixe îmi sunt întoarse către lumea din interiorul meu, către lucirea stinsă a unui trecut dispărut, către imaginile de aur ale unei fericiri rectificate.

Nu așteptați nici o încheiere a acestei povești, pentru că nu există. El e mort și, pentru mine, nimic nu mai are sens. Privesc spre viitor ca spre o eternitate de suferință și de plictis. Lașitatea mă împiedică să-mi pun capăt zilelor. Voi continua să ies, să trag prafuri pe nas, să beau și să-i persecut pe tembeli.

Până ce-o să crăp.

Omenirea suferă. Și eu sufăr o dată cu ea.

• Cântecele citate sunt *Cu vremea* (copyright Barclay) şi *Viaţă de artist* (Editura Meridian), de Léo Ferré.

• Citat extras din *Albastrul cerului* de Georges Bataille, Editura Gallimard.

• În capitolul 12, versurile citate sunt extrase din poezia *Harmonie du soir* (*Armonie în amurg*) de Charles Baudelaire. Traducerea în limba română îi aparţine lui Alexandru Philippide.

În seria LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

Au apărut:

Frédéric Beigbeder - *Nuvele sub ecstasy*
Frédéric Beigbeder - *Dragostea durează trei ani*
Frédéric Beigbeder - *199.000 lei*
Carmen Rico-Godoy - *Cum să nu dai chix ca femeie*
Emmanuèle Bernheim - *Soția lui* • *Vineri seara*
Shan Sa - *Jucătoarea de go* (col. Femina)
Alice Ferney - *Cartea iubirii* (col. Femina)
Annie Ernaux - *Pasiune simplă* • *Locul* (col. Femina)
Sylvie Germain - *Zile de mânie* (col. Femina)
Sylvie Germain - *Zile de mânie* (col. Femina)
Marie Darrieussecq - *Schimbarea la trup* (col. Femina)
Virginie Despentes - *Trage-mi-ol* (col. Femina)
Camille Laurens - *Carnet de bal* (col. Femina)
Anne Garréta - *Sfinx* (col. Impact)
Joyce Carol Oates - *Bestii* (col. Impact)
Yann Apperry - *Diabolus in musica*

În curs de apariție:

Frédéric Beigbeder - *Memoriile unui tânăr țicnit*
Philippe Djian - *Zonă erogenă*
Virginie Despentes - *Niște lucruri minunate*
Lucia Etxebarria - *Amor, prozac și alte curiozități*
Florian Zeller - *Fascinația răului*
Michael Guinzburg - *Reparatorul de suflete*

Pentru comenzi (Cartea prin poştă):
Editura **Pandora M**
Târgovişte, C.P. 68 - O.P. 1, cod 130170
Tel./Fax: 0245-216.531; Tel.: 0245-614.257
Bucureşti: Tel./Fax: 004/021/778 73 56
E-mail: pandora@minisat.ro
www.pandora-m.ro

Condiţii:
- plata se face ramburs, la primirea coletului;
- rabat 10% pentru o comandă de minimum 3 volume comandate;
- taxele poştale sunt suportate de editură.

Tiparul executat la *S.C. LUMINA TIPO s.r.l*
str. Luigi Galvani nr. 20 bis, sect. 2, Bucureşti
tel./fax 211.32.60; tel. 212.29.27
E-mail: **office@luminatipo.com**
www.luminatipo.com

«Sunt o pramatie. Sunt cel mai pur produs al generației Think Pink și crezul meu este: fii frumoasă și consumă!» Hell are 18 ani, trăiește în cartierul cel mai bogat și boem al Parisului, duce o viață nocturnă, în care drogul, băutura și muzica se amestecă, imprimând un ritm delirant existenței. Până în ziua în care îl întâlnește pe Andrea, dublul ei masculin, seducător ca și ea și dezamăgit de viață... Între romantism și cinism, iată debutul captivant al unui adorabil «monstru».

LiterNet.ro
Partener media

«Bărbatul pe care îl iubeam a murit acum trei luni.
Înainte, iubeam, de bine de rău, viața, care ne era elementul comun.
Înainte, iubeam viața, cu toate că știam tot ceea ce știam, căci, din imensitatea vidului, răzbătea până la mine zâmbetul lui.
Azi, îndrăgesc o fantomă, o amintire. Mă gândesc încontinuu la el, în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă... absurdă statornicie. Degeaba trăiesc, dacă asta se cheamă că trăiesc... Mă gândesc încontinuu la el».

L.P.

www.pandora-m.ro

LITERATURĂ CONTEMPORANĂ

ISBN 973-8330-61-0
9 789738 330610